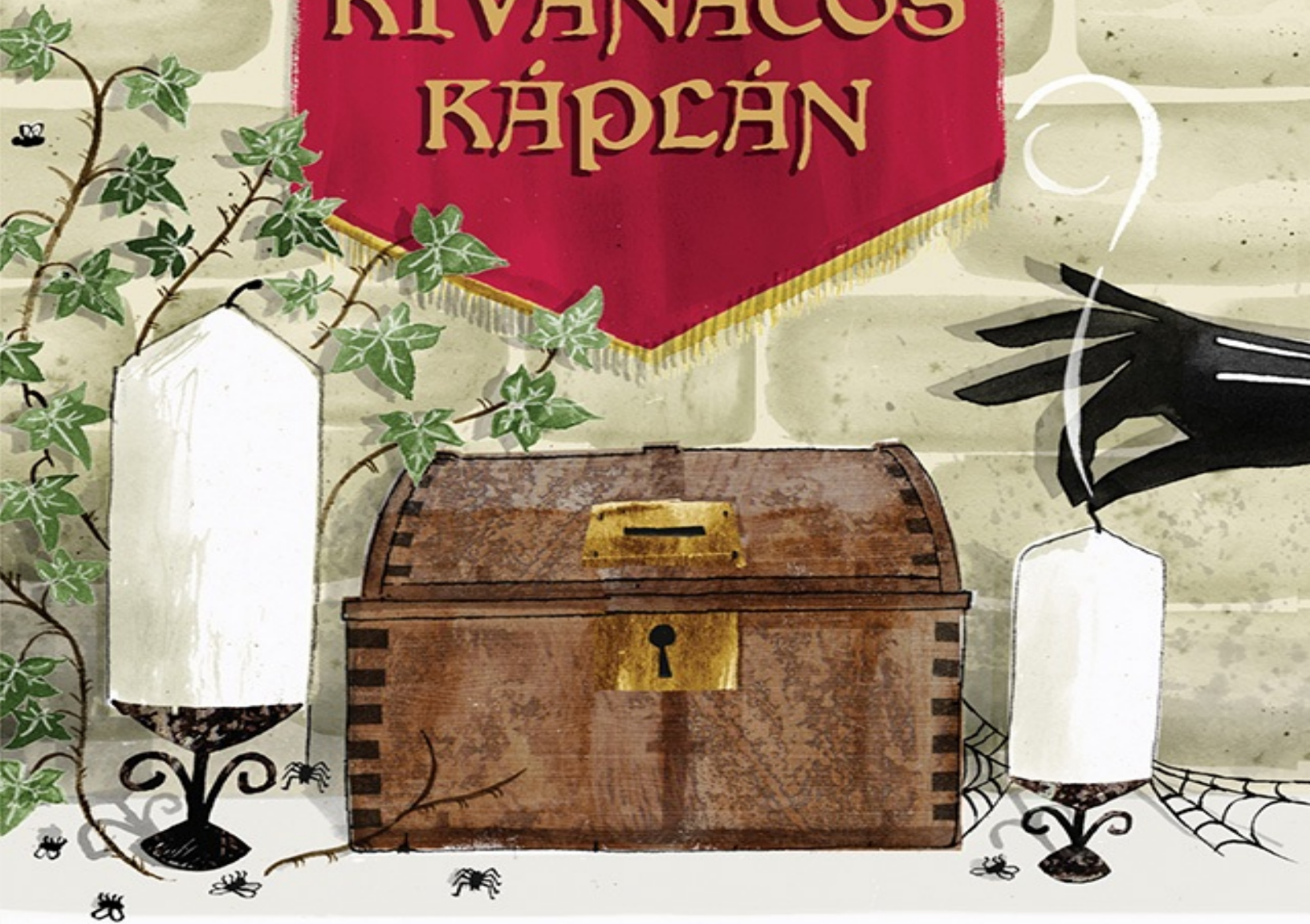

Agatha Raisin

ÉS A

KÍVÁNCOS KÁRCLÁN

Isten küldötte pokolra megy

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)
- [KILENC](#)
- [TÍZ](#)
- [TIZENEGY](#)
- [EPILÓGUS](#)

Agatha Raisin és a kívánatos káplán

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Curious Curate*

Copyright © 2003, 2006 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2014

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

Felelős kiadó: Kepets András
Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-383-200-4

A Crewe szomszédságában fekvő Woore városkájában élő Mrs. Nancy Stubbsnak ajánlom e könyvet, és ezúton is hálásan köszönöm neki, hogy bevezetett a kacsafutamok világába, amelyek a valóságban sokkalta hétköznapibb keretek között zajlanak, nem úgy, mint ebben a könyvben.

Egy

AGATHA RAISIN MENTHETETLENÜL elvesztette az életkedvét. Levelet írt volt férje, az állítólag papnak készülő James Lacey részére egy francia kolostorba, és egy hónapnyi várakozás után azt a semmitmondó választ kapta, hogy nincs hírük Mr. Laceyről. Azzal az ígérettel távozott tőlük, hogy hamarosan visszatér, ám mind ez idáig még csak nem is hallottak felőle.

Más szóval, búsongott Agatha, Jamesnek egész egyszerűen elege lett belőlem, s a kolostor csupán kifogás volt a váláshoz. Megesküdött, hogy végérvényesen lemond a férfiakról, és ez alól a szomszéd John Armitage sem lehet kivétel, aki egy ízben félreérthetetlen ajánlatot tett Agathának, de ő sértetten kikoszorazta, mert a férfit nem a tisztelet, de nem is a szerelem vezérelte. Azért még szóba álltak egymással, ha összefutottak a faluban, de Agatha minden vacsorameghívást visszautasított, és John végül feladta.

Így aztán amikor bejárta a falut a hír, hogy lelkészük, Alf Bloxby új káplánt kap, Agatha oda se hederített. Csupán a lelkész nevéhez fűződő barátsága miatt járt el a templomba, és ez is inkább kötelességteljesítés volt, az üdvösségre fittyet hányt. Ugyancsak a Mrs. Bloxbyval való barátsága sarkallta arra, hogy részt vegyen a carselyi nőegylet összejövetelein, amelyeken minduntalan az adománygyűjtésről folyt a szó.

Egy meleg, augusztusi estén Agatha fáradtan caplatott a lelkészlak felé. De mintha nem is ő lett volna: smink nélkül, kényelmesen lapos szandállal a lábán, szellős zsákruhában.

Miss Simms, a titkár felolvasta a legutóbbi ülés jegyzőkönyvét. A paplak kertjében gyűltek össze. Agatha nemigen figyelt oda, helyette Miss Simms túsarkait figyelte, amint egyre mélyebbre fúródnak a fűbe.

Nemrégiben Mrs. Bloxbyt nevezték ki elnöknőnek. Igen, elnöknőnek. Carsely falvában nincs politikai korrektség. Miután mindenki megkapta a tea- és süteményfejadagját, az elnöknő így szólt:

– Mint tudják, a jövő héten megérkezik hozzánk az új káplán, Tristan Delon. Biztosra veszem, hogy mindnyájan szeretnénk őt illendőképpen köszönteni. Tehát jövő szerdán szerény fogadást tartunk ugyanitt, melyen minden falubelit szeretettel látunk.

– Nagy tolongás lesz, nem igaz? – selypegte a girhes, középkorú, guvadts szemű Miss Jellop. Agatha rosszindulatúan megállapította magában, hogy egy kötőhártya-gyulladásos nyúlra emlékeztet.

– Alig hiszem – mondta bánatosan Mrs. Bloxby. – Sajnos a templomi rendezvények ma már nem mozgatják meg az embereket.

Az ingyen evés-ivás kilátása hordákban fogja idevonzani őket, gondolta Agatha cinikusan. Felmerült benne, hogy mondania kéne valamit, de végtelen fáradtság kerítette hatalmába. Mit számít az egész? Hisz ő úgyse lesz jelen. Nemrég tért vissza Londonból, ahol egy új szappanfajta, az Egészség Titka reklámkampányát intézte, amelyet a „legenda” szerint kínai gyógynövényekből főztek. Agatha kifogásolta a névválasztást, mondván, a kutyát se érdekli az egészséges szappan, az emberek inkább kényeztetésre vágnak, a gyártó azonban kötötte az ebet a karóhoz. Agatha hivatalos volt a termék piacra dobásának apropójából rendezett londoni partira, és úgy tervezte, hogy utána még ott marad egy hetet vásárolgatni.

A KÖVETKEZŐ HÉT VÉGÉN AGATHA épp a Paddington állomás felé tartott, s közben nem először merengett el azon, vajon miért szűnt meg London varázsa. A város mocskos, leverő látványt nyújtott, zajos volt, és fenyegető. Agatha nem élvezte különösebben a szappanos partit, úgy érezte ugyanis, hogy egy időközben idegenné lett világba vetődött. De mi vár rá odahaza, Carsely falvában? Semmi. Csip-csup háztartási tennivalók, nőegyleti találkozók, céltalan téblábolás.

Aztán amikor a moreton-in-marshi állomáson beszállt a kocsijába, és elindult hazafelé, egyszerre könnyebb lett a lelke. Átugrik Mrs. Bloxbyhoz, és elüldögél a paplak kertjének hús zöldjében, attól

majd megnyugszik.

Mrs. Bloxby örült Agathának.

– Bújj be, Mrs. Raisin – mondta. Noha jó ideje barátok voltak már, a modern időkkel, no meg a modern kori szokásokkal utóvédharcot vívó nőegyletbeli tradíciót követve továbbra is formálisan, az asszonynevükön szólították egymást. – Meleg van – jelentette ki a lelkészné, és félresöpört egy szemébe hullt ős hajtincset. – Gyerünk a kertbe. Mi újság?

Mialatt teáztak, Agatha gazdagon kiszínezett történetet gombolyított le barátnője előtt a londoni élményeiről.

– És milyen az új káplán? – kérdezte aztán.

– Remekül bevált. Mióta Alf, szegénykém, nyári meghúléssel ágynak dőlt, Mr. Delon mondja helyette a misét. Nem szóltam Alfnak, de múlt vasárnap már csak állóhely maradt a templomban – folytatta a lelkészné kuncogva. – Messze földről csodájára járnak a nők.

– Annyira jó prédikátor?

– Nem erről van szó. Még egy kis teát? Vegyél bátran tejet-cukrot. Nem, inkább a szépsége miatt jönnek.

– Szóval szép? Egy szép káplán? Csak nem meleg?

– Miből veszed, hogy ha egy fiatalember szép, akkor mindjárt meleg is?

– Mert általában így van – borongott Agatha.

– Nem, szerintem nem meleg. Elbűvölő férfiú. Gyere el most vasárnap a templomba, és nézd meg a saját szemeddel.

– Nem bánom. Úgyszincs jobb dolgom.

– Nem szeretem, amikor unatkozol – mondta a lelkészné aggódón. – Valahányszor elunod magad, gyilkosság történik.

– Szerte a világon naponta történnek gyilkosságok.

– Úgy értettem, hogy itt, mifelénk.

– Nem kérek a gyilkosságokból. Legutóbb kis híján engem is eltettek láb alól. Az elutazásom előtt levelet kaptam Brudge-tól, attól a worcesteri felügyelőtől. Azt javasolja benne, hogy evezek át törvényes vizekre, és legyen saját nyomozóirodám.

– Nagyszerű ötlet.

– A napjaim azzal telnének, hogy csúf válási ügyekben szaglászom, vagy pedig cégeknél kellene titkos felderítést végezni, hogy melyik gépíró lopkodja az irodaszereket. Ehhez semmi kedvem. Veletek lakik a híres káplán?

– A faluban találtunk neki szobát az öreg Mrs. Feathersnél. Mint tudod, pont a templommal szemben lakik, egyszóval szerencsénk volt. Természetesen mi is szívesen elszállásoltuk volna, de hallani se akart róla. Azt mondja, nem szűkölködik. Van némi jövedelme valami családi alapítványból.

– Ideje hazamennem a macskákhoz – állt fel Agatha. – Azt hiszem, Doris Simpsont jobban kedvelik, mint engem. – Agatha távollétében a bejárónő viselt gondot a cicákra.

– Akkor eljössz vasárnap a templomba? – kérdezte Mrs. Bloxby. – Kíváncsi lennék, mi a véleményed a káplánunkról.

– De miért? – Agatha gombszemében érdeklődés villant. – Talán fenntartásaid vannak?

– Senki nem lehet ennyire tökéletes. De miket is beszélek! Örvendetes, hogy ilyen káplánunk van. Igazat szólva azt hiszem, az én Alfom egy parányit féltékeny rá. Tőlem semmit nem tudott meg, valahogy mégis a fülébe jutott a hír a templomot elárasztó tömegről.

– Rémes ez a lelkési hivatás: mindenki azt várja az embertől, hogy szent életű legyen – mondta Agatha. – De jól van. Ott leszek vasárnap.

HAZAÉRVE AGATHA KITÁRTA az összes ablakot, meg a konyhaajtót is, és kiengedte a kertbe a cicákat,

Hodge-ot és Boswellt. Gyanítom, hogy kicsit se hiányoztam nekik, gondolta Agatha, amint elnézte őket, ahogy a langymeleg fűben hemperegnek. Doris jön, enni ad nekik, ki- meg beereszti őket, és nekik untig elég ennyi. Közben kiment az ajtóhoz, mert csöngettek. A szomszéd, John Armitage jött át látogatóba.

– Üdv itthon – mondta.

– Kösz szépen – felelte Agatha. – Jöjjön, igyunk valamit.

Mindig meglepődött, amikor találkoztak, hogy milyen jóképű is ez a férfiember a napbarnított arcbőrével, a világos hajával meg a zöld szemével. Noha nagyjából egyidősek voltak, Johnnak simább volt az arca, és fiatalabbnak is látszott, ami legalább annyira irritálta Agathát, mint az, hogy a férfi csak azért tett neki ajánlatot, mert könnyű prédának hitte. John Armitage, a sikeres detektívregény-író.

Az italokat kivitték magukkal a kertbe.

– Kicsit piszkosak a székek – mondta Agatha. – Az én kertemben minden piszkos. És most meséljen.

– Nincs mit. Vagy írok, vagy sétálok. Hja, és halálosan unom, hogy a falubeli asszonyok szüntelenül az új káplánról áradoznak.

– Van rá okuk?

– Az egy csúszómászó.

– Ezt most csak azért mondja, mert már nem maga a falu kedvence.

– Lehet. Maga megnézte már a pasast?

– Még nem volt rá érkezésem. De vasárnap bekukkantok a templomba, és szemügyre veszem.

– Majd tájékoztasson. Valami nem stimmel vele.

– Mire gondol?

– Azt nem tudnám megmondani. Mintha nem lenne egészen valóságos a fickó.

– Maga se az – vágott vissza Agatha.

– Hogy érti ezt?

– Mennyi lehet... ötvenhárom? Mégis sima meg napbarnított a bőre, és van magában valami robotszerű.

– Elnézést kértem, amiért kikezdttem magával. Ezek szerint még mindig haragszik.

– Dehogy haragszom – hárított Agatha, jöllehet nagyon is haragudott. – Csak éppen... maga sose mutatja ki az érzéseit. Maga nem szokott cseverészni csak úgy, komolytalanul.

– Nem is létezhet komolytalanabb beszédtema a falu új káplánjánál. Ahelyett, hogy meg akarná változtatni a másikat, miért nem próbálja meg inkább elfogadni?

– Arra céloz, hogy a kevéssel is be kell érni?

– Ahogy mondja.

Agatha valójában férjpótlékot keresett, és gyakran bepöccent attól, hogy John távolról sem romantikus alkat, de mert nem szerette végiggondolni a dolgokat, haragjában elkönyvelte sőtlan alaknak.

– Nem lehetnének barátok? – kérdezte John. – Nézze el nekem azt a baklövést.

– Ám legyen – mondta Agatha. Először pikírten hozzá akarta fűzni, hogy rengeteg barátja van, de még idejében ocsúdott, hiszen egyáltalán nem voltak barátai, mielőtt leköltözött Londonból a Cotswoldsba.

– Ez esetben ebédeljen velem a vasárnapi mise után.

– Jó – mondta Agatha. – És kösz.

VASÁRNAP PONTOSAN ÖT PERCCSEL a mise kezdete előtt értek oda a templomba Johnnal, s már nem volt ülőhely, így hátul álltak meg.

Odafönt, a toronyban hirtelen elnémult a harang. Izgatott susogás járta át a termet. Aztán Tristan Delon az oltárhoz lépett, és megfordult. Agatha kilesett az előtte álló nő széles karimájú kalapja

mögül, és nem akart hinni a szemének.

A káplán igazán gyönyörűséges volt. Ahogy ott állt az oltárnál, fénypászma cirógatta aranyfürtjeit, halovány bőrét, nagy, kék szemét, tökéletes ívű száját. Teljesen megigézte Agathát, aki gépiesen zengte a kezdőéneket, és megbűvölten hallgatott, amíg felolvasták a bibliai passzusokat. Azután a káplán felhágott a szószékre, és andalító hangján a felebaráti szeretetről kezdett prédikálni. Agatha egyetlen szót sem kívánt elmulasztani a beszédből, amelyet más körülmények között giccsesnek és unalmasnak ítélt volna.

Egy örökkévalóság volt, mire a szertartás végén kitülekedtek a templomból, mivelhogy mindenki el akart csevegni a káplánnal, aki most a tornácon helyezkedett el. Végül Agatha is sorra került. Tristan belenézett a szemébe, és megszorította a kezét.

– Gyönyörű szentbeszéd volt – ömlengett Agatha.

A káplán melegen elmosolyodott.

– Örülök, hogy el tudott jönni – mondta. – Messziről érkezett, vagy idevalósi?

– Helybeli vagyok. Az Orgonás-dűlőn lakom. Az utolsó házban – darálta Agatha egy szuszra.

Háta mögött John türelmetlenül megreszelte a torkát, amivel kelletlen továbbhaladásra készítette.

– Hát nem csodálatos ember? – lelkesedett Agatha a Vörös Oroszlán felé menet, ahol ebédelni szándékoztak.

– Bah! – Johntól csupán ennyi tellett.

Így aztán ebéd közben a kocsmában Agatha folytatta:

– A legszebb férfi, akit életemben láttam! És milyen daliás! Megvan vagy száznyolcvan centi.

– Valami akkor sincs rendjén vele – mondta John. – Amúgy a prédikáció se volt nagy durranás.

– Csak a féltékenység beszél magából.

– Hiszi vagy sem, Agatha, egyáltalán nem vagyok féltékeny. Nem gondoltam volna, hogy maga is bedől majd a tetszetős külsőnek, mint a többi ostoba tyúk.

– Váltsunk témát – duzzogott Agatha. – Hogy halad az új könyvével?

De meg se hallotta John válaszát, mert egyre azon jártatta az eszét, hogy miként ejthetné szerét egy intim találkának a káplánnal. Kérjen tőle lelki útmutatást? Nem, mert a szépfiú még a végén beárulja Mrs. Bloxbynak, az meg rögvest átlátna a szitán. Akkor talán egy vacsora? Ám Agatha biztosra vette, hogy a hölgyek nemcsak Carselyből, de a környező falvakból is rendszeresen jóllakatják a káplán urat.

– Vagy nem? – ütötte meg a fülét John kérdése.

– Mit is mondott?

– Ide se figyelt, Agatha. Azt hiszem, írok egy könyvet ezzel a címmel: *A káplán halála*.

– Hasogat a fejem – hazudta Agatha. – Nem tudok koncentrálni.

AZ EBÉD VÉGÉN AGATHA gyorsan lerázta Johnt, hogy kedvére ábrándozhasson a káplánról. Borzasztóan szerette volna felhívni Mrs. Bloxbyt, de a lelkesznének a vasárnap volt a legsűrűbb napja, ezért aztán kénytelen volt kivárni a hétfő reggelt. Átsietett a paplakba, de csak Alfot, a lelkeszt találta otthon, akitől azt a kurta felvilágosítást kapta, hogy a nejének dolga akadt.

– Ott voltam vasárnap a templomban – mondta Agatha. – Egy tút sem lehetett leejteni.

– Na igen – érkezett a hűvös válasz. – Reméljük, jövő vasárnap sem lesz másként, amikor újra szolgálatba állok. Most pedig, ha megbocsát...

Azzal decensen betette az ajtót.

Agatha meg csak állt ott, és fortyogott a dühtől. A templommal átellenben van a ház, ahol Tristan lakik. De nem toppanhat csak úgy be hozzá. Mi lenne az ürügy?

Ahogy elsétált, pont szembetalálkozott Mrs. Bloxbyval. Lelkesen odaintegetett neki.

– Hozzám jöttél? – kérdezte Mrs. Bloxby. – Gyere be, tesztek fel teavizet.

Mrs. Bloxby kinyitotta a paplak ajtaját, s a dolgozóból a lelkes hangja csapott ki kíméletlen

tagoltsággal.

– Te vagy az, drágám? Az a szörnyűséges nő járt itt az imént.

– Bocsáss meg egy pillanatra – mondta Mrs. Bloxby, azzal beviharzott a dolgozóba, és bevágta maga után az ajtót.

Néhány pillanat múlva piruló ábrázattal bújt elő.

– Van egy házaló cigányasszony, aki folyton rá akar sózni valamit Alfra. Szegénykémet ingerlékennyé teszi ez a meleg. Máris megfőzöm a teát.

– Inkább kávé t kérnék. – Agatha kiment a lelkésznével a konyhába.

– Majd a kertben leszünk, ott rá is gyűjthatsz.

– Elfelejtetted, hogy már leszoktam. Az a hipnotizőr igazán eredményes munkát végzett. Azóta is gumiízünek érzem a bagót.

Mrs. Bloxby elkészítette a kávé t, két bögrében tálcára helyezte, és kivitte a kertbe.

– Ez a pokoli hőség tisztára megbolondítja az embert – mondta a tálcát a kerti asztalra téve.

– Elmentem a templomba vasárnap – fogott bele Agatha a mondókájába.

– Jó nagy tömeg volt. Hogy tetszett?

– Nagyon. Le vagyok nyűgözve a káplántól.

– Á, a jó Mr. Delon. Felfigyeltél valami másra is a lehengetlő vonzerején kívül?

– Váltottunk pár szót a tornácon. Elragadó figura.

– Mit nem mondasz!

– Te nem kedveled, és azt is tudom, miért – jelentette ki Agatha.

– Miért?

– Mert megtölti a templomot, amire Mr. Bloxby sose lenne képes.

– Ennyire kicsinyesnek gondolsz, Mrs. Raisin?

– Ne vedd zokon, de fenomenális, ahogy prédikál.

– Hát hogyne! Már nem emlékszem a szentbeszéd témájára. Felfrissítenéd a memóriámat?

Agatha azonban hasztalan erőlködött, egy hangot sem bírt felidézni, és elvörösödött Mrs. Bloxby szelíd tekintetétől.

– A szépség bizony veszélyes, Mrs. Raisin. Csalóka, mert az emberek hajlamosak a szépet olyan jellemvonásokkal felruházni, amelyekkel a valóságban nem rendelkeznek.

– Te tényleg rühelled!

– Maradjunk annyiban, hogy nem ismerem, és nem tudok kiigazodni rajta.

AGATHA IDEGES ELÉGEDETLENSÉGGEL tért haza. Újra rákapott a sminkelésre, és a legelegánsabb ruháit hordta. A káplánnal való találkái márpedig nem fognak a templomtornácon vasárnaponként folytatott egyperces eszmeeserékre korlátozódni.

Valaki csöngetett. Az örökké bizakodó Agatha megnézte magát az előszobai tükörben, mielőtt ajtót nyitott. Miss Simms, a nőegylet titkára szobrozott a küszöbön.

– Jöjjon csak – terelte be Agatha, aki mindennek örült, ami elterelheti a figyelmét.

Miss Simms betepegett a házba a túsarkán. A hőségre való tekintettel alig volt rajta ruhanemű: mindössze csőtop meg egy parányi szoknya harisnya nélkül. Agatha irigyelte azokat a nőket, akik kibírják kánikulában harisnya nélkül is. Neki mindig feltörte a cipő a lábát, ha harisnyátlanul indult el, és tele lett vízhólyaggal.

– Ugye, milyen fantasztikus a pali? – pihegte Miss Simms az egyik konyhaszékre lehuppanva. – Láttam, hogy ön is ott volt a templomban.

– A káplán? Valóban mutatós példány.

– Sokkal több annál. Ugyanis van egy kivételes képessége.

– Micsoda? Tán beszél idegen nyelveket?

– Neem! Gyógyító. A minap összefutottam vele a faluban, és elpanaszoltam neki, hogy rettenetesen fáj a hátam. Felmentünk hozzá, és ő rátette a kezét a hátamra; éreztem, hogy valami melegség jön belőle.

Azt elhiszem, gondolta a féltékenységtől emésztett Agatha.

– A fájást meg mintha elfújták volna!

Ekkor Agatha bejárónője, Doris Simpson trappolt le a lépcsőn a porszívóval csörömpölve.

– Már csak a nappali van hátra, és végeztem – mondta, fejét a konyhaajtón bedugva.

– Épp az új káplánról csevegtünk – így Miss Simms.

– Hitvány féreg – horkant fel a bejárónő kihátrálva.

Agatha azonban utánakiáltott.

– Jöjjön csak vissza!

– Egen? – Doris a köténye fölött összefűzött karral megállt az ajtóban, Agatha macskái dorombolva tekeregtek a lába körül.

– Miért nevezi Tristant hitvány féregnek? – kérdezte Agatha.

– Csak úgy – vakarászta ősz üstökét a bejárónő. – Libabőrös leszek attól az embertől.

– Hiszen nem is ismeri – ágált Agatha.

– Megérzés. De most már megyek vissza, dolgozni.

– Mit tudhat ez az asszony? – morogta Miss Simms. – Egy takarítónő! – tette hozzá elfeledve, hogy néhanapján ő maga is efféle munkára kényszerül, amikor soros „lovagja” éppen faképnél hagyja.

– Egyetértek – tódította Agatha. – Milyen a káplán szállása?

– Mrs. Feathers háza nyomasztóan komor, de Tristan pár festménnyel, rongyszőnyeggel, miegymással sokkal vidámabbá tette a szobát. Nincs külön konyhája, úgyhogy az öreg Mrs. Feathers látja el.

– Irigylem érte a vénasszonyt – mondta Agatha.

– Azon morfondírozom, hogy randira kéne hívnom Tristant.

Agatha megkövülten, szigorúan mondta:

– Hiszen egyházi ember!

– De nem katolikus. Vagyis járhat lányokkal.

– És a maga lovagja vajon mit fog majd szólni ehhez?

– Neki nem muszáj megtudnia – kuncogott Miss Simms. – Egyébként is nős.

Agatha, noha ízig-vérig törtető volt, egyre inkább úgy érezte, hogy vesztes csatát vív. Ráadásul Tristan még fiatal, legfeljebb harmincas, Miss Simms meg a húszas évei végét tapossa.

Miután Miss Simms elment, Agatha nyugtalan járkálásba kezdett. Feltépte a konyhakredenc fiókját, és azon kapta magát, hogy egy pakli cigarettára mereszti a szemét. Kihúzott egy szálat, és rágyújtott. Hála a magasságosnak! Újra isteni íze van. Megtört hát a hipnotizőr átka. Agatha a konyhaasztalba kapaszkodva várta, hogy alábbhagyjon a szédülése. Gondolj bele, mit teszel az egészségeddel, a tüdőddel!, rikácsolta a fejében fészkelő nevelőnő.

– Menj a csudába – dünnyögte Agatha a belső hangnak.

Aztán újból csöngettek. Még egy nő, aki azzal akar felválni, hogy a káplán rátette a mancsát, gondolta Agatha epésen.

Feltépte az ajtót, és a mosolygó Tristant pillantotta meg.

Agatha hitetlenkedve pislogott a kék inges, kék vászonnadrágos jelenésre.

– Ó, Mr. Delon – hebegte. – Minő kellemes meglepetés.

– Szólítson Tristannek – mondta a férfi. – Emlékszem önre a vasárnapi miséről. És úgy hallottam, hogy azelőtt Londonban élt. Városi srác lévén még mindig elveszettnek érzem magam vidéken. Tudom, hogy későn szólok, de nem volna kedve ma este velem vacsorázni?

– Dehogynem, boldogan – felelte Agatha, s titkon igencsak sajnálta, hogy csínján bánt az

arcfestékkal. – Hol?

– Nálam, ha megfelel.

– Pompás. Hány órákor?

– Nyolckor.

– Jó. Nem akar bejönni?

– Most nem. Van még pár elintéznivalóm. Viszlát este!

Szikrázó mosolyt villantott Agathára, azzal búcsút intett és ellejtett.

Agatha remegő térdel botorkált vissza a konyhába. Ne feledd a korodat!, reccsent rá a fejében duruzsoló hangocska. Agatha süketnek tette magát, és ismét rágyújtott, miközben azon mészelt, hogy mit is vegyen fel. Csak semmi kényelmeset! Egy percig sem gondolt bele, miféle pletykát hallhatott a káplán, ami arra indította, hogy vacsorázni hívja Agatha Raisint. Agatha megkerülhetetlen embernek tartotta magát, ám ezzel csupán a kisebbrendűségi érzését palástolta.

AMIKOR ÓRÁKKAL KÉSŐBB arany szín selyemben kilépett a balzsamos nyári estébe, félredobált ruhadarabokkal teleszemelt hálószobát hagyott maga után. Egy ingruha lett a nyertes, ugyanis Agatha arra jutott, hogy holmi falusi vityillóba nem szükséges teljes estélyi díszben érkezni.

Oda se nézett, amikor elhaladt a paplak előtt, és bezörgetett Mrs. Feathers ajtaján. Nem szólt Mrs. Bloxbynak a meghívásról, mert az volt az érzése, hogy barátnője nem helyeselné a dolgot.

A vén Mrs. Feathers nyitott ajtót. Ősz, görnyedt, kedves arcú asszony.

– Menjen csak fel – mondta.

Agatha megmászta a keskeny grádicsort, s az emeleten Tristan már nyitotta is az ajtót.

– Üdv – mondta. – Milyen csinos ma este!

Beterelte Agathát a kicsiny szobába, ahol fehér abroszos asztal várta őket.

– Lássunk is hozzá – mondta a férfi, majd kinyitotta az ajtót, és lekiabált a lépcsőn: – Lehet felszolgálni, Mrs. Feathers!

– Ne segítsünk neki? – kérdezte Agatha aggódalmasan.

– Szerintem ne rontsuk el az örömét. Imád gondoskodni rólam.

De Agatha így is kényelmetlenül érezte magát, amikor nehéz tálcával a kezében megjelent Mrs. Feathers. Letett eléjük két tányér libamájpástétomot, némi kétszersültet, egy üveg behűtött fehér bort meg két poharat.

– Kiáltsanak, ha hozhatom a következő fogást – mondta.

Agatha leült, Mrs. Feathers pedig jókora fehér asztalkendőt kanyarított az ölébe, mielőtt elcammogott.

Tristan töltött a borból, és leült Agathával szemben.

– És most mondja el nekem, mi visz rá egy ilyen kifinomult teremtést arra, hogy leköltözzön egy cotswoldi faluba.

Agatha mesélt. Elmondta, hón dédelgetett vágya volt, hogy a Cotswoldsban éljen. Mivel a koráról nem óhajtott beszélni, a nyugdíjba vonulásáról nem tett említést. S miközben beszélt és evett, mindegyre a káplánban gyönyörködött. A férfi arany hajfürtökkel keretezett arca a kerubos, sőt már-már androgün vonásoknak köszönhetően földre szállt angyaléra emlékeztetett, atletikus, formás teste mégis merő maszkulinitás.

Tristan felállt, és kérte a második fogást. Mrs. Feathers Rossini módra elkészített bélszint, újkrumplit meg salátát hozott.

– Hát nem első osztályú szakácsnő ez a Mrs. Feathers? – szólalt meg Tristan, amint újból kettesben maradtak.

– De igen, az – mondta Agatha. – A bélszín kiváló. Hol vásárolta?

– Mrs. Feathers intézi a bevásárlást. A lelkére kötöttem, hogy tegyen ki magáért.

– Remélem, nem neki kellett állnia a költségeket.

– Mrs. Feathers ragaszkodik hozzá, hogy fizethesse az enivalómat.

Agatha gyanúsan nézett rá. Mrs. Feathers, ez az idős özvegyasszony aligha engedheti meg magának, hogy ilyen drága ételekre meg borra költsön. Tristan mégis mintha úgy érezné, hogy ez jár neki, és tovább faggatózott Agatha életéről, amíg meg nem ették a második fogást is, és Mrs. Feathers felszolgált a sült fagylaltot.

– Végig rólam volt szó – mondta Agatha feszengve. – Önről viszont semmit sem tudok.

– Én nem vagyok olyan érdekes – mondta Tristan.

– Honnét jött ide?

– A londoni New Crossból. Amolyan egyházi klubot szerveztem fiúgyermek számára, hogy ne az utcán csellengjenek. Ment is a dolog, amíg meg nem támadtak.

– Jesszusom, hogy történhetett az?

– Az egyik galeri vezére úgy vélte, elhappolom előle az emberanyagot. Öten vetették rám magukat, amikor egy este hazafelé tartottam. Alaposan ellátták a bajomat, még a bordám is eltört. Férfiasan bevallva összeroppantam, és úgy gondoltam, a vidéki levegő majd helyrehoz.

– Szörnyű lehetett – így Agatha.

– Már túl vagyok rajta. A szörnyűségek velünk élnek.

– Miért döntött az egyházi pálya mellett?

– Mert segíteni akarok az embereknek.

– És jól érzi itt magát?

– Azt hiszem, Mr. Bloxbynak szűrom a szemét. Talán féltékeny.

– Nehéz ember. Attól tartok, értem se rajong. – Nevettek; az, hogy a lelkész egyiküket sem szíveli, egységbe kovácsolta őket.

– Említette, hogy részt vett valamilyen nyomozásban. Meséljen erről!

Így esett, hogy Agatha végighengezte a desszertet meg a kávé, aztán szomorúan konstataálta, hogy mindjárt éjfél üt az óra, illő volna hazamenni.

– Csak egy szóra még – mondta a férfi. – Jó érzésem van a tőzsdéhez. Egy vagyont keresek vele az ismerőseimnek. Önnek nincs szüksége tanácsra?

– Elégedett vagyok a brókeremmel – felelte Agatha. – De nem felejttem el az ajánlatát.

Elvárta volna, hogy a férfi hazakísérje, ám az előrement a lépcsőn, majd odalént megállt, és szembefordult vele.

– Legközelebb én hívom meg magát – mondta Agatha.

– Szaván fogom – felelte Tristan, azzal lehajolt hozzá, és gyengéd csókot lehelt az ajkára. Agatha kábán nézett fel rá. Aztán a káplán kinyitotta az ajtót. – Jó éjszakát, Agatha.

– Jó éjszakát, Tristan – rebegte Agatha elhaló hangon.

S akkor becsukódott mögötte az ajtó. Odaát, a paplakban Mrs. Bloxby arca bukkant fel egy pillanatra az egyik emeleti ablakban.

Agatha békésen ballagott hazafelé, holott szaladni, ugrándozi, kacagni szeretett volna.

Csak akkor ébredt rá, hogy nem egyeztek meg a következő találkozásuk időpontjában, amikor hazaért. Még a telefonszámát se tudja a férfinak. Felütötte a telefonkönyvet a Feathersnél; több is volt belőlük. Tristan biztosan nem alszik még. Agatha tárcsázott, s a túlvégen Mrs. Feathers vette fel a kagylót. Agatha megmondta, hogy a káplán úrral szeretne beszélni, aztán feszülten várakozott.

Majd meghallotta Tristan hangját:

– Igen?

– Itt Agatha. Nem beszéltük meg, mikor megyünk vacsorázni.

A férfi rövid csöndet követően csúfondáros kacajra fakadt.

– Tűkön ül, mi? Majd én keresem.

– Jó éjt – mondta Agatha sietve, és úgy hullott ki a kagyló a kezéből, mint a forró krumpli.

Betámolygott a konyhába, és a megaláztatástól lángba borult arccal leroskadt az asztalhoz.

– Ostoba, vén számár vagy – mondta a hang a fejében, és ez egyszer Agathának sajnos egyet kellett értenie vele.

AMIKOR MÁSNAP FELÉBREDT, az volt az első gondolata, hogy látni se akarja a káplánt. Hisz csak a bolondját járatta vele. Időközben feltámadt a szél, vadul zizegett a ház nádtetejét, és kis porörvényeket korbácsolt odakint az utcán. Agatha erőt vett magán, és kikászálódott az ágyból. Mi van, ha Tristan épp rajta röhög Mrs. Bloxbyval? Elkészítette magának a szokásos reggeli feketét, s elhatározta, hogy megtölti a kannát, és kimegy a kertbe locsolni, ugyanis a rádió bementa, hogy vízkorlátozás lépett életbe. Már kint volt a kertben, amikor szirénavijjogás verte fel a falu csöndjét. Agatha letette a kannát, és fülelt. A szirénahang végigszántott az Orgonás-dűlőn, azután továbbcsúszott a templom irányában, s ott megállt.

Agatha odahagyta a locsolókannát, és a házon át kivágtatott az utcára. Szandálja felkavarta a port, ahogy a paplak felé nyargalt. Add, hogy ne Mrs. Bloxby legyen az!, fohászkozott.

Három járőrökocs meg egy mentő volt a helyszínen. Gyülekeztek a bémészködők is. Agatha John Fletchert, a Vörös Oroszlán kocsmárosát pillantotta meg a tömegben, és megkérdezte tőle:

– Megsérült valaki? Mi ez az egész?

– Fogalmam sincs.

Sokáig semmi sem történt. Odafent lusta felhők úsztak be a nap forró gömbje elé. Elült a szél is, halotti csend állt be. Az emberek nem győztek találgatni: a lelkésszel van valami, Mrs. Bloxbyval vagy a káplánnal?

A paplak előtt rendőr posztolt merev kifejezéssel az arcán. Nem volt hajlandó válaszolni a kérdéseikre, helyette egyfolytában azt hajtogatta:

– Oszoljanak, kérem. Nincs itt semmi látnivaló.

Amikor befutott a fehér hacukás helyszínelők csapata, az emberek kezdtek elszállingózni.

– Jobb lesz, ha kinyitok – mondta a kocsmáros. – Előbb-utóbb úgyis megtudjuk, mi van.

Ekkor John Armitage lépett oda Agathához.

– Mi folyik itt? – kérdezte.

– Nem tudom – mondta Agatha. – Attól félek, hogy Mrs. Bloxbyval történhetett valami.

Azután Agatha cimborája, Bill Wong nyomozó jött ki a lelkészlakból egy rendőrnő társaságában.

– Bill! – kiáltott oda Agatha a nyomozónak.

– Később – mondta az, majd a rendőrnővel együtt átment Mrs. Feathers házikójához, és bekopogott.

Amikor az öreg hölgy ajtót nyitott, mondtak neki valamit. Mrs. Feathers a szája elé kapta reszkető kezét, aztán mindannyian bementek a házba, és magukra csukták az ajtót.

– Íme, a válasz – mondta John Armitage.

– A káplán! Biztosan meghalt, hiszen még mindig itt vannak a mentők!

Kettő

JOHN ÉS AGATHA ÚGY DÖNTÖTT, hogy visszamennek Agatha házába, s majd később újra elnéznek a paplakhoz.

– Ki akarná megölni a káplánt, már ha tényleg ő az áldozat – töprengett John.

Én, gondolta Agatha. Tegnap este meg tudtam volna ölni.

Fennhangon mindössze annyit mondott:

– Gyűlölöm ezt a várakozást. – Aztán az jutott eszébe, hogy a rendőrök ki fogják hallgatni az öregasszonyt, az meg beszélni fog nekik a tegnapi vacsoráról. Nem akarom, hogy John megtudja. Muszáj lesz valahogy leráznom.

– Nem bírok egy helyben megülni – mondta felpattanva. – Azt hiszem, járok egyet.

– Jó.

– Kísérő nélkül.

– Értem.

Együtt mentek ki az ajtóhoz. Agatha kinyitotta, és Wilkesszal, a mircesteri nyomozóhivatal felügyelőjével találta magát szembe; Bill Wong meg egy rendőrnő állt az oldalán.

– Beenged? – kérdezte Wilkes.

– Hogyne – felelte Agatha zavartan. – Később találkozunk, John.

A nyomaték kedvéért még finoman hátba is taszította a férfit.

Aztán bevezette a rendőrséget a nappaliba, és úgy ült le, mint egy iskolás lány, akinek vaj van a fején.

– Mi történt? – kérdezte.

– Mr. Delont, a káplánt ma reggel leszúrva találták a lelkész dolgozószobájában.

– Csak nem egy antik keleti törrel ölték meg? – kérdezte Agatha hisztériásan, és igyekezett nem vihogni.

Wilkes csúnyán nézett rá.

– Papírvágó késsel, amit a lelkész íróasztaláról vettek el.

Agatha közben úrrá lett a hisztériáján.

– Papírvágó késsel nem lehet embert ölni.

– Ezzel lehet. Jó éles. Mr. Bloxby rendszeresen fente. A ládika, amelyben templomi célokra gyűjtenek adományokat, kinyitva hevert. A pénz eltűnt.

– Tudtommal a lelkész időről időre hazavitte magával a ládikát, hogy feljegyezze, mekkora adomány gyűlt össze – mondta Agatha. – Viszont kizárt dolog, hogy Mr. Delonnal egy tetten ért betörő végzett. Nem hinném, hogy bármikor is komolyabb összeg lett volna abban a dobozban.

– A lelkész elmondása szerint most kivételesen sok pénz volt benne. A kettővel ezelőtti vasárnap a káplán a templomi célokra történő adakozás fontosságáról beszélt a prédikációjában. Több száz fontról van szó. A lelkésznek nem volt ideje átszámolni. Csak belekukkantott a ládába, s éppen ma akart volna leülni, hogy megszámlolja.

– De mit keresett Mr. Delon a lelkész dolgozójában? – kérdezte Agatha.

– Hagyjuk a spekulálást, beszéljünk inkább magáról, Mrs. Raisin. Tegnap este együtt vacsorázott Mr. Delonnal a lakóhelyén. Éjfél körül távozott.

– Igen.

– Sor került önök között szexuális együttlétre?

Agatha arcát elfutotta a vér.

– Természetesen nem! Hisz alig ismertem.

– Ő ennek ellenére vacsorázni hívta magát.

– Nem volt jelentősége. Nyilván így akarta megismerni az egyházközség tagjait.

– És miről beszélgettek?

– Mr. Delon pompás hallgatóság volt – mondta Agatha. – Attól tartok, főleg én beszéltem. Kértem, hogy meséljen magáról, mire elmondta, hogy egy New Cross-i templomban volt, Londonban, szervezett ott egy ifjúsági klubot, és az egyik bandavezér berágott rá, amiért elszipkázta a környék fiataljait, még meg is verette. Mr. Delon ideg-összeroppanást kapott.

– Aztán maga éjfélkor távozott, és itt a vége, fuss el véle?

– Hát igen.

– Tud esetleg más nőkről innen, a faluból, akikkel az áldozat szorosabb viszonyt ápolt?

– Nem. Tudniillik elutaztam, aztán volt egy munkám Londonban. Vasárnap a templomban találkoztam vele először. Aztán tegnap beállított hozzám, és meghívott vacsorázni.

– Fussunk át rajta még egyszer – mondta Wilkes.

Agatha újból felmondta az egész sztorit, s egyszer csak elvörösödött. Ezek ellenőrizni fogják a Mrs. Feathers telefonjára érkezett hívásokat, és akkor kiderül, hogy otthonról Agatha még felhívta a káplánt.

– Mi az? – szegezte neki a kérdést Wilkes, Agatha vörös képét fixírozva.

– Amikor hazaértem, rájöttem, hogy meghívtam őt vacsorázni, de nem egyeztettünk időpontot, ezért odacsörögtem, és ő azt mondta, majd keresni fog.

– Mást nem mondott?

– Mást nem – felelte Agatha a gyakorlott hazudozók határozottságával.

– Egyelőre nincs több kérdésem. Kérem, fáradjon majd be a kapitányságra, hogy aláírja a vallomását, mondjuk holnap délelőtt, és a továbbiakban is álljon rendelkezésünkre.

Amikor távozásra készen felálltak, Agatha barátja, Bill Wong nyomozó futólag odakacsintott rá.

– Majd hívjon fel – tátogta Agatha hang nélkül.

Aztán odaszólt a már elmenőben levő Wilkesnek:

– Mikor történt a gyilkosság?

Wilkes megfordult.

– Azt nem tudjuk. Mrs. Bloxby fél hétkor kelt föl. Kiment a kertbe, és arra lett figyelmes, hogy tárva-nyitva a dolgozó szárnyas ajtaja, odabent meg papírok repkednek a levegőben. Akkor talált rá a káplánra, amikor bement, hogy becsukja az ajtót.

Agathát irdatlan megkönnyebbülés öntötte el. Csak most eszmélt rá, hogy mindedig attól tartott, a lelkész mégiscsak elvesztette a fejét, és végzett a káplánnal.

– Tehát ott hatolt be a gyilkos.

– Vagy ezt a látszatot akarja kelteni.

Agatha reszketve rogyott le, amikor elmentek. Azután felkelt, és odatelefonált a paplakba. A vonal másik végén egy rendőr röviden és tömören tájékoztatta, hogy sem a lelkész, sem a neje nem tud a telefonhoz jönni.

Ekkor csöngettek, s Agatha rohant ajtót nyitni. John Armitage ezúttal meleg fogadtatásban részesült.

– Jaj, John – sikkantotta Agatha, majd karon ragadta a férfit, és behúzta a házba. – Olyan iszonyatos ez. Gondolja, hogy Alf tette, s aztán betörésnek álcázta?

– Képtelenség, a lelkész úr a légynek se tudna ártani – mondta John, és becsukta maguk mögött a bejárati ajtót. – Ülünk le, ezt higgadtan kell átgondolni. Mit akartak itt a rendőrök?

– Úgy tudják, hogy én láttam Tristant utoljára élve. Nála vacsoráztam, és úgy éjfél tájban jöttem el tőle.

– Ejha! Ez gyors volt. Hogy vette rá a fickó?

– Becsöngetett hozzám, és minden további nélkül meghívott.

– Részleteket!

– Most mondtam el a rendőröknek vagy százszor. – Azzal Agatha nekiállt újra elbeszélni az estéjét.

– Álljunk csak meg – vágott közbe John. – Mrs. Feathers libamájpástétomot, Rossini módra elkészített bélszínt, majd pedig sült fagyaltot tálalt fel maguknak? Nem hinném, hogy gazdag, s a tetejébe még özvegy is. Nem gondolja, hogy a káplán egy kicsit sokat várt el tőle?

– Jaj, dehogynem – sopánkodott Agatha.

– Igazi vérszopó. Nem próbált pénzt kicsikarni magából?

– Mintha kissé alulbecsülné a bájaimat. Egek! Most jut eszembe, említett valami olyasmit, hogy nagy lumen a tőzsdén, és szívesen befektetné a pénzemet. Azt válaszoltam, hogy van saját brókerem, de nem felejttem el az ajánlatát.

– Akkor hát ezért hívta át vacsorázni.

– Mire céloz? – pufogott Agatha.

– Nézze, a fickó valahogy elérte a vén Mrs. Feathersnél, hogy méregdrága fogásokat szolgáljon fel. Sose lehet tudni, talán megkaparintotta az öregasszony dugipénzét. Ön is tudja, milyen sebesen terjed a pletyka ebben a faluban. Könnyen a fülébe juthatott, hogy maga gazdag. Az is köztudott, hogy szereti a férfiakat.

– Ez övön aluli volt – csattant fel Agatha.

– Rádásul elvált asszony. Szerintem ezt is el kéne mondania a rendőröknek.

– Úgy véli? – kérdezte Agatha tüskés hangon.

– Úgy bizony! Azonkívül gondoljon csak bele, valószínűleg még mindig ott vannak a paplakban. Nem is kell jobb apropó, hogy bejussunk oda.

A LELKÉSZLAK AJTAJÁBAN strázsáló rendőr végighallgatta Agatha kérését, hogy szeretne elmondani valamit Wilkesnak, aminek köze lehet a gyilkossághoz. Aztán bement a házba, s csak hosszú percek múltán tért vissza.

– Kövessenek – mondta. – A kertbe megyünk. – A lelkész dolgozószobájának ajtaja nyitva állt. Fehér overallos emberek nyüzsögtek mindenütt.

Követték a rendőrt a szárnyas ajtón át a kertbe, ahol Wilkes, egy rendőrnő, a lelkész és Mrs. Bloxby ülte körbe a kerti asztalkát. Bill Wong sehol.

Mrs. Bloxby a férje kezét szorongatta. Mindketten megviseltnek látszottak.

– Mit akar? – kérdezte Wilkes.

Agatha odahúzott magának egy széket, és leült. Beszámolt a felügyelőnek a drága vacsoráról meg a káplán ajánlatáról, hogy szívesen befektetné a pénzét.

– Így mindjárt más a leányzó fekvése – mondta Wilkes komótosan. – Lehetséges, hogy más nőket sikeresen beugratott. Majd utánanéznünk a bankszámlájának. Na mármost, Mrs. Feathers azt állítja, hogy maga volt az egyetlen, akit az áldozat az otthonába hívott vacsorázni, s hogy Mr. Delon a lelkére kötötte, minden tőle telhetőt kövessen el, mert maga úszik a pénzben, és nyilván a legjobb minőséghez szokott.

Agatha érezte, hogy a megaláztatás ismét lángba borítja az arcát.

Wilkes most Mrs. Bloxbyhoz fordult:

– Van olyan a falubeli nők között, akivel az áldozat esetleg összejárt?

– Nehéz megmondani – jött a törődött válasz. – Annyi biztos, hogy előszeretettel látták vendégül. Miss Jellop is például. Aztán ott van az ancombe-i illetőségű Peggy Slither. Jaj, hadd gondolkodjam. Mrs. Tremp, az öreg Tremp ezredes özvegye, aki abban az átalakított pajtában lakik odafent, a hegyen, a falu határában. Mr. Delon sokakat elbolondított a jóképűségével.

– És önök? Önöknek nem ajánlotta fel, hogy befektetné a pénzüket?

– Nem, nekünk azt mondta, van valamicske magánvagyonunk egy családi alapítványból. Tőlünk egy petákot se kért.

– Egyáltalán miért sóztak ránk egy káplánt? – kérdezte Agatha.

– Engem úgy tájékoztattak, hogy Mr. Delonnak ideg-összeroppanása volt – felelte a lelkész. – Örültem, hogy valaki segítségemre lesz az egyházközségi munkában.

– És tényleg segítőkésznek bizonyult? – kérdezte Wilkes.

– Az első héten még minden rendben volt. Utána viszont kezdett szelektálni.

– Ezt hogy érti?

– Rájöttem, hogy egyetlen idős vagy beteg embert sem keres fel, csupán akkor, és ezt csak most fogom föl, ha az illetőnek van mit a tejbe aprítania. Megfeddtem, amiért elmulasztotta teljesíteni a kötelességét, ő meg csak mosolygott, mondván, hogy ami késik, nem múlik. Aztán ágynak estem, és neki kellett helyettesítenie a templomban. Faragatlanságnak éreztem, hogy utálok, ugyanis kezdtem komolyan megutálni, és attól féltem, csak irigy vagyok rá, mert az ő miséin bezzeg telt ház van.

– A jelek szerint az áldozat meglephette a betörőt – mondta Wilkes.

– Vagy pedig – szúrta közbe Agatha – ő maga fosztotta ki a pénzesládikát.

– Ha csakugyan volt magánjövedelme, s ha igaz a sejtésünk, és tényleg pénzt csalt ki könnyen rászédhető nőkből, akkor ugyan minek kellett volna neki rongyos pár száz font?

– Roppant hiú volt – mondta Mrs. Bloxby. – Az ő prédikációjának köszönhető, hogy ekkora summa jött össze. Nyilván úgy ítélte meg, hogy őt illeti a pénz.

– És saját kulccsal rendelkezett a paplakhoz – jegyezte meg Wilkes egy korábban már tisztázott tényt közölve. – Általában zárni szokták a dolgozószoba szárnyas ajtaját?

Mrs. Bloxby büntudatos képet vágott.

– Igyekszünk észben tartani, hogy be kell zárni, de néha bizony megfeledkezünk róla. Egészen mostanáig nem nagyon izgattuk magunkat, hogy bezárkózzunk-e éjszakára, de mióta felszámolták a rendőrsöt az összes helyi kirendeltséggel egyetemben, azóta megszaporodtak a betörések.

– Egyelőre nem találtunk betörésre utaló nyomokat, és egy fia ujjlenyomat sincs, még a háziaké se – mondta Wilkes. – Ránézek az embereimre. Tartson velem, tiszteletes úr, nézzük meg még egyszer, nem hiányzik-e még valami.

A lelkész, a rendőrnő és Wilkes bement a házba.

– Tehetek érted valamit? – kérdezte Agatha Mrs. Bloxby keze után nyúlva. – Te is mindig mellettem álltál, amikor bajban voltam.

– Kinyomozhatnád, hogy ki tette – mondta Mrs. Bloxby. – Mert ők Alfot gyanúsítják. Tudod, Mr. Delon nagyon sok nőt megbabonázott, és a halála előtt már arról pusmogtak, Alfnak félre kéne állnia, hogy Mr. Delon misézzen helyette. A férjem – sóhajtott fel – néha kissé goromba, s amikor Miss Jellop előrukkolt neki az ötlettel, ő habozás nélkül lehülyézte szegényt. A rendőrök máris kezdik azt hinni, hogy Alf irigy volt Mr. Delonra. Pedig végig ott feküdt mellettem az ágyban a gyilkosság idején, és ezt meg is mondtam nekik, de láttam rajtuk, hogy nem bíznak egy asszony szavában.

– Mindent el fogunk követni – mondta John. Agatha csodálkozva nézett oda rá. Ő már meg is feledkezett a férfiről. Egy ilyen jóvágású pacák márpedig ne legyen ennyire feledhető!

– Amondó vagyok – folytatta John –, hogy először a szóban forgó New Cross-i templomba kéne ellátogatni Londonban.

– Nyilván a rendőrök is erre készülnek – vetette ellene Agatha.

– De mi olyan dolgokra is fényt deríthetünk, amelyek elkerülik a tényekre szorító rendőrség figyelmét. Kipuhatolhatnánk, hogy New Crossban is voltak-e olyan nők, akiket a káplán kifogatott a pénzükből. Lehet, hogy az egyik kifigyelte, amikor a fickó kisurrant Mrs. Feathers házából. A nő a szárnyas ajtón hatolhatott be. Azon a részen nincsenek virágágyások, csak fű, így nem hagyott maga után lábnyomot.

– Nyakatekert elképzelés – mondta Agatha morcosan, tudniillik ő akart Sherlock Holmes lenni, a többiektől pedig elvárta, hogy érzék be dr. Watson szerepével. – Ki lenne képes egész éjjel a házat figyelni?

– Egy asszony, aki majd beleőrül a féltékenységbe – mondta John. – Jaj, Agatha, nem kell rögtön félresöpörnie az elgondolásomat, csak mert nem magának jutott eszébe. Maradunk még egy napot arra az esetre, ha a rendőrök akarnának tőlünk valamit, aztán irány London.

– Pártolom az ötletet – szólta Mrs. Bloxby halk hangon.

– Hát jó – durcáskodott tovább Agatha. A férjéért való aggodás s a gyilkosság kiváltotta sok dacára Mrs. Bloxbyt mulattatta barátnőjének viselkedése. Volt valami gyermekded a gombszemű, tömött frizurájú Agatha Raisinben, amint éppen duzzog, mert valaki gyorsabb volt nála.

– Na és ettél ma már? – kérdezte Agatha. – Áthozhatok neked valami gyorsfagyasztottat.

– Köszönöm, de ne fáradj – felelte a lelkészné. – Egy falat se csúszna le a torkunkon. – Titkon azt gondolta, ha éheznének a férjével, akkor se bírnák megemészteni Agatha bolti mikrós kajáit.

Ekkor Agatha rágyújtott.

– Agatha! – kiáltott fel Mrs. Bloxby, döbbenetében a keresztnevéen szólítva barátnőjét. – Te visszaszoktál!

– Újra jó az íze – dünnyögte Agatha.

John kis noteszt vett elő.

– Felírnám azoknak a nőknek a nevét, akik közel álltak Tristanhez. Lássuk csak, először is Miss Jellop, aztán volt még két másik is.

– Peggy Slither és Mrs. Tremp – mondta Mrs. Bloxby.

– A keresztnevéen, Peggynek szólítod? – kérdezte Agatha.

– Nem egyleti tag.

– Mit lehet tudni róla? És hol lakik? – kérdezte John.

– Ancombe-ban. A Shangri-la nevű házban.

– Milyen szirupos.

– Azt hiszem, az elnevezés csak vicc. Divatot csinál a divatjamúltból. Kerti törpéi is vannak ám. Meglehetősen harsány, telt keblű, ötvenes hölgy. Halból és sült krumpliból szedte meg magát. Az apjának jövedelmező étkezdélánca volt, amit a halála után a nő eladott.

– Miss Jellopot ismerem – kapott a szón Agatha, aki nem állhatta, hogy John vette kezébe a nyomozást.

Mrs. Bloxby hátradőlt, és lehunyta a szemét.

– Ideje mennünk – mondta John.

– Hívj, ha bármiben tudok segíteni – mondta Agatha.

Mrs. Bloxby kinyitotta a szemét.

– Csak tudd meg, ki tette.

JOHN ÉS AGATHA ARRÁ ÉRT VISSZA a házhoz, hogy Bill Wong vár rájuk az ajtóban.

– Gondoltam, beugrom tereferélni. Már meg se lepődöm, hogy megint zúrben van, Agatha.

Agatha kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön, kávézunk egyet a kertben.

A félig angol, félig kínai származású ifjú nyomozó, Bill Wong volt Agatha első igazi barátja. Miután kültek a kertbe, Bill Agathát kezdte tanulmányozni ferde vágású, barna szemével.

– Tudom, hogy már vallomást tett, de szeretnék többet tudni a Tristannel töltött estéjéről. Kikezdett magával?

– Megcsókolt.

– És nem gondolta, hogy ez több mint gyanús? – szegezte neki nyersen a kérdést John. – Ha másért nem, hát a korkülönbség miatt.

– Engem szeretnek a fiatalabb férfiak – szúrta vissza Agatha.

– Szóval megcsókolta. Mikor? – kérdezte Bill.

– Amikor távoztam.

– Milyen csók volt? Baráti puszi?

– Nem, inkább forró. A számra adta. De hogy jön ez ide?

– Úgy véljük, hogy a fickó a pénzre hajtott. Kíváncsi lennék, meddig volt hajlandó elmenni. Ha rendes viszonyba bonyolódott volna valamelyik nővel, ez indíték lehetett volna a gyilkosságra.

– Velem nem volt viszonya – mondta Agatha. – Előbb-utóbb úgyis lelepleztem volna. Megvan a magamhoz való eszem, ha nem tudná.

– A nőket könnyedén elbutítja a kulcsín. Láttam őt prédikálni. A barátnőm rengeteget hallott róla, és elcipelt magával a templomba.

– Barátnő? – Agathát ez egy pillanatra kizökkentette.

– Alice. Alice Bryan. Pénztáros a mircesteri Lloyds bankban.

– Komoly a dolog?

– Mint mindig – mondta Bill szomorkásan.

És menten vége lesz, ha találkozik a szüleiddel, gondolta Agatha. Bill öregei bármelyik lányt elriasztanák.

A nyomozó sietett témát váltani.

– Hagyjuk ezt. Miről beszélgettek?

– Jobbára rólam – mészáros Agatha. – Amikor rájöttem, hogy folyton rólam beszélünk, megkértem, meséljen magáról. Elmondta, hogy New Crossban dolgozott, szervezett ott egy ifjúsági klubot, de a bandavezérek úgy gondolták, hogy elveszítik miatta az embereiket. Egy este öten rárohantak, megsérült, és ideg-összeroppanást kapott.

– Melyik ez a New Cross-i templom? – kérdezte John.

– A St. Edmund. Hé! Nem szeretném, ha beleütnék az orruk a rendőrség dolgába.

– Eszünkbe se jutott ilyesmi – mondta Agatha, és intő pillantást vetett Johnra.

– Mi volt a véleménye Tristanról, amikor prédikálni hallotta? – kérdezte John a nyomozótól.

– Hogy ostoba, fölfuvalkodott alak, és fabatkát sem ér a prédikációja. De elképzelhető, hogy csak féltékeny voltam. Alice úgy bámult rá, akár egy földre szállt angyalra. Tehát az áldozat nem erőltette, hogy adja oda neki a pénzét, így van, Agatha?

– Igen, megemlítette ugyan, hogy szívesen befektet a nevemben, de többet nem beszéltünk erről.

– Ezt a rá vonatkozó szórványos információim fényében furcsállom. Nem célzott rá, hogy máskor is találkozni szeretne magával?

– Nem! – Agatha vörös volt a dühtől, ami nem kerülte el Bill éles szemét.

– Rábírta a gazdasszonyát, hogy méregdrága vacsorát prezentáljon, és semmi nem sült ki belőle. Fogadok, hogy szívta a fogát utána.

– Ha így volt is, velem nem közölte.

– Nos, többet fogunk tudni, ha már átvizsgáltuk a bankszámláját, és kiderült, hogy kapott-e valakitől pénzt. Megegyezem a kalapomat, ha egy garast is befektetett belőle.

– Még mindig furcsának tetszik az ötlet, hogy valaki az éj leple alatt megfigyelte a házat, aztán követte Tristant a paplakba – mondta John. – Ha a fickó a gazdasszonyát is átverte, és Mrs. Feathers rájött erre, akkor talán ő hallotta kiosonni a káplánt, és utánament. Az idős emberek általában éber alvók.

– A vén Mrs. Feathers nem bírna elbánni egy ilyen erős fiatalemberrel.

– Talán csak le akarta kapni az ürgét a tíz körméről, ha lopáson éri – ütötte tovább a vasat John –, aztán megragadta a papírvágó kést, és leszúrta. Végére is hányan tudhatták, hogy olyan éles? Maga tudta, Agatha?

– Egyszer épp ott voltam Mrs. Bloxbynál, amikor a lelkész behozta a postát. Amikor felvagdosta a borítékokat, emlékszem, arra gondoltam, hogy jó éles a kése. Ezüstből készült, és úgy nézett ki,

mintha igazi tőr lenne.

– A lelkésről még nem esett szó – mondta John félhangosan. – Meglehet, hogy rajtacsípte a tolvajt. Voltak dulakodásra utaló jelek?

– Nem, Tristant a tarkójára mért egyetlen szúrással ölték meg.

– Na igen, ehhez komoly erő kellhetett – jegyezte meg Agatha.

– Nem szükségszerűen – mondta Bill. – Mivel a kés éles volt, amint a penge áthatolt a bőrön, becsúszott egészen a markolatig, mint a görögdinnyébe. A boncolás után okosabbak leszünk.

– Azt olvastam valahol – mondta John –, hogy a késelések áldozatai nem feltétlenül halnak meg azonnal. Tegyük fel, hogy a lelkész volt, de nem a dolgozószobájában, hanem a meggyilkolt szállásán követte el a tettet. Vajon van kulcsa a házhoz? Akárhogy is, ha valakit egy keskeny, éles pengével ledöfnek, az utána még órákig képes lehet a saját lábán járkálni. Mondjuk, hogy a lelkész leszúrta Tristant, ám ő nincs tisztában a sérülése mértékével. Elhatározza hát, hogy nyúlcipőt húz, de előbb még magához veszi a pénzt a ládikából, és a lelkész dolgozószobájában összecsuklik.

Agatha türelmetlenül nézett rá.

– Mindezt késsel a tarkójában?

– Talán tudta, hogy biztonságosabb, ha nem nyúl hozzá, amíg be nem ér a kórházba.

– Naná! Az orvos meg meglátja a nyakából kimeredő kést, és menten értesíti a rendőrséget.

– Elhallgassanak! – rivallt rájuk Bill. – Ez a gond az amatőrökkel. Szorítkozzunk a tényekre!

John azonban hajthatatlan maradt:

– Lehet, hogy Alf Bloxby kérette oda a káplánt, aztán úgy állította be, mintha az a pénzesládára utazott volna.

– Megfeledeznek Mrs. Bloxbyról – mondta Agatha. – Ő sose falazna a férjének, ha az gyilkosságot követett el.

– Talán nem is tud róla. Nyilvánvalóan mind a ketten azt vallották, hogy végigaludták az éjszakát, de lehet, hogy csak a nő aludt, méghozzá mélyen.

– Nekem ebből elegendem van – mondta Bill. – Elmentem. Agatha, maga jelenjen meg holnap a kapitányságon, hogy aláírja a vallomását.

MÁSNAP DÉLELŐTT, miközben Agatha vezetni próbált, John hol azért ordított rá, nehogy elüssön valami kerékpáros gyereket, hol meg azért, hogy ne száguldozzon.

– Ez olyan, mint a házasság – sóhajtott Agatha –, csak üzekedés nélkül.

– Hadd emlékeztessem rá, ön döntött úgy, hogy ne szeretkezzünk.

Agatha megütközve nézett rá.

– Az utat figyelje, Agatha, az isten szerelmére!

– Mi ütött magába, John? Máskor olyan józan szokott lenni. Most meg sipákol itt nekem, mint valami élemedett korú méregzsák.

– Épkézláb feltevésekkel hozakodtam elő Bill Wongnak tegnap, de maga folyton belém kötött.

– Légből kapottnak éreztem a feltevéseit. Jogom van a véleményemhez.

– Amit utána is a tudomásomra hozhatott volna. Nézze, Agatha. Ezen a pályán mindketten amatőrök vagyunk. Ne tegyen úgy, mintha a kifutófiúja volnék.

– Én soha... De hagyjuk is az egészséget. Nem akarok vitatkozni.

Kínos csönd ékelődött közéjük.

Miután Agatha vallomást tett, John így szólt:

– Csapjunk a lovak közé, indulás New Crossba!

– Tessék? Most azonnal?

– Miért ne?

– Végül is rendben van. De nincs kedvem Londonig vezetni.

– Akkor majd én. Ha a biztosítása megengedi. És hacsak nem mindig maga akar kormányozni a szó szorosabb és átvitt értelmében is.

– Vezessen csak, ha tetszik – mondta Agatha sértődötten. – Ne izgassa magát a biztosításom miatt.

Mi lelte ezt az embert?, tűnődött aztán, mialatt London felé tartottak. Már egészen megszokta, hogy John a végsőkig színtelen. Erre kikiáltja Agathát zsarnoknak. Az agilis, de sebezhető lelkivilágú emberek nagy többségéhez hasonlóan Agatha finom hölgynek, érzékeny, megértő személyiségnek hitte magát.

Hanem mire megérkeztek New Crossba, addigra a vezetés, úgy látszik, lecsillapította John, aki újból a régi, egysíkú önmaga volt. Talán nem is miattam volt rossz hangulatban, gondolta Agatha. Nem szokásom másokat kiborítani. Valaki vagy valami más lehetett az ok, és rajtam vezette le.

John megállt a kocsival, hogy útbaigazítást kérjen a St. Edmundhoz, s végül talált is valakit, aki tudta, merre van a templom.

Fákkal beültetett mellékutcában állt a St. Edmund. A viktoriánus épületet a múlt ködébe vesző, szentüzelésű évtizedek korma borította, melyet a tetőn fehér galambszar csíkozott. Négy csipkézett tornya volt zászlót formázó, arany széljelzőkkel. A templom mellett ugyancsak koromtól fekete, viktoriánus villa, feltehetően a paplak terpeszkedett.

John megnyomta a kőfalba sülyesztett ódon, sárgaréz kapucsengőt a bejárat mellett.

Néhány pillanat elteltével tenyeres-talpas asszonyosság nyitotta ki az ajtót rózsaszín hajcsavarókkal a fején. Otthonkája hatalmas mellet rejtett, vörös tányéarcán ádáz kifejezés ült.

– Mi kéne?

– A pappal szeretnék beszélni – mondta John.

– Benn van a dolgozójába’.

– Szólna neki?

A nő elcsoszogott anélkül, hogy megkérdezte volna, kit tisztelhet bennük.

– Szerencsétlen flótás – mormogta John. – Ilyen házvezetőnővel...

Előtoppant a lelkész, és érdeklődve vizslatta őket. Vérbeli anglikán arca volt: szódásüveg szemüveg mögül pislogott a világba, gyér, ősz haj ült a fején, bőre fakó, orra krumpli, szája húsos, ajka vértelen.

– Mi tetszik? – kérdezte. Csodaszép hangja volt, oxfordi akcentussal beszélt, amely oly kellemes a fülnek, mintha nem is akcentus lenne.

– Agatha Raisin vagyok, ez pedig itt John Armitage. Carselyből jöttünk, az ottani lelkész, Mr. Alfred Bloxby barátai vagyunk.

– Nagy ég! – A pap lesújtott képet vágott. – Hallottam a reggeli hírekben a szörnyű gyilkosságról. Borzasztó, borzasztó. Üdvözlöm önöket. Fred Lancing vagyok. Jöjjenek be, kérem.

Bekísérte őket a könyvekkel telerakott, szegényes dolgozószobába.

– A nappaliban illene leültetnem önöket – mondta bocsánatkérően –, de csak ezt az egy szobát szoktam használni, a többi meglehetősen nyirkos és poros. Teát?

– Köszönjük szépen – mondta Agatha.

Mire a pap kinyitotta az ajtót, és elüvöltötte magát:

– Mrs. Buggy!

– Mos’ meg mi van? – érkezett a válaszüvöltés.

– Teát kérnénk három személyre.

– Aztat hiszi, hogy nincs jobb dógom?

– Csinálja, amit mondtam! – harsogta a pap belepirulva.

Majd letelepedett az íróasztalához. Agatha és John egymás mellett ült egy öreg, fekete lószőr szófán.

– Íme, az esti feminista tanfolyam eredménye – sóhajtott a lelkész. – Mrs. Buggy azóta is meg van húzva. Úgy tekint rám, mint egy despotára. Miben állhatok a szolgálatukra? Szegény Tristan.

Agatha vázolta a történeteket, és elmondta, hogy a rendőrség sajnálatos módon Mr. Bloxbyt

gyanúsítja, ezért ő és John segíteni szeretne neki abban, hogy tisztázza a nevét.

– Az este engem is megkerestek a rendőrök – szólt halkán a pap. – De nem mondhattam nekik semmi többet.

– Igaz, hogy valami banda elpáholta Tristant, és ő ideg-összeroppanást kapott? – kérdezte Agatha.

– Ő ezt állítja.

E pillanatban kivágódott az ajtó, és Mrs. Buggy csörtetett be. Három csésze tejes teát hozott tálcán, amit nagy zajjal lecsapott a lelkész asztalára.

– Kecsks nincs – marrant oda kifelé menet.

– Ej, de utálok az agresszív nőket – dünnyögte a lelkész.

– Ebben egyetértünk – mondta John, és Agathára vágott a szeme.

– Nem is tudtam, hogy gyanúba került a carselyi lelkész. Mr. Bloxby, ugye?

– Pedig így van – mondta Agatha. – Segítsen nekünk, és mondja el az igazat Tristan Delonról. Valaki megölte, és lehet, hogy ezt a valakit a múltjában kell keresnünk.

A pap felállt, és kiosztotta a teáscsészéket, majd visszahúzódott az íróasztala mögé.

– Nem tudom, mit mondjak. A rendőrök nem fogják díjazni, ha önökkel beszédesebb vagyok, mint velük.

– Magánnyomozó vagyok – jelentette ki Agatha. – Ígérem, hogy nem adom ki a rendőröknek, amit itt elmond.

– Én, én, én – mormogta John. Agatha megsemmisítő pillantást vetett rá.

– *De mortuis...* és így tovább – mondta a pap. – Nem szép dolog rosszat mondani a halottakról.

– Kivéve ha így kívánja az igazság. Úgy tudom, hogy Tristan homoszexuális volt – mondta John. Agatha értetlenül meredt rá.

– Bizony így volt – mondta Mr. Lancing. – Egy fiatalember számára csupa kísértés a város.

– Miféle kísértésekre céloz? – kérdezte Agatha élesen.

– Azzal kérkedett, hogy a partnere tehetős üzletember, és egy arany Rolex karórával villogott. De nem a homoszexualitása volt a gond. Mr. Delon valójában a színpadra termett. Sziporkázott a szószéken. Eleinte mindenki el volt tőle ragadtatva.

– És aztán? – kérdezte John.

– Pár héttel az ideérkezése után mintha elunta volna magát. Akkoriban vett fel egy igencsak undok szokást. Kipuhatolta a felekezet valamely tagjának gyenge pontját, és nyomást gyakorolt rá, ha értik, mire gondolok.

– Zsarolás? – jött tűzbe Agatha.

– Nem, dehogy. Ha egyetlen szóban kellene meghatározni... nos, inkább rosszakarat.

– A nevét is tudja annak az üzletembernek? – kérdezte John.

Hosszas csönd következett, aztán a lelkész így felelt:

– Nem, mert noha imádott kérkedni, a részleteket illetően nagyon is titokzatos volt.

Pontosan tudod, hogy ki az, gondolta John.

Agatha előrébb csúszott a szófán, gombszeme csillogott.

– Akkor nem is volt ideg-összeroppanása. Nem is verték meg.

– De megverték.

– Az ifjúsági klub miatt?

– Nem létezett semmilyen ifjúsági klub. Mr. Delon mindenesetre nagyon meg volt riadva. Azt mondta, muszáj elmennie. Olyan volt, mint egy eszement. S mintha nyomta volna valami a lelkét, azt mondta, mindent tiszta lappal akar kezdeni. Ekkor támadt az az ötletem, hogy leküldöm egy csendes kis faluba. Végtére is nem szegett törvényt. És láttam rajta az eltökéltséget, hogy jobb emberré akar válni.

– Volt barátja itt, az egyházközségben?

– Csak egy építőmunkás, Sol MacGuire. A Briory Road tizenhatban lakik. Ha elfelé menet balra fordulnak, ott lesz mindjárt a sarkon.

ALIG HAGYTÁK EL A PAPLAKOT, Agatha máris rátámadt Johnra.

– Honnét tudta, hogy Tristan meleg?

– Nem tudtam. Csak egy merész tipp volt.

– Még ilyet!

– És fogadok, hogy a pap igenis tudja annak az üzletembernek a nevét.

– Ő nem hazudhat.

– Miért, mert pap? Ej, Agatha, hogy maga milyen meglepően naiv tud lenni!

– Nem hiszek magának – dúlt-fúlt Agatha.

Néma csendben fordultak be a Briory Roadra. Ez elhanyagoltabb utca volt kisebb házakkal. A tizenhatos számhoz tartozó előkert aligha szolgált rá az elnevezésre. Kókadt fagyalsövény, egy biciklironcs, gyommal beszótt gyep: ez volt minden.

Senki sem jött ki a kopogtatásra. Megpróbálkoztak a szomszédoknál is, és megtudták, hogy a férfi valószínűleg dolgozik, este hat óra tájban szokott hazaérni.

– Van négy elütni való óránk – mondta John a karórájára pillantva. – Még nem is ebédeltünk. Keressünk egy vendéglőt.

A rekkenő hőségben vibrálni látszó, forgalmas főúton találtak is egyet. John benyitott, és besétáltak a sötét, aránylag néptelen helyiségbe. Hagyományos londoni pubban találták magukat, amely több hasonló létesítménnyel ellentétben egyelőre megúsza, hogy átalakítsák bisztróvá. A poros ablakokon homályosan szűrődött be a kinti fény. Villódzó játékautomaták, de legalább gépzene nem volt. A cingár, savanyú ábrázatú kocsmáros elmondta, hogy ebédet már nem szolgálnak fel, de készíthet nekik pár szendvicset. Sonkás szendvicset rendeltek sörrrel, és amikor megkapták, az egyik sarokasztalhoz telepedtek.

– Ez egyszer leköröztük a rendőrséget – mondta Agatha.

– Azért ne essünk túlzásba. Hamarosan újra ki fogják kérdezni a lelkészt, és most, hogy kitálalt nekünk, nyilván nekik is elmondja majd.

– Úgy gondolja? Lehet, hogy mégsem fog beszélni, különben kiderülne, hogy információt tartott vissza.

– Az is lehet. Ez a szendvics ehetetlen. Évek óta nem ettem ilyen rosszat. A sonka nyálkás, a kenyér meg száraz.

– Éljenek a jó öreg angol kocszmák – így Agatha morózusan.

– Mindazonáltal érdekes, amit megtudtunk arról a gazdag pofáról – mondta John. – Úgy értem, ha csakugyan nagykutya az illető, akkor Tristan talán terhes volt a számára. Lehet, hogy Tristan zsarolta.

– Elfelejtettük megkérdezni, mennyi idő telt el aközött, hogy Tristan otthagya New Crosst, és megérkezett Carselyba.

– Mit számít ez?

– Ha sok idő telt el a kettő között, akkor könnyen előfordulhat, hogy megcsappant a bankszámlája. Carselyba csak nemrég érkezett, tehát úgy igazából még senkit sem kopaszthatott meg. Az az érzésem, hogy szerette szórni a pénzt. És bármennyije volt is, talán mindet felélte, úgyhogy a bankszámlája nem mérvadó.

– Dehogynem – mondta John –, ha az derül ki belőle, hogy tejelt neki a faluból valaki vagy az az üzletember, bárki legyen is.

Ebben a szellemben folytatódott a diskurzus, azután elhagyták a kocsmát, és New Cross utcáin bóklásztak az indiai boltocskák és török étkezdék között, mígnem John az órájára pillantva azt mondta:

– Itt az idő, lássuk, otthon van-e már Sol MacGuire.

Három

SOL MACGUIRE SZEMÉLYÉBEN újabb Adoniszt ismerhettek meg, csak neki fekete haja és kék szeme volt. Látnivalóan megdöbbsent, amikor közölték vele, hogy Tristan Delon meggyilkolásának ügyében nyomoznak.

– Ez most igazán szíven üt – mondta. – Bújjanak be.

Kövezték a férfit az üres sörösdobozokkal és elavult újságokkal-magazinokkal teleszórt, parányi nappaliba.

– Tegyétek le magukat – mondta Sol. – Hogy ölték meg Tristant? Nem tartok lépést a hírekkel.

John válaszolt, aztán Tristanról kezdte kérdezni.

– Alig tudok róla valamit – mondta Sol. – Egy helyi építkezésen szúrt ki magának, folyton odajött hozzám dumálni. Kereken megmondtam neki, hogy nem vagyok buzi, de ő csak nevetett, hogy ő se az. Eleinte nem nagyon érdekelt, de csak nem akart leszállni rólam. Tulajdonképpen vicces volt a maga sötét módján.

– Ezt kifejtené? – kérte Agatha.

– Az egyházközségbeli asszonyok odáig voltak érte, Tristan meg magasról lenézte őket.

– Név szerint kiket?

– Ott volt például Mrs. Hill. Állítólag úgy nézett Tristanre, mint egy kiskutya. Annak meg kedve lett volna odahajítani a szukának a jutalomfalatot, meg ilyenek.

Agatha előredőlt.

– Beszél valaha Tristan egy üzletemberről, aki ajándékokkal traktálta?

– Na ja. Nem haragszanak meg, ha hozok magamnak egy sört?

– Csak rajta.

– Maguk is kérnek?

– Én nem – mondta John. – Már megittam a napi porciómat, és vezetek. Hát maga, Agatha?

– Én se.

Sol kiment, és pár pillanat múlva egy doboz sörrel jött vissza, amit rögtön ki is nyitott. Jót húzott belőle, megtörölte a száját a kézfejjével, és így szólt:

– Egyszer mutatott nekem egy arany Rolexet. Azt mondta, Richard Binsertől kapta ajándékba.

Agatha ezen úgy elámult, hogy a szeme is elkerekedett.

– Az iparmágnás Richard Binsertől?

– Ő így mondta. De persze megrögzött hazudozó volt.

– Azt is tudja, hogy kik verték össze?

– Állítása szerint az egyik galeri, de nem ismert az egyet se, nekem elhihetik. Talán valamelyik nő rájött, hogy átverték a palánkon, és az tángálta el. Tudom is én.

– Nem tudja, hol lakik ez a Mrs. Hill?

– Tristan elmondta. A Jeves Place-en lakik, egy bazi nagy házban. Átkelnek a főutcán, befordulnak a Gladstone Streetre, aztán jobbra a Palmerstonnál, és az első utca lesz balra. A házsámot nem tudom, csak hogy bazi nagy önálló épület. Nem fér a fejembe – folytatta Sol, akinek a beszédében szokatlan elegyet alkotott az ír és a dél-londoni akcentus. – Mér' pont itt szimatolnak, és mér' pont maguk? Tán a rokonai?

– Nem – mondta Agatha. – Magánnyomozók vagyunk.

– Engedélyük is van?

– Folyamatban – füllentette Agatha.

– Áhá. De ha abban a faluban történt a gyilkosság, világos, hogy az elkövetőt is ott kell keresni.

– Tudja esetleg, hogy mennyi idő telt el a támadás és aközött, hogy Mr. Delon elhagyta a várost? – kérdezte Agatha.

– A támadás után egyszer beállított hozzám azzal, hogy külföldre utazik. Ez kábé hat hónapja lehetett.

– Olyan régen?

– Erről beszélek – mondta Sol. – New Crossban Tristan Delon már csak rég lejárt lemez.

Miután távoztak Soltól, Agatha azt javasolta, hogy Binserral folytassák a sort.

– Későre jár. Azt hiszem, Cheapside-ban, a belvárosban találjuk az irodáját. De ha már itt vagyunk, szerintem nézzünk be Mrs. Hillhez.

– Rendben van, bár látatlanban megmondom, hogy bánatos, középkorú asszony, akit Tristan jól átrázott.

– Mintha magáról beszélne – dünnyögte John.

Agatha haragosan végigmérte, és ádáz csöndben gyalogoltak tovább.

Amikor meglették a villát a Jeves Place-en, kisült, hogy senki sincs otthon. A távolban baljósan megdördült az ég.

– Szerintem mára ennyi volt – mondta John. – Menjünk vissza Carselyba, majd holnap felkeressük Binsert is meg a nőt is.

Agatha is elfáradt, ezért nem tiltakozott.

Félúton voltak Carselyba, amikor kitört a vihar. John lépésben vezetett a szakadó esőben. Amikor aztán ráfordult a Carselyba vezető útra, egyszer csak elvonultak a viharfelhők. Letekerte az ablakot, és hús szellő simogatta az arcukat.

– Ez már a nyárutó – mondta Agatha. – Mikor indulunk holnap?

– Korán. Úgy fél hét körül, hogy elkerüljük a csúcsforgalmat. Hogy ne nyavalyogjon, majd az én kocsimmal megyünk. Ha álmos, felőlem végigalhatja az utat.

Amikor az Orgonás-dűlőre értek, Agatha jó éjszakát kívánt a férfinak. Macskái ásítózva és nyivákolva jöttek elébe. Enni adott nekik, aztán betett a mikroba egy adag lasagnét – „Mama Livia Special”, adta tudtul a csomagolás.

Evés után megfürdött, és ágyba bújt. Álomba merült, de furdalta a lelkiismeret, amely egyre azt súgta, hogy kötelessége volna értesíteni Bill Wongot a fejleményekről.

– MÁZLINK VAN, ha bent találjuk Binsert – mondta John másnap reggel, amint besorolt a Londonba tartó forgalomba az M40-esen. – Sokat utazik.

– Nem ártott volna, ha felhívjuk előtte – mondta Agatha álomittasan.

– Jobb, ha meglepetésként éri a látogatásunk.

– Hogyan fogjuk átverekedni magunkat a védelmére kirendelt csicskások seregén?

– Megüzenjük neki, hogy Tristan Delonról szeretnénk vele beszélni.

– És ha nem áll kötélnek?

– Jaj, hallgasson már, Agatha. Majd meglátjuk.

– Nem lesz egyszerű – nyakaskodott Agatha. – A pasas még a *Celeb* magazinban is benne volt a feleségével meg a két gyerekével.

– Akkor sem hátrálhatunk meg.

Richard Binser irodái impozáns, modern, csupa üveg és acél épületben kaptak helyet, az előcsarnokban gigászi fa nyújtózott egészen az üvegtetőig.

– Gyerünk – mondta Agatha a hosszúkás recepciós pulthoz masírozva, mely mögött négy dekoratív, divatosan karcsú leányzó teljesített szolgálatot.

– Mr. Binserhez – szólította meg Agatha a legkevésbé ijesztőnek tűnő hölgyeményt.

– Mikorra van időpontjuk?

– Nincs időpontunk – vallotta be Agatha, és előhúzott egy lezárt borítékot, amely az idefelé vezető úton megírt üzenetét rejtette. A borítékon az állt: „Sürgős és szigorúan bizalmas”. – Gondoskodjon

róla, hogy ezt haladéktalanul eljuttassák neki. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Binser nem fog nekünk nemet mondani.

– Foglaljanak helyet – mondta a recepciós a bejárat közelében sorakozó ülőalkalmatosságokra mutatva.

Leültek, aztán csak vártak.

Végül odajött hozzájuk ugyanaz a recepciós, és így szólt:

– Felkísérem önöket. Jöjjenek utánam.

Üveglift szállt fel velük az épület csúcsába, s a szétnyíló ajtó újabb recepciós részleget tárt eléjük. Középkorú titkárnő üdvözölte őket, és kérte, hogy várjanak.

Ismét leültek. A recepciós közben leliftezett a földszintre, a titkárnő meg eltűnt egy közelben lévő ajtó mögött. Hatalmasra nőtt a csend.

Agatha már éppen kezdte azt gondolni, hogy mindenki megfélekedezett róluk, amikor újból megjelent a titkárnő, és közölte:

– Mr. Binser most fogadja önöket.

Keresztülvezette őket egy belső irodán, majd egy súlyos ajtón beterelte őket a következő helyiségbe, ahol kopaszodó emberke trónolt terebélyes, György korabeli íróasztal mögött.

Az emberke nem állt fel a jöttükre, csupán hidegen végighordozta rajtuk a tekintetét, majd azt mondta:

– Ez minden, Miss Partle. Szólok, ha szükségem lesz magára.

A titkárnő kiment, és betette maga után az ajtót.

– Leülni! – rendelkezett Richard Binser az íróasztala előtti alacsony székpárra mutatva.

Agatha és John leült.

– Nem ilyenek képzeltem magukat. Rögzítem a beszélgetésünket, és mindkettőjüket figyelmeztetem, ha megpróbálnak megszarolni, azonnal hívom a rendőrséget.

– Nem fogjuk megszarolni – mondta John. – Tristan Delon halálának ügyében vizsgálódunk.

– Kik maguk?

– John Armitage és Agatha Raisin.

– John Armitage. Az író?

– Igen.

– Minden könyvét olvastam – mondta az iparmágnás szemlátomást megjuhászodva.

John elmagyarázta, hogy mindketten Carselyban élnek, a lelkész barátai, és azon vannak, hogy tisztázzák a nevét; továbbá elmondta, hogy értesüléseik szerint Binser rendszeresen megajándékozta Tristan.

Binser kikapcsolta a magnót, és megdörgölte a homlokát.

– Azt hittem, a rokonai.

– Tristan zsarolta önt?

– Hogyne, de nem sokra ment vele. Minek titkolózzam? Elmondom az egészet, hisz végül így is, úgy is eljut hozzám a rendőrség. Hol is kezdjem? Elég sokat jótékonykodom, aminek az a menete, hogy a beosztottjaim jelentést készítenek nekem a kérelmezőkről, és én az alapján döntöm el, ki, mennyi pénzt kapjon. Ezért is lepett meg annyira, amikor a titkárnőm, Miss Partle azzal állt elő, hogy feltétlenül találkoznom kell Tristannel, akinek kezdőtőkére lenne szüksége egy New Cross-i ifjúsági klub létrehozásához. El voltam ámulva, hogy az én rigorózus titkárnőmet így le tudta venni a lábáról ez a Tristan, úgyhogy igent mondtam. Oly szép és elbűvölő férfi volt, hogy néha már kezdtem megkérdőjelezni a saját szexuális hovatartozásomat. Nagyon fifikásan tudott hízelegni. Nekem nincs fiam, és öröm volt látni, ahogy Tristan szeme felcsillan, valahányszor meglepem valamivel. Aztán véget vettem a barátságunknak.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Egy nap elugrottam a New Cross-i templomba, hogy megnézzem, hogy állnak az ifjúsági klubbal. Tristan korábban egy tízezer fontról kiállított csekket kapott tőlem terembérlésre meg felszerelésre. Még több pénzt akart, de lelkem legmélyéig üzletember lévén előbb látni akartam, mire fordította a már megkapott összeget. Ő nem volt jelen a látogatásomkor, de sikerült beszélnem a pappal, akinek semmilyen ifjúsági klubról nem volt tudomása. Ebben a pillanatban belépett Tristan, és összevissza süketelt, hogy ő meglepetésnek szánta a dolgot, én azonban mindjárt megértettem, hogy nem csinált az égvilágon semmit. Nem akartam, hogy híre menjen, milyen csúful átrázott, így inkább otthagytam őket. Aztán Tristan levelet írt nekem, és azzal fenyegetett, hogy kitálat a feleségemnek a viszonyunkról, habár soha nem volt köztünk semmi, és még azt is mondta, hogy meg fogja mutatni a nejemnek az ajándékaimat. Megmondtam neki, hogy ha csak a közelembe jön, már megyek is a rendőrségre, egyébként meg rögzítettem a hívását. Minden hívást rögzíték. Többé nem hallottam felőle, de nagyon zavart, hogy önként és dalolva besétáltam a csapdába. Megtanácskoztam az esetet egy pszichiáter barátommal, és ő azt kérdezte, vonzódik-e Tristan a tükrökhöz. Először furcsának találtam a kérdést, aztán beugrott, hogy azon néhány alkalommal, amikor étterembe vittem vacsorázni, ahol sok volt a tükör, ő rendre úgy helyezkedett, hogy gyönyörködhesen a tulajdon látványában. Pszichiáter barátom szerint ez szomatikus nárcizmus, s az ilyen betegek úgy vonják büvükörükbe az embereket, hogy azt a fajta meleg, egészséges léghőmérsékletet árasztják, amelyet akkor érzünk, ha jó napunk van. Azt is mondta, hogy ez a típus hajlamos lehet az erőszakra. Ebben állt tehát Tristan vonzereje. Elérte, hogy jól érezzem magam a bőrömben. Biztosra vettem, hogy fogok még hallani felőle, de nem így lett. Amikor megkaptam a kis levélkéküket, azt hittem, Tristan mégis kiadta valakinek a barátságunk történetét, és most azért jöttek, hogy megszaroljanak. Ez minden. Azzal áltatom magam, hogy tévedhetetlen emberismerő vagyok, erre tessék, Tristan mégis bolondot csinált belőlem.

– Szerintem a rendőrségnek nem szükséges erről tudnia – mondta John –, hacsak a pap el nem mondja nekik. Mi mindenesetre hallgatunk. Ugye, Agatha?

Megint ugyanaz a lelki-furdalás. Agatha nehezen bár, azt felelte:

– Magától értetődik.

– SZIMPATIKUS FŐSZER – mondta John, amikor besoroltak a Dél-Londonnak tartó forgalomba.

– Binsér? Feltétlenül.

– Ez nem hangzott túl őszintén.

– Nem szabadulhatok a gondolattól, hogy aki összeverte vagy megverette Tristant, annak köze lehet a gyilkossághoz. Egy olyan nagy hatalmú ember, mint Binsér, játszva megverethette volna.

– Agatha, maga túl sok olcsó drámát néz a tévében, gonosz cégvezetőkkel a főszerepben.

– De igazam is lehet – makacskodott Agatha.

London amolyan eső utáni, vakító napsütésben fürdött. Agatha lopva Johnra sandított, és most vette észre először, hogy tokásodik, meg hogy sok kis apró ránc van a szeme körül. Ettől valami okból jókedvre derült, és dallamtalan fütyörészésbe kezdett, amíg John rá nem szólt, hogy fejezze be.

New Crossba érve meg sem álltak a Jeves Place-ig, s a villa előtt parkoltak le. A bejárati ajtó résnyire nyitva volt.

– Itthon van valaki – állapította meg Agatha.

– Helyes – mondta John. – Menjünk.

Egy illető a ház mélyén vékony hangon valami egyházi dalt énekelt. John becsengetett. Parányi, ősz, szürke arcú asszony jött ki az ajtóba a csöngetésre, portörlővel a kezében.

– Mrs. Hill? – furakodott előre Agatha, az a homályos érzése támadt ugyanis, hogy John kezdi teljesen elurálni a nyomozást.

– Igen, én vagyok.

Agatha megejtette a bemutatkozást, azután rátért látogatásuk okára.

Mrs. Hill megállt a küszöbön, és nyugtalanul körülkémlt az utcán.

– Jobb lesz, ha bejönnek – suttogta, holott az utca üres volt.

Masszív, öreg bútorokkal telirámolt tágas, sötét szobába vezette be őket.

– Nagyon megrendített szegény Tristan halála – mondta. – Olyan tisztességes fiatalember volt.

– Leülhetnénk? – kérdezte Agatha.

– Tessék csak.

John és Agatha egy-egy kemény, magas támlás székre telepedett, Mrs. Hill meg egy karosszék szélén gubbasztott olyan kifejezéssel az arcán, mint mikor egy madárka kigyót lát.

– Mint megtudtuk, nem is volt ő olyan rendes – mondta ki Agatha keresetlenül. – Pénzt csalt ki egy megbecsült üzletemberből, hogy ifjúsági klubot alapítson, de természetesen lenyelte a pénzt. Ifjúsági klubról szó se volt.

John dühödten nézett Agathára, úgy tátogta neki, hogy fogja be a száját. Binser szerepe hétpecsétes titok.

Ám ekkor a pöttöm Mrs. Hill szeme könnybe lábadt, s a könnycseppek legördültek az arcán.

– De jó, hogy nem én voltam az egyetlen – bökte ki. – Én szamár!

John lepedőnyi tiszta zsebkendőt nyújtott oda neki, amivel az asszony felitatta könnyeit, és kifújta bele az orrát.

– Meséljen nekünk Tristanról – szólt Agatha egész halkán.

– Ostobának és becsapottnak éreztem magam. Tudják, imádtam őt. Később aztán már tisztábban láttam. Ebben az utcában az enyémet kivéve az összes ház lakásokra van felosztva. Az a hír járja rólam, hogy dúskálok a pénzben. A „jómódú Mrs. Hill”-ként emlegetnek. De kezdjük az elején. Tristan beférkőzött a kegyeimbe. Mellette értékes embernek éreztem magam. Engem is meghökkentett, milyen nagy hatással van rám. Hébe-hóba el is jártunk, de csakis olyan helyekre, ahol senki sem ismerhetett fel minket. Ő ezt azzal magyarázta, hogy nem szeretné, ha az egyházközség többi nőtagja féltékeny lenne rám. Azt mondta, fontos vagyok a számára. Azt mondta, hogy a korkülönbség nem jelenthet akadályt, ha két ember őszintén megbecsüli egymást. – Elmorzsolgott egy könnycseppet. – Csak érte éltem. Aztán megkért, hogy járuljak hozzá egy jelképes összeggel az ifjúsági klubjához. Megvallottam neki, hogy nincs pénzem. Nagyon kevésből próbálok kijönni, s csak azt remélem, hogy a megtakarításom kitart, amíg élek. Ő erre egy csomó mindent kérdezett, mintha együtt érezne velem. Aztán nem keresett többé. Pedig azt hittem, szeret – kesergett az asszony. – Azt mondta, szeret. Én meg... én meg az életemet is odaadtam volna érte.

Nyelt egy nagyot, aztán így folytatta:

– Egy nap megvártam a paplaknál, és kérdőre vontam, hogy miért kerül. Emlékeztettem rá, hogy azt mondta, szeret. Belenevetett a képembe. Azt mondta, homoszexuális. Sok minden mást is mondott, amit nem óhajtok megismételni. Meg tudtam volna ölteni, de nem én tettem.

– Mit gondol, másokat sikerült megrövidítenie? – kérdezte John csendesesen.

– Azt nem tudhatom. Mielőtt megjelent volna itt, ez kis létszámú gyülekezet volt. Hanem amikor ő prédikált a lelkészünk helyett, csőstül jöttek az emberek, jobbára együgyű, fiatal lánykák. Kérem, senkinek ne beszéljenek arról, amit elmondtam. Azt nem bírnám ki.

– Nem fogunk, ha nem muszáj – mondta Agatha. – Sok szoba van itt, ugye?

– Több mint elég – felelte Mrs. Hill fakó hangon.

– Kiadhatna párat – mondta Agatha bátorítóan. – Az is pénz.

– Na és ha rossz bérlőket fogok ki?

– Forduljon egy ingatlanügynökséghez. A bér nem lehet túl magas, mivel nincs a szobákhoz külön konyha és fürdő, hacsak nem öl bele egy vagyont a felújításba. Láttam a főúton egy ingatlanirodát, ahol bérbeadással is foglalkoznak. Majd ők átrostálják a jelentkezőket. Legalább nem lenne egyedül a

házban. Gyerekek és háziállatok persze kizárva, de a pénz mindig jól jön.

– Nem is tudom...

– Jaj, dehogynem. Vegye a kabátját, mi majd elkísérjük az ingatlanosokhoz, lássuk, mit mondanak.

JOHN ARMITAGE SZERETTE VOLNA újra kikérdezni a papot, aki szándékosan hazudott nekik Richard Binserről. Pedig ismeri Binsert, mert az beszélt is vele. Azonkívül a pap még azt is mondta, hogy Tristan nem szegett törvényt, pedig dehogynem. Tízezer fontot zsebelt be. Mindennek ellenére John türelmetlen várakozásra kényszerült, míg Agatha a percről percre vidámabbá váló Mrs. Hill-lel a szobák bérbeadásáról csacsogott. Aztán az ingatlanügynökség emberének még vissza is kellett mennie velük a házhoz, hogy felmérje a szobákat. A fickó azt mondta, csekély összeg ellenében mosdókat lehetne felszereltetni a szobákban, amellet a lakóknak engedélyt kellene kapniuk, hogy használhassák a konyhát. Éppolyan akarnok és rámenős volt, mint Agatha Raisin, Mrs. Hill meg repesett, amiért megmondják, mit kell tennie. Amikor Agatha végre befejezettnek nyilvánította ténykedését, a hálás Mrs. Hill könnyek között ölelgette, és egyre csak azt szajkózta, hogy Agatha új életet adott neki. Agatha morcosan csupán annyit felelt, hogy szívesen tette, de nem tudta leplezni az érdektelenségét.

– Nos, e felesleges kitérő után szeretnék újra beszélni a pappal – mondta John mérgesen.

– Tennem kellett valamit azért a szerencsétlen teremtésért – csattant fel Agatha.

– Lehet, hogy épp az a szerencsétlen teremtés szúrta le Tristant. Meg se kérdeztük, mit csinált a gyilkosság éjjelén. Ha minden gyanúsítottat így fog pátyolgatni, akkor inkább hagyjuk az egészet.

– Kezdem úgy érezni, hogy nem is tudom, kicsoda maga valójában – mondta Agatha. – Hogy lehet ilyen undok?

– Hiszen saját magát se ismeri, Agatha Raisin.

– Egész nap itt fogunk rostokolni?

– Beszélni akarok a lelkészrel.

– Akkor essünk túl rajta, az ég szerelmére! Fáradt vagyok, és ma még egy falatot se ettünk.

– Majd eszünk, miután kivallattuk a papot. Csak nem abban a kocsmában.

A ST. EDMUND LELKÉSZE kimondottan boldogtalannak tűnt, hogy máris viszontlátja őket. Rettenthetetlen házvezetőnője ezúttal nem mutatkozott.

– Épp a szentbeszédemen dolgozom – szabadkozott a pap.

– Csak egypár percig rabolnánk az idejét, Mr. Lancing – mondta Agatha. – Tudni szeretnénk, hogy miért hazudott nekünk.

– Jesszusom! Jobb lesz, ha bejönnek.

Amint újból elhelyezkedtek a dolgozószobában, Agatha belevágott a közepébe:

– Maga azt állította, hogy Tristan nem követett el semmi törvénybe ütközőt. Holott tízezer fontot szedett ki Mr. Binserből. Azt is mondta, hogy nem ismeri Mr. Binsert, de mi tudjuk, hogy itt járt magánál.

– Valóban volt itt, de megesketett, hogy senkinek sem beszélek a megcsúfoltatásáról. Ártott volna az üzleti jó hírének. Tristan bűnbánata is őszintének hatott. Megígérte nekem, hogy az utolsó pennyig visszafizeti a pénzt.

– De nem így lett.

– Sajnálom, hogy hazudtam maguknak, de a szavamat adtam Mr. Binsernek, hogy hallgatni fogok.

– Más is van még, amit nem mondott el nekünk?

– Semmi más nem jut az eszembe. – Mr. Lancing arcára törődött kifejezés ült ki. – Kénytelenek lesznek beérni azzal, amit elmondtam. – Hangjába haragos él költözött. – Szóba se kellett volna állnom magukkal, hiszen nem a rendőrségnek dolgoznak.

– Mi csupán segíteni próbálunk a lelkészünknek, Mr. Bloxbynak – mondta John szelíden. – Ugye,

megérti? A rendőrség semmit nem fog megtudni abból, amit elmondott nekünk, hacsak nem elkerülhetetlenül szükséges.

– Volnának szívesek távozni? Nagyon felzaklattak.

– FELADAT TELJESÍTVE – szólt Agatha fáradtan. – És most együnk valamit.

Megálltak egy benzinkútnál az A40-esen, és elfogyasztottak egy zsírban tocsogó „reggeli menüt” tojással, sült kolbásszal meg sült krumplival.

– Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy csak az időnket fecséreljük Londonban – mondta John. – Carselyban történt a gyilkosság, és én biztosra veszem, hogy az elkövető vagy a faluban lakik, vagy környékbeli.

– Szerintem viszont Londonban van az ügy kulcsa – mondta Agatha sokkalta inkább azért, hogy ellentmondjon Johnnak, mintsem valós meggyőződésből.

Továbbindultak, és Agatha elszunnyadt, nem is ébredt fel, csak amikor már Woodstockon hajtottak keresztül.

– Jóságos ég, ilyen sokat aludtam volna? – álmélkodott, miközben egyenesbe tornázta magát az ülésén.

– Igen – mondta John –, és bitangul horkolt.

– Mára elegendem van magából – mordult rá Agatha. – A kákán is a csomót keresi!

– Csupán egy tényt állapítottam meg – felelte a férfi kimérten.

Agatha elfojtott egy ásítást, és vágyódva gondolt az otthon békés melegére.

Amikor aztán John végre behajtott a faluba, arra lettek figyelmesek, hogy a keskeny főutcat szinte teljesen elzárja két televíziós furgon.

– Azt hittem, a sajtósok időközben feladták – mondta John.

Befordult az Orgonás-dűlőre, ahol is járőrökocsit pillantottak meg Agatha háza előtt.

– Idehallgasson – mondta John kategorikusan –, nem tudom, mi folyik, de mondja nekik azt, hogy csak felugrottunk Londonba kirakatokat nézni meg ebédelni. Nem, ez mégse lesz jó, az éttermeket ellenőrizni lehet. A benzinkutat nyugodtan megemlíthetjük, és mondjuk azt, hogy a Green Parkba mentünk piknikezni.

Bill Wong, egy másik nyomozó meg egy rendőrnő szállt ki a várakozó járműből, amikor Agatháék leparkoltak.

Bill igen zordnak tűnt.

– Merre járt, Mrs. Raisin? – szegezte neki a kérdést Agathának, aki ugyancsak elkámpicsorodott attól, hogy Bill az asszonynevén szólítja.

– Londonban voltunk boltokat nézegetni – felelte. – Miért?

– Talán menjünk be a házba. Maga is velünk jön, Mr. Armitage.

Agatha kinyitotta az ajtót.

– Menjünk a konyhába – javasolta, és kis híján orra bukott a bokájához dörgölődző cicákban.

Miután mindnyájan körbeülték a konyhaasztalt, Agatha megkérdezte:

– Mi ez tulajdonképpen? Már vallomást tettem.

– Fejlemény van – mondta Bill metsző tekintettel. Aztán vágott egy grimaszt, ugyanis Hodge a nadrágszárába mélyesztette a karmait.

– Miss Jellopot meggyilkolták.

Négy

– HOGYAN? MIKOR? – kérdezte Agatha.

– A halál pontos idejét egyelőre nem tudjuk, de valamikor a kora esti órákban. Megfojtották. Egyedül élt, így talán csak jóval később találták volna meg, ha Mrs. Bloxby nem megy át hozzá. Nyitva találta az ajtót, és ő fedezte fel a holttestet.

– Szegény Mrs. Bloxby! – kesergett Agatha félig felállva. – Most azonnal látnom kell.

– Üljön vissza! Wilkes felügyelő van vele. Inkább regélje el nekem a napját.

– Remélem, nem minket gyanúsít!

– Maguk mindig a zavarosban halásznak, és szeretném tudni, hogy ez alkalommal mi akadt a horgukra.

John vette át a szót.

– Levegőváltásra vágytunk. Vittünk magunkkal elemózsiát, amit a Green Parkban fogyasztottunk el. Aztán kirakatokat nézegettünk. Utána ettünk egy reggeli menüt az A40-es melletti benzinkúton.

– Mikor volt ez?

– Úgy másfél órája.

– Tehát nem jártak New Crossban, és nem játszottak detektívesdit.

– Nem – mondta John, és azon imádkozott, hogy lakat legyen a lelkész száján.

– Ezek szerint együtt töltötték a napot. Vajon miért?

– Mert körbe akartuk járni a boltokat – improvizált nagy böszén John. – Ami azt illeti, Kensingtont is bejártuk alkalmas helyszínt keresve.

– Helyszínt? Ugyan mihez?

John mély lélegzetet vett. Fáradt volt, és a második haláleset híre összezavarta.

– Tudniillik egybekelünk.

Agatha gondolatban elátkozta a férfit, mégis mosolyt erőltetett az arcára, és azt mondta:

– Azért nem szóltam róla, mert meglepetést akartunk szerezni.

– És mikorra tervezik az esküvőt?

– Még nem fixáltuk le – mondta Agatha. – De remélem, Bill, hogy maga adja majd ki a menyasszonyt.

Bill mandulavágású szeme egy darabig elidőzött rajtuk.

– Én ezt nem hiszem el – jelentette ki. – Utána fogunk nézni az alibijüknek.

A kihallgatás folytatódott. Beszéltek-e valakivel a boltokban, a parkban, esetleg Kensingtonban?

Mindketten kimerültek voltak, ezért nem esett nehezükre, hogy hazudjanak, vagyis hogy kitartsanak a sztorijuk mellett, míg a végén már-már Agatha is elhitte, hogy össze fognak házasodni.

Amikor a hatóság kérdései elfogytak, Agatha kérdezett:

– Ez akkor most azt jelenti, hogy Mr. Bloxby megúszta?

– Senki sem úszott meg semmit – mondta Bill. – A következő napokban ne csámborogjanak el.

Amikor elmentek, John látta Agathán, hogy mindjárt kirohanást intéz ellene az állítólagos esküvőjük miatt, ezért inkább elébe vágott a tirádának:

– Egy szót se! Halaszthatatlanul fel kell hívnunk a lelkészt és Mrs. Hillt, hogy hallgassanak rólunk.

– Majd maga, drágalátos leendő uram – így Agatha. – Én addig iszom valamit.

– Töltsön nekem egy nagy pohár whiskyt. De előbb kérem Mrs. Hill számát. Láttam, mikor feljegyezte.

Agatha odaadta a számot. Bement a nappaliba, töltött magának egy nagy gin-tonikot meg egy whiskyt Johnnak, és leült. Hallotta, hogy John telefonál, de a szavait már nem tudta kivenni, mert a férfi becsukta a nappali ajtaját. Meg kellett volna mondani Billnek az igazat, gondolta megviselten. Úgy látszik, John nem tévedett, a gyilkos valóban itt lapul a Cotswoldsban.

Ekkor csöngettek. Agatha kilesett a függöny mögül, és egy egész újságírófalkát látott odakint.

Hagyta, hadd csöngessenek, s az italát kortyolgatva üldögélt, amíg Johnra várt.

– Újságírók? – kérdezte a szobába lépő férfi.

– Méghozzá egy hadsereg. Mi a frásznak mondta, hogy összeházasodunk?

– Csak úgy jött. Ez a második gyilkosság egy kicsit fejbe kólintott. Egyelőre folytathatnánk a színjátékot, aztán majd azt mondjuk, szakítottunk.

– Bill nem hitt nekünk.

– Majd fog. Nem kell mást tennünk, mint hogy megjártsszuk neki a turbékoló galambpárt, amikor legközelebb idejön, mert biztosan nem ma láttuk utoljára. Menni fog, Agatha?

– Momentán erőim végén járok. Miért kellett Miss Jellopnak meghalnia?

– Nyilván tudott valamit. Az lesz a legjobb, ha fülünket-farkunkat behúзва kivárjuk, amíg elcsitulnak a hullámok. Amint tiszta lesz a levegő, átnézünk Mrs. Bloxbyhoz. Neki mindent tudnia kell Miss Jellopról. Ki is volt a másik kettő, akiket Mrs. Bloxby említett?

– Peggy Slither Ancombe-ból és Tremp ezredes özvegye.

– Nem tudunk beszélni velük, amíg mindenütt rendőrök meg újságírók nyüzsögnek. Ne maradjak itt éjszakára?

– Ne! – vágta rá Agatha. – Ezt mintha már megbeszéltük volna.

– Csak mint a testőre. Meglehet, hogy valaki magát is el akarja hallgattatni.

Agatha megborzongott, mégis azt mondta:

– Nem lesz semmi bajom.

Aztán megcsörrent a telefon.

– Vegye fel – mondta Agatha.

John kiballagott a hallba a telefonhoz, de hamar visszajött.

– Csak a sajtó – mondta. – Azt hittem, titkos a száma.

– Az is, de a sajtónak ez nem probléma. Majd húzza ki a falból a telefont, amikor elmegy.

– Ezt értsem úgy, hogy hagyjam magára?

– Pontosan.

John kortyolt a whiskyjéből, finoman letette a poharat az asztalra, és távozott.

– Sikítson, ha kellek – mondta elmenőben.

Agatha még sokáig dajkálta a poharát, miután John elment. Az ajtócsengő időről időre felvisített. Milyen szívósak ezek az újságírók! Biztosan látták a háza előtt veszteglő járőrökcsit.

Azután merev mozdulattal feltápáskodott, és elment lefeküdni. Gondosan lemosta magáról a sminket, és megsejmelte az arcát a fürdőszobai nagyítós tükrében. Mintha elmélyültek volna a ráncok a szája sarkában. Levetkőzött, vett egy gyors zuhanyt, hálóingbe bújt, aztán bemászott az ágyába, s csak bámulta a mennyezeti gerendákat. Végre-valahára az ajtócsengő is elnémult, és Agatha nyugtalan álomba merült.

CSAK MÁSNAP KORA DÉLUTÁN jutott eszébe, hogy a telefon még mindig ki van húzva, visszadugta hát, és tárcsázta John számát.

– Mit csinál? – kérdezte a férfitől.

– Írok. Van valamim a maga számára. Átugranék vele.

– Ne csöngessen be, inkább kopogjon. Abból tudni fogom, hogy maga az.

Agathán elhordott kék vászonruha volt lapos szandállal. Azon tűnődött, nem kellene-e átöltöznie valami divatosabb szerelésbe, aztán emlékeztette magát: hiszen csak John várja.

Ajtót nyitott, amint meghallotta a kopogtatást. Bementek a konyhába, és John egy ékszerdobozkát tett le az asztalra.

– Kezdje el hordani, csak a látszat kedvéért.

Agatha felnyitotta a dobozt, és meglátta a parányi gyémántokkal kirakott, zafírköves eljegyzési gyűrűt.

– Mikor vette ezt? – kérdezte.

– Évekkel ezelőtt. A volt feleségem gyűrűje. A váláskor egyenesen a képembe vágta. Próbálja csak fel.

Agatha felhúzta a karikagyűrűje mellé, amelyet azóta is viselt. Pont a mérete volt.

Egyetlen könnycsepp pottyant az arcáról a konyhaasztalra.

– Mi a baj? – kérdezte John.

Agatha erőltlenül felkacagott.

– Még mindig őrzöm a Jamestől kapott eljegyzési gyűrűmet. Képtelen voltam viselni, pedig a jegygyűrűje most is rajtam van.

John érzelemmentesen megölelte.

– Akkor épp itt az ideje, hogy lecserélje. Bill Wong hamarosan visszajön, ha nem tévedek. Főzök kávé. Egyébként miért engedi meg a macskáknak, hogy a konyhaasztalon grasszáljanak?

– Már rég a fejemre nőttek. Le szoktam sikálni az asztalt. Ettől függetlenül igaza van. – Leemelintette a macskákat az asztalról, s a hátsó ajtón át kitessékelte őket a kertbe.

John épp kávé kanalizott a főzőbe, amikor csöngetett valaki.

– Talán megint az újságírók. – Agatha a bejárati ajtóhoz sietett, és kilesett a kémlelőnyíláson. – Mrs. Bloxby az – kiáltotta, azzal máris kitárta az ajtót. – Gyere be, te szegény. Micsoda rémálom! Mi van a férjeddél?

– Éppen kihallgatja a rendőrség – ült le Mrs. Bloxby a konyhaasztalhoz.

– Kávé? – kérdezte John. – Egy pillanat, és kész lesz.

– Igen, kérek – mondta Mrs. Bloxby. – Cukor nélkül, csak tejjel.

– Miért pont Miss Jellop?

– Fogalmam sincs – mondta Mrs. Bloxby, miközben átvette a csésze kávé John-tól. – Olyan egyszerű, ártalmatlan asszony volt.

– Honnét jött ide? A cotswoldi falvak lakói újabban mind valahonnét máshonnan jönnek. Nem is csoda, hogy a helyiek a települések felhígulására panaszkodnak.

– Miss Jellop Staffordshire-ből költözött ide. Úgy hiszem, vagyonos lehetett. A családjának lekvárüzeme van. Jellop-féle lekvárok és zselék. Errefelé nem nagyon ismerik, északon viszont szerfölött népszerű.

– Van Alfnak alibije?

– Még nem tudják a halál pontos idejét, de az esti órákra teszik. Alf a dolgozójában volt, és emlékszem, hogy Miss Jellop még délelőtt felhívott engem telefonon. Arra kért, menjek át hozzá, mert beszélni szeretne velem. Mindig talált magának valami nyavalyognivalót, s az volt a vesszőparipája, hogy színt kell vinni az egyházközség életébe. Például béreljünk fel egy birminghami rezesbandát, és ők játsszanak a misék alatt. Késő délután visszahívtam, és megmondtam neki, hogy este kilenc körül számíton rám. Résnyire nyitva volt nála az ajtó. Hiába csöngettem, így hát bementem, mert attól tartottam, hogy talán valami baja esett. – Mrs. Bloxby a szája elé emelte reszkető kezét. – És akkor rátaláltam.

– Volt valami a nyakán?

– Nem láttam. Kényszerítettem magam, hogy megnézzem a pulzusát, aztán hívtam a rendőrséget meg a mentőket. Nem volt hozzá erőm, hogy alaposabban is megvizsgáljam.

– A falvak is egyre inkább elvárosiasodnak – mondta John. – Senki nem vesz észre semmit, nem úgy, mint a régi időkben, amikor mindenki törődött a másikkal. Ha jól emlékszem, Miss Jellop kertjét mindkét oldalról magasra nőtt sövény határolja, így a szomszédból nem lehet rálátni a bejárati ajtóra.

– Lássuk csak – mondta Agatha. – A ház a Dover Rise-on található, és az zsákutca. Valakinek látnia

kellott a tettest.

– Összesen négy ház van abban az utcában. Mr. és Mrs. Witherspoon Eveshamben voltak látogatóban a lányuknál. Az ő házuk az első a sorban. A következő a Partington házaspáré, akik az este java részében a házuk hátulso fertályában lévő nappaliban eddegéltek a videó előtt. A harmadik Miss Jellop háza, és Miss Debenhamé zárja a sort, aki a kérdéses időben cheltenhami nővérénél éjszakázott.

– Hogyhogy ilyen jól informált vagy? – kérdezte Agatha.

– Fél éjszaka nálunk voltak a rendőrök, és gyakran úgy társalognak, mintha én ott se volnék.

– Térjünk vissza Miss Jellopra – szólalt meg John. – Azt nem hallotta véletlenül, hogy mondtak-e valamit a rendőrök Tristan bankszámlájáról?

– De igen, történetesen azt is hallottam. Az elmúlt hetekben nem egy készpénzes befizetés történt a számlájára. A rendőrök még a második gyilkosság előtt több olyan asszonyt is kihallgattak, akikről feltételezhető, hogy Mr. Delon kihasználta őket, de mind megesküsznek rá, hogy bár megfordult a fejükben, nem adtak neki semmit. Még az öreg Mrs. Feathers bankszámláját is ellenőrizték, ő azonban csak egyszer vett fel tetemesebb összeget, mégpedig amikor vacsorát készített neked, Mrs. Raisin. Tristan a jelek szerint neki is felajánlotta, hogy befekteti a pénzét, de ezek a Mrs. Feathers-félek rettegnek az öregségtől, és minden garast a fogukhoz vernek. Sokat elmond Tristan vonzerejéről, hogy az asszonnyal fizettette a kosztját.

– Nem mondták, mennyi van végül is a fickó bankszámláján? – kérdezte Agatha.

Mrs. Bloxby megrázta a fejét. A mindig szelíd, szürke szempár most tele volt aggodalommal és fájdalommal.

– Úgy aggódom szegény Alfért! Ti kiderítettetek valamit?

– Nem lenne jó, ha a rendőrség tudomására jutna – felelte Agatha intő hangon –, mert rögtön seggbe rúgnának, amiért beleavatkoztunk. – Azzal beszámolt Mrs. Bloxbynek New Crossról meg a látogatásukról Mr. Binsernél.

– Bárcsak kiderülne, hogy az elkövető londoni – sóhajtott a lelkészné. – Ádáz hangulat uralkodik a faluban, mióta az a sok buta asszony mind azt vallotta a rendőröknek, hogy Alf irigy volt Mr. Delonra.

A konyhaablakon beszűrődő halovány fény megcsillantotta a gyűrűt Agatha ujján.

– Új gyűrűd van – kiáltott fel Mrs. Bloxby.

– John lányos zavarában azt mondta Bill Wongnak, hogy eljegyeztük egymást, azért voltunk Londonban – így Agatha.

– Talán meg kellett volna mondanotok az igazat – felelte Mrs. Bloxby. – Nekem mindegy, csak elterelődjön a gyanú szegény Alfról.

– Szerintem Mr. Bloxbynak nincs mitől tartania – mondta John csitítólag. – Ha tényleg az ő nyakába akarnák varrni az első gyilkosságot, akkor abból kéne kiindulniuk, hogy ön hazudott nekik, hogy fedezze a férjét, és ezt senki nem hiheti el.

Agatha szíve szerint odaszúrta volna Johnnak, éppen ő vetette fel, hogy Mrs. Bloxby akár hazudhat is, de kivételesen tapintatos volt, és inkább hallgatott.

– Jobb, ha én most megyek – állt fel Mrs. Bloxby. – Alf bármikor hazatoppanhat, és nem szeretném, ha üres ház várná.

– Ne kísérvünk el? Nem zaklatnak az újságírók?

– Pár helyi firkász kivételével mind elmentek már.

Agatha kikísérte Mrs. Bloxbyt, aztán visszament Johnhoz.

– Nézzük meg a tévéhíradót – javasolta a férfi. – Valaminek történnie kellett, hogy így elpucoltak.

– Előbb várjuk ki a következő egész órát – mondta Agatha. – Húsz perc múlva három. Ilyenkor sporthíreket adnak.

Rágyújtott, mire John megjegyezte:

– Utálatos szokás.

– Tudom – sóhajtott Agatha. – De olyan jólesik.

– Most már csak várunk kell. Újságírók nélkül sokkal könnyebb dolgunk lesz. Holnap felkereshetnénk azt a Peggy Slithert, hátha ki tudunk szedni belőle valamit. Ancombe-ot nem szállta meg a rendőrség, és ő ott lakik. Mrs. Bloxby nem mondta, hogy pontosan hol?

– Nem emlékszem. Várjon csak, mindjárt utánanéznünk. – Agatha kiszaladt, és a telefonkönyvvel együtt jött vissza.

Miközben Agatha lapozgatott, John így kiáltott fel:

– Megvan! Shangri-la. Ez a neve a nő házának.

– Tényleg! A kerti törpés ház. Már emlékszem. Meg is van. Az utcát nem adja meg, csak a ház nevét, mintha valami francos palotában lakna. Nos, Ancombe kisváros. Könnyedén meg fogjuk találni.

Megbeszélték mindazt, amit már tudnak, mígnem Agatha észrevette, hogy mindjárt három óra.

– Most már bekapcsolhatjuk a tévét.

Bementek a nappaliba, Agatha benyomta a tévét, és a huszonnégy órás hírcsatornára kapcsolt.

A bementő éppen ott tartott, hogy:

– A liberális demokraták, a skót nacionalisták és az unionisták közös bizalmatlansági indítványt nyújtanak be a kormány ellen azok után, hogy napvilágra került: a védelmi miniszter, Joseph Demerall komoly összegeket fogadott el Kadhafi ezredestől.

– Ennyit erről – mondta Agatha. – A sajtót nem érdekli egy falusi gyilkosság, vagy kettő. De legalább nyugtunk lesz.

– Megyek, folytatom az írást – mondta John felállva. – Holnap magáért jövök. Mondjuk, tízkor?

– Jó – mondta Agatha, habár nem akart egyedül maradni.

– Viszlát.

Agatha nem tudta, mitévő legyen. A dohányzóasztalon halomban állt egy csomó puhafedelű könyv, amelyeket nemrégiben vásárolt Eveshamben. Kézbe vette az elsőt, az volt a címe: *Jerry tévedése*. Agatha sóhajtozva lapozott bele. Ablakon kidobott pénz. Nőciregényről volt szó, ami azt jelenti, hogy harmincas londoni nők a főszereplői. Biztosan van benne egy Hamupipőke-figura, akinek a legjobb barátja, aki persze meleg, az utolsó előtti fejezetben AIDS-ben elhalálozik. A férfi főhős meg nyilván izmos lábú és kezelhetetlen. Agatha félredobta a kötetet. Lássuk a következőt! A Harry Potter-sorozat első darabja. Agatha merő kíváncsiságból vette meg. Nekifogott az olvasásnak, és úgy belemélyedt, hogy egy órával később alig hallotta meg az ajtócsengőt. Kilesett a kémlelőnyíláson, és Bill Wongot pillantotta meg. Büntudatosan s vonakodva nyitott ajtót. A férfi ezúttal egyedül jött.

– Ideje, hogy elbeszélgezzünk, Agatha.

– Bújjon be, és hozza a harapófogóját is. Kiülünk a kertbe. Nincs hideg.

– Így igaz, a vihar kellemesen felfrissítette a levegőt.

Agatha töltött két bögre kávé, és kivitte a bögréket a kertbe. Hodge és Boswell egy pillanat alatt megrohmozta Billt. Hodge összegömbölyödött az ölében, Boswell meg a nyakához dörgölte magát.

– Bámulatos, hogy így odavannak magáért a cicáim – mondta Agatha.

– Koncentráljunk inkább a szóban forgó ügyre. – Bill finoman lehámozta magáról a macskákat, és letette őket a fűbe. – Most látom csak a gyűrűjét, Agatha. Miért van mégis olyan benyomásom, hogy hazudtak nekem a múltkor?

– Mert csúnya, rossz rendőragya van. Dúl köztünk a szerelem. Na jó, őszinte leszek. Remekül kijövünk egymással, és nem akarunk magányosan megöregedni. Ezért döntöttünk úgy, hogy összeházasodunk.

– Ha ön mondja. Nincs valami híre Jamesről?

– Nyugodtan elárulhatom: az a szemét hazug soha nem tért vissza a kolostorba.

– Majd előkerül. Kis szerencsével pont az ön esküvője napján.

– Hagyjuk Jamest. Van elképzelése arról, hogy miért ölheték meg Miss Jellopot?

– Szerintem rájött valamire, és már Mrs. Bloxbyt is azért hívta fel telefonon. A lelkésznő ugyanakkor váltig állítja, hogy Miss Jellog unos-untalan zsörtölődött, és ehhez kellett neki a társaság.

– Gazdag volt?

– Jómódban élt.

– Van örököse?

– Nem hagyott végrendeletet. A legközelebbi rokona a húga, aki Stoke-on-Trentben él.

– Mondja csak, Bill, kiderült valami Tristan bankszámlájából?

– Több nagyobb, de nem óriási pénzbetét is volt, ötszáz itt, hatszáz ott, minden esetben készpénzes.

Összesen vagy tizenötezer. Úgy tűnik, hogy a családi alapítványt csak kitalálta. Terence Biles néven született. Apja postai alkalmazott, anyja háztartásbeli volt. Mindketten meghaltak. Tristan tizenhét évesen nevet változtatott. A szülők akkor már halottak voltak. A múltja makulátlan. Eredményesen tanult az iskolában, aztán a teológia felé fordult az érdeklődése. Pár évig egy kensingtoni templom káplánja volt. Továbbra is feddhetetlen életet élt. A helybéli lelkész szerint Tristan kijelentette, hogy komolyabb megmérettetésre vágyik. Ő őszintén sajnálta, hogy meg kell válnia tőle. Agatha, ugye, nem ütötte bele az orrocskáját olyasmibe, amibe nem szabad?

– Nem, dehogy. Nem akarok én már nyomozói babérokra törni, hosszú és nyugodalmas életre vágyom.

Bill felállt.

– Ezt kár volt mondania, mert már éppen kezdtem elhinni, hogy tényleg férjhez megy. Maga meg a nyugodalmas élet? Kizárt dolog! Csak arra kérem, tudassa velem, ha kiderített valamit.

MIUTÁN BILL ELMENT, Agatha egyedül üldögélt tovább a kertben, mélyen elmerülve a gondolataiban. Mi lett vajon azzal a tízezerrel? A rendőrség nem érdeklődhetett az összegről a banknál, hiszen nem is tudnak róla. Elképzelhető, hogy Tristan kisebb részletekben kérte a pénzt, nehogy problémája legyen az adózásnál.

Agatha felhívta Binsler irodáját, és őt kérte a telefonhoz. Végül bekapcsolták a főnök titkárnőjéhez, Miss Partle-hoz, aki éles hangon az értésére adta:

– Örülnék, ha békében hagyná végre. A főnök nagyon elfoglalt.

Agatha mély levegőt vett.

– Idehallgasson, aranyom, emelje fel a tomporát, és közölje vele, hogy Agatha Raisin keresi.

– Nahát ilyet!

Kisvártatva Mr. Binsler hangja hallatszott a vonalban:

– Mit akar már megint? – kérdezte. – Mindent elmondtam, amit tudok.

– Arról a tízezer fontról van szó. Hogy fizette ki?

– Készpénzben.

– Készpénzben! – visszhangozta Agatha. – Érdekes.

– Tudom, de Tristan az ujja köré csavart. Azt mondta, hogy úgynevezett különleges számlát szeretne nyitni egy New Cross-i bankban, és gyorsabb lenne az ügymenet, ha nem csekken fizetnék.

– Világos, hogy nem kívánja szétkürtölni a dolgot. Az ember mégis azt gondolná, hogy az ön pozíciójában vissza kellett volna perelnie a pénzét Tristantól.

– Önként visszaküldte.

– Micsoda! Ezt egy szóval sem említette. Mikor?

– Nagyjából egy hónappal azután, hogy kérdőre vontam. A pénzt a recepción tették le egy nevemre címzett, méretes borítékban.

– Levél is volt hozzá? Tristan talán még reménykedett, hogy helyrehozható a barátságuk.

– Nem, levél nem volt. Legközelebb egy héttel később hallatott magáról, amikor zsarolni próbált. Mint már mondtam, azzal fenyegettem, hogy a rendőrséghez fordulok, s utána eltűnt. És most, ha

megbocsát, Mrs. Raisin, részemről lezártam az ügyet. Hallottam a hírekben, hogy egy második gyilkosság is történt a falujukban. Nyilvánvaló, hogy a saját házuk táján kell keresni a gyilkost. A viszontlátásra!

Agatha letette a kagylót, és folytatta a töprengést. Vajon ki vagy mi bírta rá Tristant, hogy visszafizesse a pénzt? Mr. Lancing, a lelkész? Nem, az sokkal inkább Tristanre vallott volna, hogy csak színleli a bűnbánatot, s titkon mégis megtartja a pénzt.

Már nyúlt is a telefon után, hogy felhívja John, és megvitassa vele a helyzetet, aztán meggondolta magát. Majd másnap reggel. Nehogy már John azt higgye, hogy Agatha Raisin képtelen meglenni nélküle!

Hanem amikor aznap éjjel éberem feküdt az ágyában, rémisztőnek találta a gondolatot, hogy egy ismeretlen gyilkos garázdálkodik odakint. Márpedig egy nádfedeles házikóban egyszerűen lehetetlenség elaludni, ha az ember fél. Zörög a nád, nyikorognak a gerendák. Mielőtt Agatha álomba merült, elhatározta, hogy elfelejti ezt az egészet, s reggel első útja a rendőrségre vezet majd, hogy engedélyt kérjen elutazni. Meghúzza magát valami távoli országban, jó messzire a veszedelemtől.

ÁM REGGEL A SZOKÁSOS két csésze fekete és három szál cigaretta után Agatha új erőre kapott, már elenyésztek az éjszakai rémképek. Tíz órakor John dudált egyet a háza előtt, Agatha bezárt, és csatlakozott a férfihoz.

Úton Ancombe felé beszámolt Johnnak Bill látogatásáról, a Binserral lezajlott telefonbeszélgetésről, na meg arról, hogy Tristan furcsamód visszaküldte a pénzt.

– Valamit elhallgat előlünk a pasas – mondta John. – Tristan nem küldte volna csak úgy vissza azt a pénzt. Binsér alighanem megfenyegette.

– Nem is tudom. Olyan őszintének tűnik.

– Ha csakugyan annyira őszinte, akkor miért ringatott minket abba a hitbe, hogy Tristan megtartotta a pénzét?

– Semmi ilyet nem mondott.

– De elhallgatta az igazat. Megjöttünk Ancombe-ba. Már csak meg kell keresnünk a legcifrább házat.

– A főutcán nem látok ilyet. Álljon meg a postánál, és ott majd megkérdezzük.

John a kocsiban maradt, míg Agatha kiderítette, hogy Peggy Slither a falu végében, a Sheep Streeten lakik.

– Több száz Sheep Street lehet a Cotswoldsban – mondta John a kuplungot felengedve.

A falu végén jobbra fordultak, az volt a Sheep Street.

– Csak pár ház az egész. Á, az lesz az ott elől, jobbra.

A Shangri-la voltaképpen modern villa volt. Előkertje csupa virág meg kerti törpe. Leparkoltak, és végigmentek a házhoz vezető, térkővel kirakott ösvényen. A lábtörlőn az állt: hordd el magad! Alighanem a tréfa kedvéért. John megnyomta a csengőt, amely a Big Ben harangjátékát imitálta.

– Férjnél van vagy hajadon? – kérdezte John.

– Gőzöm sincs.

Sötét hajú, középkorú nő nyitotta ki az ajtót. Arca fakó, szemében az a fajta pajkos csillogás, amely a humorérzék totális hiányáról árulkodik.

Agatha megmondta a nevüket.

– Á, a carselyi kopók – mondta a nő erősen borízú hangon. – Épp teát készültem főzni. Fáradjanak beljebb.

A nappali tele volt csecsebecsével meg szobanövénnyel. Az ablak mellett pálmafa nőtt egy ódon vécékagylóból. Az egyik falat olyan, bádogból készült reklámtáblák borították be, amelyeket a régiségkereskedők előszeretettel szoktak hamisítani. Az ablaknak a pálmával szembeeső oldalán a

brüsszeli pisilő kisiúszó szökőkút pontos mása. Háromrészes ülőgarnitúra, rajta csúszós, zöld selyemhuzat aranszegéllyel.

– Máris hozom a teát – mondta Peggy.

John a kőfiúcskát nézegette.

– Vajon hogyan cirkulál benne a víz?

– Rémes ötlet betenni egy ilyet a nappaliba – mondta Agatha. – Rögtön rám jön a pisilhetnék.

– Maga szerint tényleg viccnek szánja a hölgy ezt a töméntelen mennyiségű giccset? – suttozta John.

– Nem, szerintem ilyen az ízlése. Csitt! Már jön is.

Megérkezett Peggy, kezében tálcával. A teáskancsó zömök, kövér férfiembert formázott, pénisze volt a kanna csőre. Agathának ettől mindjárt elment a kedve a teázástól. Amikor Peggy odanyújtotta neki a csészét, ő az egyik kisasztalra tette.

– Gyilkosság gyilkosság hátán, ez olyan izgalmas – mondta Peggy.

– Izgalmas? – hüledezett Agatha. – Azt hittem, kedvelte Tristant.

– Jaj, drágám, őt mindenki szerette. Káprázatos férfi volt.

– Mikor lesz a temetés? – kérdezte John. – Elfelejtettem megkérdezni.

– Hamvasztani fogják. Valami unokaöccse Londonba szállíttatja a tetemet.

– Szeretnék elmenni a temetésre – mondta Agatha. – Nem tudja, pontosan mikor lesz?

– Előbb a rendőrségnek ki kell adnia a tetet. Valami volt maguk között Tristannel, ha jól sejtem.

– Nem volt viszonyunk, amennyiben erre céloz – felelte Agatha kimérten.

– Mrs. Feathers azt híreszteli, hogy a konyhaajtón kilesve jól látta, amikor Tristan megcsókolta magát.

– Az csupán baráti csók volt – mondta Agatha egyre dühösebben. – Ellenben úgy tudom, maga közel állt Tristanhez.

– Mondjuk inkább úgy, hogy szórakoztatott. A korunkbeli nők, Agatha, akiknek már leáldozott a csillagunk, szívesen mutatkoznak fess fiatal emberek társaságában.

– Nekem nincs szükségem fess fiatal emberekre, ugyanis az itt megjelent John jegyese vagyok.

– Valóban? – Peggy tetőtől talpig végigmustrálta John, csak aztán fordult vissza Agathához. – Hogy csinálta?

John sietve közbevágot:

– Adott maga pénzt Tristannek?

– Egy árva pennyt se. Nem mintha nem próbálkozott volna szegény ördög. Jó pár vacsorameghívásába került, mire feladta a dolgot.

Gyűlöllek, gondolta Agatha.

– Hol tartózkodott Tristan megölésének éjjelén? – kérdezősködött tovább John.

– Maga kis számár. Nem vagyok köteles felelni a kérdéseikre, hiszen nem a rendőrségtől jöttek. Azt hittem, mókás lesz bepillantani két ilyen kopó mesterkedésébe, de kezdenek komolyan untatni.

Agatha felállt. A düh felpörgette intuitív képességeit.

– Hibátlanul alakítja a szerepét, Peggy *drága*. De én tudom, hogy szerelmes volt belé, Tristan meg jól kiszipolyozta, és azt is ki fogom deríteni, hogyan csinálta. Mellesleg tudta, hogy homoszexuális? Indulás, John!

Peggy leesett állal bámult a távozó páros után.

– Az utolsó megjegyzése szabályosan sokkolta a nyanyát – mondta John már a kocsiban. – Miből jött rá, hogy a hányavetisége csak máz?

– A helyzet az, hogy Tristan mocskos kis patkány volt, ráadásul zsaroló – felelte Agatha. – Ám ez mit sem vont le a vonzerejéből. Elérte, hogy izgalmasnak és kíváncsnak éreztem magam. Épp ettől volt olyan veszélyes. Akiket sikerült rászednie, és igazat szólva kis híján nálam is célt ért, azok most úgy tesznek, mintha Tristan a legteljesebb mértékig hidegen hagyta volna őket. Én azonban kötve

hiszem, hogy van nő, aki nem dőlt be neki.

– Kivéve Mrs. Bloxbyt – mondta John. – És most Mrs. Trempez.

MRS. TREMP EGY ÁTALAKÍTOTT pajtában lakott, a falu határában. Agatha emlékezett az asszonyra különféle falusi rendezvényekről. Olyan volt, akár egy kiséger, és a szóbeszéd szerint az ezredes egész életében cudarul bánt vele.

Végigzötykölődtek a házhoz vezető gidres-gödrös földúton. Amikor a kocsiból kiszállva Agatha bevágta az ajtót, egy közeli villámsújtott fáról vetési varjak rebbentek fel riadt káromgással az égbe. Aratási idő volt, a ház mellett szélesen elterülő aranyszín tarlón fácánok csipegettek.

Az átalakított pajta nagynak és szilárdnak tűnt. Agatha megnyomta a csengőt, azután vártak. A varjak visszatelepedtek a fájukra, hatalmas szemükkel a betolakodókat figyelték. Agatha megborzongott.

– Ki nem állhatom a varjakat. Olyan vészjóslóak.

– Mármint a hollók – igazította ki John.

Nyílt az ajtó, és Mrs. Tremp állt ott rövidlátón hunyorogva a napfényben.

– Mrs. Raisin és Mr. Armitage, ha nem tévedek.

– Úgy van – mondta Agatha. – Bemehetnénk? Tristan Delonról szeretnénk önnel beszélni.

– Jaj nekem. Épp lekvárt főzök be, és... de jöjjenek csak. – Sarkon fordult, és bement a házba, Agatháék meg utána. A levegős nappaliból szárnyas ajtó nyílt a kertre, a berendezés kellemes ötvözetét alkotta a réginek és az újnak. Az egész ház szilvalekvártól illatozott.

Mrs. Tremp hellyel kínálta őket, azután azt mondta:

– Remélem, nem zavarja önöket, a darazsak miatt minden ajtót-ablakot zárva tartok, amikor befőzök. Mire kíváncsiak Mr. Delonról?

– Úgy hallottuk, jóban voltak – mondta Agatha.

– Igen, és nagyon elszomorított a halálhíre. Most meg itt ez a másik szörnyű gyilkosság. Nem ilyen volt a mi falunk, amíg maga, Mrs. Raisin be nem tette ide a lábát.

– Nem én tehetek róla, hisz nem én gyilkolászom. Viszont Mr. Bloxby érdekében nagyon szeretném tudni, ki csinálja.

– A lelkész is csak magára vethet, hogy gyanúba keveredett – mondta Mrs. Tremp. – Irtóra féltékeny volt Mr. Delonra.

– Gondolom, ezt Tristan mondta magának.

– Elejtette, hogy nehezen jönnek ki a lelkésszel, igen.

– Tudta, hogy Tristan homoszexuális volt? – kérdezte John. – És hogy nőkből próbált pénzt kihúzni?

Mrs. Tremp bütykös, eres kezét hirtelen megremegő szájához emelte.

– Ezt nem hiszem el. Hogy mondhatnak ilyet?

– Sajnos ez az igazság – mondta Agatha. – Öntől nem kunyerált pénzt?

– Megemlítette, hogy szeretne létrehozni a falunkban egy ifjúsági klubot. S hogy ehhez segítségre van szüksége. Biztosítottam a támogatásomról, sőt ki is töltöttem neki egy csekket. De megölték, mielőtt eljöhethet volna érte. Tudom, hogy nem hazudott nekem. Maguk el vannak tévedve. Mr. Delon hithű keresztény volt.

– Mrs. Tremp – szólta Agatha vérmesen –, magának óriási szerencséje van, hogy Mr. Delon nem jött el a csekkjéért. Szépen lenyelte volna a pénzt. Milyen összeg szerepelt a csekken?

– Ötezer font.

– Az nem kevés.

– Megengedhetem magamnak. Jól élek, hála az én drága George-omnak. Az uram nem szerette, ha költekezem. Lekvár, sütemények, kenyér: mindent házilag készítettem. Ragaszkodott hozzá. Hetente nézte át a háztartási könyvet, és volt nemulass, ha úgy találta, hogy akár csak egy pennyt is eltékoztam. Évekig éltünk egy nyomorúságos viskóban az ancombe-i úton. Mozdulni se lehetett a

sok limlomtól! Az uram soha nem dobott ki semmit. Szomjúhoztam a teret és a fényt. Olyan sötét volt az a ház! A halála után aztán mindent kihajigáltam, és kibéreltem ezt a házat.

Elmosolyodott.

– Hát nem szép?

– Hogyan halt meg a férje? – kérdezte John.

– Megütötte a szél. Hasztalan mondogattam neki, hogy figyeljen oda a vérnyomására. Végül a dohányzás vitte el.

– Túl sokat szívott? – Agatha büntudatosan gondolt a táskájában rejlő cigarettapaklira.

– Nem. Az úgy volt, hogy hirtelen nagyon megkívántam a cigarettát, de ő nem engedett dohányozni.

Akkortájt nyílt egy új élelmiszerbolt Eveshamben, igen jutányos áraik voltak. Kiókumláltam, hogy ha ott vásárolok, de továbbra is a helyi kisbolt árait vezetem be a háztartási könyvbe, akkor a megspórolt összegből éppen kitelik egy pakli cigaretta. Az uram golfozni ment. Én meg pont rágyújtottam, amikor visszaszaladt valamiért. Ki volt kelve magából, aztán valami furcsa, hörgő hangot adott ki, és elvágódott a padlón.

Újból elmosolyodott.

– Leültem, és sokáig csak néztem, mielőtt kihívtam volna a mentőket. Élveztem, hogy végre csendben van.

– Tristanre visszatérve hogyan kerültek kapcsolatba egymással? – kérdezte Agatha.

– Csak úgy beállított hozzám. Azt mondta, a lelkesz helyett jön. Elragadó volt. Nagyon tetszett neki a ház. Azt mondta, az egész életét le tudná itt élni. Meg azt is mondta, hogy Alf Bloxby elnyomja. Mondtam neki, hogy én aztán ismerem az elnyomást, és meséltem neki a házasesetemről.

– Alf Bloxby nem nyom el senkit – szögezte le Agatha. – Hisz ön is jól ismeri. Vagy azt gondolja, Mrs. Bloxby eltúrné, hogy elnyomják?

– Mr. Delon azt mondta Mrs. Bloxbyról, hogy túlzottan is béketűrő asszony. Ne adjon hitelt a rosszmájú pletykáknak, Mrs. Raisin. Még ha homoszexuális volt is, miért baj az?

– Egyáltalán nem baj, csak hogy ezt eltitkolta a nők elől, akiket kiforgatott a vagyonukból.

Csökönys kifejezés acélosította meg Mrs. Tremp lágy vonásait.

– Jobb lesz, ha most elmennek. Nem hallgatom tovább a hazug rágalmakat.

Azzal felkelt, és kitarta a bejárati ajtót.

– És meg ne lássam itt magukat még egyszer.

– SZERINTEM CSAKIS AZÉRT gyújtott rá, hogy a férje gutaütést kapjon – mondta Agatha tüskés hangon. – Micsoda hárpia!

– Valamit azért megtudtunk – mondta John.

– Micsodát?

– A nő egy csekket készített ki neki. Ha Tristan készpénz helyett csekket is elfogadott, akkor alighanem azt tervezte, hogy bezsebeli, amit tud, azután olajra lép.

– Meglehet. De ha kifosztja a falubelieket és lelécel, akkor az egyházat is ott kellett volna hagynia, márpedig éppen a papi munkája tette lehetővé, hogy pénzt szedjen ki az emberekből.

– Talán életveszélyesen megfenyegették, és el akarta hagyni az országot.

– Bah! – így Agatha, akit bosszantott, hogy mindez nem neki jutott az eszébe. – Semmivel se lettünk okosabbak. Most mi legyen?

– Gyerek még az idő. Visszamehetnénk Londonba, hogy megkeressük azt a kensingtoni templomot, Tristan előző munkahelyét.

– Bill nem említette a templom nevét.

– Majd körbeérdeklődünk.

– Ha Nyugat-Kensingtonban van, rámehet az egész napunk.

– Fogadni mernék, hogy Dél-Kensingtonban lesz – mondta John. – Az illene a mi Tristanünk sznobizmusához.

– Mi lesz, ha közben keresnek a rendőrök?

– Hát jó, akkor halasszuk holnapra. Addig is nézzük meg, hogy s mint van Mrs. Bloxby.

MRS. BLOXBY A PAPLAK kertjében ültette le őket.

– Alf lepihent – mondta. – Olyan ez az egész, akár egy rémálom.

– Senki sem látott idegen személyt a faluban? – kérdezte Agatha.

– Senki. Na persze, a tévé miatt. A legtöbben odabent gubbasztottak a házukban, és a képernyőre tapadtak. Gyakran jut eszembe, hogy vajon mit akarhatott nekem mondani Miss Jellop. Vajon fontos volt, vagy csak panaszkodni szeretett volna, mint rendesen? – Mrs. Bloxby felsóhajtott. – Most már sose tudom meg.

– Mi van az újságírókkal? – kérdezte Agatha. – Páran biztosan itt voltak még. Valaki talán emlékszik egy fényképezőgépes alakra, akit akkor hírlapírónak nézett, és nem tartotta fontosnak, hogy említést tegyen róla a rendőröknek. Egyébként Tristan egy kensingtoni templomban kezdte a pályafutását. Nem tudod, melyikben?

– Mr. Lancing talán megemlíti a levelében, amelyben Alf figyelmébe ajánlja Tristant. Várjatok egy percet, mindjárt előkeresem.

Amikor Mrs. Bloxby bement a házba, John így szólt:

– Megfeledkeztünk a helyi kocsmáról. Melegágya lehet mostanság a pletykának. Ha itt végeztünk, ugorjunk be a Vörös Oroszlánba, s egyúttal meg is ebédelhetnénk.

Mrs. Bloxby a levéllel a kezében jött vissza, amit Agatha legnagyobb bosszúságára Johnnak nyújtott át. Agatha odahúzta a székét John mellé, és együtt olvasták el a levelet, amelyben az állt, hogy Tristannek a lelki épülése végett feltétlenül vidékre kell utaznia. Aztán az utolsó bekezdésből az is kiderült, hogy New Crossba költözése előtt Tristan a dél-kensingtoni Szent Dávid-templomban szolgált.

– Holnap odamegyünk – mondta John. – Valószínű, hogy Tristan múltjában kell keresnünk a tettest.

– Szegény Miss Jellop nagyon is Tristan jelenéből való volt – mutatott rá Mrs. Bloxby.

– Igaz, de talán megtudott valamit – tartott ki az álláspontja mellett John.

– Megjött már a stoke-on-trenti hús? – kérdezte Agatha. – Miss Jellop hűgára gondolok.

– Nem tudok róla – válaszolta Mrs. Bloxby. – Különben már szóltam volna.

– Mi most megebédelünk a kocsmában – mondta Agatha. – Volna kedved csatlakozni?

– Most nem. Alf bármikor felébredhet.

Így hát John és Agatha elköszönt Mrs. Bloxbytól, és átautóztak a kocsmához.

– Kezdünk ellustulni – jegyezte meg Agatha. – Nemrég még mindenhová gyalog jártam. – Ez nem fedte ugyan a valóságot, de Agathában azóta is élénken élt a testedzés világában tett szórványos kalandozásainak emléke. Pedig a biciklije is évek óta rozsdásodott már a hátsó kerti fészerben. Felidézte a közös kerekezéseket egykori munkatársával, Roy Silverrel. Furcsa, hogy Roy még mindig nem telefonált, gondolta. Hiszen olvasnia kellett a lapokban a gyilkosságokról. S mi lehet Sir Charlesszal, öreg cimborájával, az ő kis Watsonjával? Összerándult a felismeréstől, hogy elpártolnak mellőle a barátok. Újabban még Bill Wong is rendőrszemmel néz rá, nem egy jó barát szemével.

A kocsmát zaj és füst töltötte be, mely utóbbi csak úgy dőlt kifelé a kandallóból. John Fletcher, a kocsmáros a kandalló fölé hajolva bőszen harákkolt.

– Most hozták ezt a fát – mondta, amikor észrevette őket. – Túl nedves. – Rádobott egy kis gyújtóst, mire lusta lángnyelvek keltek életre a hasábok körül. – Így már jó lesz. – Felegyenesedett, és beletörölte kezét a nadrágjába. – Mit hozhatok?

Mindketten sört meg szendvicset rendeltek, és egy sarokasztalhoz telepedtek a füst kiszellőztetése

véggett sarkig tárt ablaknál. Megnyugtató volt, ahogy pattogott a tűz. Az ablakon s a kicsiny parkolón túl aranylón terpeszkedett a tarló a langy napsütésben. A levegő már az ősz ígérését hordozta. Bárcsak ne lenne a két gyilkosság, gondolta Agatha elfeledve, mennyire unatkozott az utóbbi időben. Milyen jó is lenne itt elüldögelni szendvicset majszolva meg sörözgetve, aztán hazamenni, és játszani egyet a cicákkal.

John meghozta nekik a két sört meg a szendvicseiket.

– Na, miket pusmognak? – kérdezte tőle Agatha.

– Nem sokat – felelte a kocsmáros. – Kezdetben mind egyetértettek abban, hogy a lelkész tette, aztán rebesgetni kezdték, hogy a káplán igazából nem volt tiszta ember, így most az a vélekedés, hogy a gyilkos nem falubeli.

Ekkor elbődült egy kuncsaft a bárpultnál, hogy inni szeretne, s John máris faképnél hagyta őket.

Agatha beleivott a sörébe, és elhúzta a száját. Jobban kedvelte a gin-tonikot, mégis gyakran rendelt sört azért, mert jól tudta, hogy fél pinttel sem bír megbirkózni. Semmi sincs, ami jobban öregítene egy középkorú nőt, mint az alkohol.

Túsarkak fürge kopogása jelezte Miss Simms, a carselyi nőegylet titkárának érkezését.

Egy pohárka rumos kólát tartott a kezében.

– Csatlakozhatom?

– Tessék csak – mondta John Armitage.

Miss Simms ledobta magát az Agatháé melletti székre.

– Szörnyű, ami Miss Jelloppal történt, nem igaz? De sajnos benne volt a pakliban.

– Hogyhogy? – kérdezte Agatha.

– Állandóan nyavalygott, és mindenbe beleütötte az orrát. Utálatos pletykafészek, az volt. Hallania kellett volna, amiket magáról mondott, Mrs. Raisin.

– Nem vagyok rá kíváncsi – mordult fel Agatha. – Még most is szentnek látja Tristant?

– Nem, mert nagyon ronda dolgot művelt.

– Mit?

– A halála előtti napon összefutottam vele a faluban. Találgát kért tőlem mondván, hogy elege van már a falu öreg tyúkjaiból. Nem volt szép tőle, hogy ilyet mondott, de nekem hízelgett, hogy keresi a társaságomat, ugyanis elhívott vacsorázni.

– De hiszen én vacsoráztam vele aznap este! – hóbörgött Agatha.

– Tudom. Mindjárt erre is kitérek. Nyolckor lett volna találkoznánk a Stavrosban, abban az új Chipping Norton-i étteremben. Tíz perccel nyolc után rendeltem magamnak egy italt. Ám ő még ekkor sem mutatkozott. Fél kilenckor a távozás mellett döntöttem. Az étlapra vetett egyetlen pillantásból beláttam, hogy nem az én pénztárcámhoz szabták az áraikat, így aztán kifizettem az italomat, vettem egy kis halat meg sült krumplit a Sheep Streeten, és hazakullogtam. Odatelefonáltam, de Mrs. Feathers azt mondta, hogy Tristan épp önt szórakoztatja, és nem szabad zavarni. Magát mikor hívta meg?

– Egy nappal a halála előtt.

– De hát engem is aznap délután hívott meg vacsorázni – nyafogta Miss Simms. – Én ezt nem értem.

– Talán szándékosan csinálta – mondta John. – Agathával addigra már megbeszélte a vacsorát. Talán élvezetét lelta a gondolatban, hogy maga csak ül ott, és vár.

– Hisz olyan kedves fickónak látszott, habár mostanában arról suttognak az emberek, hogy egy kicsikét, hát szóval, gonosz volt.

– Mondana egy példát? – kérte Agatha.

– Ott van például Mrs. Brown a mozgókönyvtárával. Az egyik héten Tristan még bókkolt neki, a következőn meg a többi kuncsaft füle hallatára azt mondta, hogy az egész gyűjtemény idiótáknak való, s bizonyára valami idióta válogatta össze. Mindenki tudja, hogy Mrs. Brown a legtöbb könyvet

személyesen választja ki. Egy darabig döbbsent csönd volt, de Tristan olyan délcegen állt ott, és oly imádni valóan mosolygott, hogy az emberek végül arra jutottak, biztosan félrehallottak valamit. Az öreg Mr. Crinsted meg ott lakik a tanácsi lakótelepen, és Tristan egy időben rendszeresen feljárt hozzá sakkozni. Mr. Crinsted annyira örült, hogy társasága akadt, hogy saját bevallása szerint az első két alkalommal nyerni hagyta Tristant, harmadjára viszont megverte, mire az éktelen haragra gerjedt, és csalással vádolta az öreget.

– Ezeknek a híreszteléseknek egy előnyük van: most már senki sem hiheti, hogy féltékenységi rohamában Alf Bloxby végzett a káplánnal – mondta Agatha.

– Ez így igaz. De a kérdés ugyanaz: ki más tehette volna?

– Na és Miss Jellop? Róla mit mondanak a népek? – kérdezte John.

– Nem örvendett túlzott népszerűségnek. Irritálta az embereket az állandó zsémbelésével. De nem hinném, hogy bárki is a halálára ácsingózott volna. Persze gyakran hallani olyat, hogy Miss Jellop a lelkész iránti rosszindulatból hintette el, hogy Mr. Bloxby végzett Tristannel.

Következésképpen az emberek továbbra is gyilkosként tekintenek Alf Bloxbyra, gondolta Agatha megviselten. Tennem kell valamit. De mit? Tovább szimatolok, és reménykedem, hogy nem eredménytelenül.

Miss Simms felhajtotta az italát, és elment.

– És most? – kérdezte Agatha.

– Tanácstalan vagyok. Holnap elmegyünk abba a londoni templomba. Addig is irány a közkönyvtár, ahol felütjük a stoke-on-trenti telefonkönyvet, és kikeressük a „Jellop”-okat. Ha benne van Miss Jellop húgának a száma, akkor felhívjuk. Napnál világosabb, hogy Tristan mondott valamit Miss Jellopnak, ami veszélyessé tette a nőt.

– A LAKOSSÁGI CÍMJEGYZÉKBEN NINCS – mondta Agatha fél órával később.

– Keresse cégek szerint, „Jellop-féle lekvárok és zselék” alatt – javasolta John.

Agatha így már mindjárt megtalálta.

– Itt van!

– Írja ki a számot, majd otthonról felhívjuk.

Agatha a házában megkérdezte, ki telefonáljon, John vagy ő.

– Majd én – felelte a férfi.

Agatha kiment a konyhába, megbúbolta a macskákat, és kieresztette őket a kertbe. Egy pillanatig elnézte az elébe táruló látványt, és arra gondolt, hogy a kertje roppantul semmilyen. Mivel ő maga nemigen konyított a növényekhez, kertészt fogadott fel, akiről azonban kiderült, hogy nem csupán drágán, de ráadásul tohonyán is dolgozik, így aztán Agatha kirúgta, és cserjéket ültetett a virágok helyébe. Jövőre majd újratervezi a kertet, amely egy merő virág lesz.

Közben kijött hozzá John.

– Miss Jellop húga a Mrs. Essex névre hallgat. Egy búbájós személyzetis még az otthoni címét is megadta. Felhívja?

– Inkább majd maga.

John meglepett képet vágott, de szó nélkül visszament a házba.

Agatha egyik pillanatról a másikra besokallt. Ez a rendőrség dolga. Ő valami mással szeretne foglalkozni. Akármi mással. John társaságában képtelen feloldódni. Nem esett le neki a tantusz, hogy John jóképűsége veszélyezi. Az ilyen férfiak általában a csinosabb, fiatalabb nőket favorizálják. Az ilyen férfiakat nem Agatha Raisin fajtájának teremtették. És Agatha egy tekintetben régimódi volt: csakis akkor tudott kötődni egy férfihoz, ha működött köztük a kémia.

John ezzel jött vissza:

– Beszéltem a nő férjével. Mrs. Essex itt van a mircesteri rendőrkapitányságon. Gyerünk oda. Talán

még pont elcsíphetjük.

– Fel se ismernénk – mondta Agatha meg se moccanva.

– Kis szerencsével hasonlít a nővére.

– Talán már el is hagyta Mircestert, és ott van a házban.

– Kétlem. Ma hajnalban elsétáltam arra. Le van zárva, és a helyszínelők se végeztek még. Nosza rajta, Agatha!

A MIRCESTERI RENDŐRKAPITÁNYSÁG parkolójában várakoztak a kijövőket figyelve. Az első óra elteltével Agatha nagyot ásított, és nyugtalan izgés-mozgásba kezdett.

– Senki, aki akár csak hasonlítana rá. Szerintem húzzunk haza. Nyilván rég elment már.

– Az ott akár ő is lehet – mondta John az épületből kilépő középkorú asszonyra mutatva, akit egy rendőrnő kísért. Az asszonynak gülüszeme és rágcsálóképe volt. Járőr kocsi hajtott az épület elé, s a két nő beült hátulra.

– És most? – kérdezte Agatha.

– A nyomukba szegődünk. Talán itt szállt meg valahol helyben.

A kormánynál ülő John biztonságos távolból követte a járőr kocsit.

– Carsely felé mennek – jegyezte meg pár mérföld után. – Lehet, hogy a rendőrség már végzett a házzal, és a nő ott fog lakni.

– Elég bizarr lenne – vágott vissza Agatha. – Én a magam részéről nem szívesen laknék abban a házban, ahol a nővéremet meggyilkolták.

– Talán csak a tulajdonát védi. Minden bizonnyal ő örököl.

S mit tesz isten, a járőr kocsi valóban behajtott Carselyba.

– Jobb lesz hazamenni – mondta John. – Kibőjtöljük, hogy eltakarodjanak a rendőrök, aztán átmegyünk hozzá. Addig nálam leszünk.

Agathát mindig megütötte a magány szele, valahányszor belépett John házába. Eltűnt exférje semmiféle lenyomatot nem hagyott maga után. James Lacey könyvei mindig ugyanolyan rendetlen összevisszaságban sorakoztak a polcokon. John ellenben témák szerint, elvágólag rendszerezte az övéit. John modern számítógépasztalnál dolgozott, melyet az ablak elé tolt. Volt ott két, fényes kretonnal behúzott karosszék meg egy ugyancsak fényes, üresen álló tölgyfa dohányzóasztal.

– Italt? – kérdezte John.

– Egy gin-tonikot kérek.

– Nincs se citromom, se jegem.

– Ez annyira brit! De jó lesz langyosan is.

Mialatt John a konyhában tett-vett, Agatha leült, és behunyta a szemét, megpróbálta maga elé idézni Jamest meg a szobát, amelyen azelőtt volt. Majdnem sikerült is neki, ám ekkor visszajött John. Agatha kinyitotta a szemét, és átvette tőle a gin-tonikot. A férfi két poháralátétet helyezett le akkurátusan a dohányzóasztalra.

– Úgy él itt, akár egy agglegény – jegyezte meg Agatha. – Tisztaság és rend van mindenütt.

– Én csak így élhetek. Elég volna egyetlen rest nap, és máris állandósulna a káosz. Most hajtott el az utcán egy járőr kocsi. – A bejárat ajtóhoz lépdelt, kinyitotta, és kinézett: – Bill! – kiáltotta. – Itt vagyunk.

– Elfog a bűntudat, amikor csak ránézek – mormogta Agatha.

Belépett Bill. Egyedül volt.

– Maguk követtek minket Mircestertől idáig? – kérdezte.

– Valóban Mircesterben voltunk, még hozzá bevásárolni – hárított Agatha. – Láttuk az előttünk haladó járőr kocsit, de nem tudhattuk, hogy maga ül benne.

– Nem is abban ültem, hanem egy másikban, a hátuk mögött.

– Különben mit óhajt?

Bill megnézte magának Agathát, és nem kerülte el a figyelmét, ahogy Agatha lesüti a szemét, és az italáért nyúl.

– Szerintem maguk ketten sántikálnak valamiben. Maga nem szokta csak úgy feladni, Agatha.

– Az eljegyzés óta ki se látunk a tennivalókból – mondta John. – Még mindig nem jutottunk dűlőre, hogy megtartsuk-e valamelyikünk házát, vagy vegyünk esetleg egy nagyobbat.

– Értem én. Hallottak valamit?

– A faluban mindenki Tristanról beszél, és most már ott tartanak, hogy hitvány alak volt.

– Ezt fejtsék ki.

Agatha beszélt a nyomozónak Miss Simmsről.

– Na, ez viszont tényleg furcsa – mondta Bill. – Mit akarhatott a homoszexuális Tristan egy vagyontalan nőtől?

– Nyilván álnokságból csinálta.

– Nem illik bele a képbe. Ha gazdag nők megkopasztása volt a cél, akkor egy pillanatra sem eshetett volna ki az elbűvölő férfiú szerepéből. Tudnia kellett, hogy Miss Simms fecsegni fog a történekről.

– Hacsak – szólt Agatha elgondolkodva – valaki vagy valami rá nem ijesztett Tristanre, aki az azonnali távozás mellett döntött. Azért kellett neki a templom pénze. Tőlem vélhetően egy jó kövér csekket remélt.

– Az is lehet, hogy Miss Simmset a nagy fogás, vagyis ön miatt ejtette.

– De hát Miss Simmset azután hívta el vacsorázni, hogy velem már meg volt beszélve. Mrs. Feathers nem említette, hogy volt-e Tristannek telefonja akkor éjjel?

– Nem kereste őt senki, csak ön.

– Miss Simms bizonyára lázas izgalommal várta a vacsorát – mondta Bill. – Talán eltévesztette az estét. Ön hétfőn vacsorázott együtt a káplánnal. Előfordulhat, hogy a férfi másnap estét mondott, Miss Simms meg félreértette.

– Felhívom az éttermet, és megkérdem, mikorra szólt a foglalás – mondta John.

– Ahhoz szüksége lesz egy oxfordshire-i telefonkönyvre – fontoskodott Agatha.

– Van itthon. Beszélgessek csak, majd a hálószobából telefonálok.

– Szóval, tényleg újra férjhez megy – mondta Bill Agatha arcát vizslatva.

– Jó ötletnek tűnik.

– A maga korabeli nők gyakran azért mennek bele a házasságba, mert társaságra vágynak, valakire, aki borozni meg étterembe hordja őket, és kicseréli a biztosítékot; maga nem ilyen, Agatha.

– Eltökéltem, hogy soha többé nem leszek szerelmes – mondta Agatha. – Beérem azzal is, ha van mellettem egy társ. Nem beszélhetnénk valami másról? Például arról, hogy Miss Jellop húga ott marad-e a házban.

– Honnan tudja, hogy Miss Jellop húga az?

– Egyszerű. A járőrökcsi a Dover Rise felé kanyarodott le.

– Miért van olyan érzésem, hogy maguk ketten valamiképpen megtudták, hogy a nő a kapitányságon van, megvárták, míg kijön, és idáig követték?

– Mert undok hekusagya van. Á, itt jön John.

– Megoldódott a rejtély – mondta John a lépcsőn lefelé jövet. – Tristan kedd estére foglalt asztalt, nem hétfőre. Csendes estéjük volt aznap, így amikor Miss Simms megjelent azzal, hogy egy úrra vár, de nevet nem mondott, ők egy kétszemélyes asztalhoz ültették.

– Újabb holtvágány – mondta Bill. – Én most megyek. Ne zaklassák Mrs. Essexet, jó?

– Az meg ki? – kérdezte Agatha nagy ártatlanul.

– Mintha nem tudná!

MIUTÁN BILL ELMENT, John megkérdezte:

– Zaklatni fogjuk Mrs. Essexet?

– Természetesen – felelte Agatha.

– Csak várjuk meg, míg felszívódnak a rendőrök. Mrs. Bloxby most sétált el az ablak előtt. Gondolom, magához készül.

Kinyitotta az ablakot, és a lelkészné után kiáltott:

– Mrs. Bloxby!

Az asszony megfordult, elmosolyodott, és megindult az ajtó felé. John beterelte a házba. Mrs. Bloxby oly nyugodt és mosolygós benyomást keltett, hogy Agatha így kiáltott fel:

– Pompásan nézel ki! Biztosan valami jó hírt kaptál.

– Szó sincs róla, hogy jó hírt kaptam volna. Csak a templomban voltam, és újra hiszek.

Agatha égett, mint a rongy.

– Bill Wong járt itt az előbb – mondta, azzal beszámolt a lelkésznének Miss Simms randevújáról, és így fejezte be: – Persze nem nagyon értem, hogy Tristan egyáltalán miért hívta meg.

– Lehet, hogy nem is volt homoszexuális – mondta komótosan Mrs. Bloxby.

– Hiszen ő maga mondta, hogy az – heveskedett Agatha.

– Talán így akarta elutasítani és megbántani az embereket. A szép férfiakat természetesen mindenki homoszexuálisnak hiszi. Be kell vallanom, hogy én is beleestem ebbe a hibába. Gondolj csak bele, Mrs. Raisin, amikor együtt vacsoráztatok, felmerült benned akár csak egy pillanatra is, hogy homoszexuális?

– Nem – vágta rá Agatha. – Vibrált köztünk a levegő.

– Ha csakugyan olyan kegyetlen volt, mint feltételezzük, akkor talán örömét lelte benne, hogy férfiakat és nőket egyaránt az orruknál fogva vezetett. A férfiaknak megjátszotta a homoszexuálist, aztán elutasította őket, ha közeledni merészeltek. A nőket meg azzal utasította el, hogy homoszexuálisnak mondta magát. Szerette manipulálni az embereket. Arra célozgatott nekem, hogy elvesztegetem magam Alf mellett, de nálam ez nem jött be, mert tudod, én mindig szerettem a férjemet.

Agatha mardosó féltékenységet érzett, de hamar legyűrte magában. Mrs. Bloxby derék asszony, megérdemli a boldogságot. Lehet, hogy nekem is imádkoznom kéne, gondolta.

Kivesézték a Tristannel kapcsolatos tapasztalataikat, de semmivel se jutottak előbbre.

Amikor Mrs. Bloxby elment, John a karórájára pillantott.

– Azt hiszem, most már átnézhetünk Mrs. Essexhez.

ÁTSÉTÁLTAK A FALUN a Dover Rise felé.

– Ha valóban tehetős volt – mondta John –, akkor csodálom, hogy nem valami előkelőbb helyen lakott. Azt hiszem, ezek voltak azelőtt a munkások kulipintyói.

– Egyedül élt, szerintem nem volt szüksége nagyobb házra. Egy ilyen „kulipintyó” akár kétszáz ezer fontba is belekerülhet. Költséges mulatság ám a Cotswoldsban élni. Mindenki itt szeretne letelepedni. A tavalyi gazdasági pangás idején sokan, akiknek nyaralójuk volt a Cotswoldsban, túladtak londoni otthonukon, és inkább innen ingáznak. Vonattal csak másfél óra az út Moretonból. Ha az ember, teszem azt, Hampsteadben lakik, ugyanennyi időbe beletelhet, mire bekeveredik a belvárosba.

Megálltak a zsákutca elején, és felmérték a terepet.

– Nincsenek járőrökcsik – állapította meg John. – Egy fia fakabátot se látni.

– Honnét eredhet ez az elnevezés? – kérdezte Agatha.

– Még a régi őrbódék idejéből. De miért játszunk kérdezz-felelek, Agatha?

– Mert ideges vagyok. Várom, hogy mikor ugrik ki Bill Wong valamelyik bokorból.

– Én úgy látom, tiszta a levegő.

– Nem szeretem, hogy stikában csináljuk – fakadt ki Agatha. – A két minden lében kanál.

– Ez az amatőr detektívek sorsa – jegyezte meg John derűsen. – Bátorság, Agatha! Hol marad a dacos szájtartás?

– Remegek, mint a kocsonya.

A házhoz érve tárva-nyitva találták az ajtót.

– Lássuk a medvét! – mondta Agatha.

Megnyomta az ajtó melletti csengőt, s ekkor hirtelen tudatosodott benne, hogy nadrág, egyszerű ing meg lapos szandál van rajta. Kezdem elhagyni magam, gondolta. Nem is emlékszem, mikor voltam utoljára kozmetikusnál. Istenkém, remélem, még nincs bajuszom! Idegesen odakapott a felső ajkához. Csak nem egy szőrszálát tapintott ki? Bekotort a kezitáskájába a púderért, és megnézte magát a kistükrében.

– Igen? Miben segíthetek?

Agatha leengedte a púderdobozt, és azt látta, hogy Mrs. Essex kíváncsian bámulja.

Hamar elsuvasztotta a púdert a táskájába, a nőnek meg azt mondta, hogy mindketten Miss Jellop barátai, és hozzátette, hogy részvétet jöttek nyilvánítani.

– Ez igazán kedves – mondta Mrs. Essex. Gülüşzeme oly fürkészőn tapadt Agathára, hogy Agatha egyre biztosabb volt a bajusz létezésében.

– Szeretnék beszélni önnel a nővéréről – mondta.

– Miért?

Agatha nagy levegőt vett. Hová lett a régi önbizalma?

– Több gyilkossági ügy felgöngyölítésében is segédkeztem a rendőröknek – mondta aztán. – Arra gondoltam, talán segíthet a nővére gyilkosának kézre kerítésében, ha felteszünk önnek pár kérdést.

– A rendőröknek már mindent elmondtam!

John beoldalazott Agatha elé, és elővette a legmegnyerőbb mosolyát.

– Talán tudja, hogy én krimiket írok.

– Mi is a neve?

– John Armitage.

Mrs. Essex fakó szája széles mosolyra rándult.

– Láttam magát tavaly a *South Bank Show*-ban. Jöjjön csak. Ez olyan izgalmas!

A mély gyászba merült édestestvér, gondolta Agatha epésen, miközben követte Johnt a házba.

– Épp leltárt készítek az ingóságokról – mondta Mrs. Essex. – Szegény Ruby alig költött magára.

Ruby, gondolta Agatha. Szóval ez volt a keresztneve. A kerékvágásból átmenetileg kizökkenve más nőegyleti tagok keresztnevén kezdett tűnődni, mivelhogy az egyletben hagyományosan vezetékneveket használtak.

Aztán arra eszmélt, hogy John nagyban szónokol.

– A nővére azzal hívta fel Mrs. Bloxbyt, a lelkésznét, hogy mondandója van a számára, de mire Mrs. Bloxby ideért, addigra az ön nővére már halott volt. Utalt önnek Miss Jellop bármi olyasmire, hogy veszedelmes titkot tud valakiről?

– Nem, ugyanis nem voltunk beszélő viszonyban. Nagyon meglepett, amikor a rendőrök arról értesítettek, hogy Ruby mindenét rám hagyta a végrendeletében. Igazság szerint a halála előtti napon változtatta meg a végakarátát.

Agatha gombszeme felcsillant.

– A korábbi változat kit nevezett meg örökösként?

– A meggyilkolt káplánt. Ruby, szegénykém, folyton-folyvást szerelemre lobbant, akárcsak egy iskolás lány.

– És ön semmit sem tudott erről? – kérdezte Agatha.

A guvadtszempár ádáz éleslátással villant Agathára.

– Úgy érte, megöltem-e a nővéremet visszamenőlegesen, miután értesültem a végrendelet megváltoztatásáról? Azt javaslom, hagyja a nyomozást inkább a barátjára.

– A papírjai között nem volt esetleg valami? – vetette közbe John. – Levelek vagy, mondjuk, egy napló?

– Ezt a rendőrségtől kell megtudakolniuk. Minden papírt magukkal vittek. És most bocsássanak meg, de elég sok a dolgom.

– Eladja a házat? – kérdezte Agatha.

– Még nem tudom. Talán megtartom hétvégi háznak vagy nyaralónak. A férjem hamarosan nyugdíjba vonul.

– Mikor beszélt a nővérével utoljára? – kérdezte Agatha.

– Meglehet annak már vagy három éve.

– HÁT, EZ NEM VALAMI SOK – búslakodott John, miközben visszafelé sétáltak. – Én mondom, az autók elterjedésével hanyatlásnak indult a pletyka az angliai falvakban. Nemrég még fel-feltűntek az utcán gyalogos, fejüket összedugva sutyorgó emberek. Most viszont sokan még a pár méterre levő kisboltba is kocsival járnak.

– Egyszerűen nem fér a fejembe – mondta Agatha türelmetlenül. – Egy idegent csak észrevettek volna. Kivéve, ha újságírónak álcázza magát. A falubelieknek tele van a hócipőjük a sajtóval. Amint meglátnak egy firkáskülsejű egyént, már pucolnak is el. Jómagam egy mérföld távolságból is megismerem az igazi zszurnalisztát.

– Hogyhogy?

– Még ha jól öltözöttek is, egy alkoholista simulékony lompossága árad belőlük.

– Ezt a keserűség mondatja magával, mert azelőtt PR-os volt.

– Igaza van – ismerte be Agatha kelletlenül. – Utáltam, hogy mindenféle szar alakhoz kell törleszkednem.

– Nem tudom elképzelni magát mint törleszkedőt – mondta John. – Ugyanakkor szinte látom őket, ahogy halálra rémülnek a stílusától, és pontosan azt írják meg, amit maga akar.

Ez így is volt, de Agatha nem állhatta, ha az orra alá dörgölik az igazságot. Ő továbbra is afféle szegény árvának látta magát, félszeg, sebezhető, kizsákmányolt léleknek. Néhanapján, ha tükörbe nézett, nem is akarta elhinni, hogy csakugyan ő az a zömök, jól ápolt asszony, aki visszanéz rá.

Néma csendben gyalogoltak tovább, azután Agatha így szólt:

– És most?

– Nem adjuk fel. Holnap Londonba megyünk.

Hat

– IGAZÁN CSINOS MA – jegyezte meg John, amikor Agatha másnap reggel beült mellé a kocsiba. Agatha aranybarna dzsörzékosztűmöt vett fel aznap. A szoknya elég rövid volt. Szép lábára selymes harisnya simult, és magas sarkú szandál tette teljessé a képet.

– Kösz – morogta Agatha. Arra az elhatározásra jutott, hogy ideje újra gondot fordítania a külsejére, ám ezen elhatározásának magától értetődően semmi köze nem volt John Armitage-hez. Sokkal szívesebben vezette volna ő a kocsit. Kisebbrendűségi érzése volt attól, hogy állandóan John ül a kormánynál. Azt szerette, ha ő irányíthat. Tudat alatt az a megfontolás vezérelte, hogy ha kicsípi magát, akkor talán felpiszkálja John szexuális kíváncsiságát, s ily módon ő, Agatha Raisin kapja a pontot. Ám Agatha tudatalattijának döntései szinte soha nem tudtak áttörni a tudatos tartományba.

– Nézze azt a reklámot, rémes! – kiáltott fel John már az M40-esen.

– Micsoda? Hol?

– Már elhagytuk. Az állt rajta: „csak kilencvenegy napja maradt karácsonyig”.

– Már most tele vannak a boltok karácsonyi vicik-vacakkal – mondta Agatha. – A felnőttek hazavágják a gyerekek karácsonyát ezzel a kalmárszellemmel.

– Ellenkezőleg. A gyerekek rontották el a felnőttek karácsonyát.

Agatha értetlenül nézett rá.

– Ugyan miért?

– Elvárják, hogy megkapják, amit akarnak. Tudom, mert sok barátomnak van gyereke. Tegyük fel, hogy júliusban kijön valami új termék. Rögtön hisztizni kezdenek érte. És semmi értelme azt mondani, hogy várják ki a karácsonyt, azonnal kell nekik, mert karácsonyra rég kimegy a divatból. Ezek nem kérnek a meglepetésekből, ezek követelnek. Így már nincsenek hálától ragyogó arcocskák a karácsonyfa alatt. Csak nyafogás van: „miért pont ezt a számítógépes játékot vetted meg? Tök régi”. Mohó kölykök és csalódott szülők, ez a karácsony.

– De hát ez a szülők sara. Miért nem állnak a sarkukra, és mondják meg a gyereküknek: „érd be azzal, amit kapsz, de öt fontnál többet biztosan nem költünk rád”?

– Abból csak sértődés lenne. Manapság komoly rivalizálás folyik a gyerekek között. Egy se akar szegényben maradni az osztálytársai előtt. Idén karácsonykor elutazom.

– Hová?

– Nem tudom. Majd rábökök a térképre.

– Azt hiszem, én is elmegyek, de csak rövid időre. Nem szívesen hagyom itt a cicákat.

– A macskái rajongnak Doris Simpsonért.

– Akkor is az én macskáim!

– Maga imád birtokolni. Esetleg együtt is elutazhatnánk.

– Minek?

– Hát, miért ne? Hacsak nem akar magányosan utazgatni.

– Tulajdonképpen szívesebben lennék egyedül.

– Ahogy tetszik. Majd talállok valaki mást. Nézze csak, hogy cikázik ott elöl az az eszement!

Felnőhetnék már, szomorkodott Agatha. Sokkal kellemesebb társaságban utazni. Kár volt bevágnom a durcít pusztán azért, mert John nem mondott semmi kedveset. Miért várom el tőle, hogy kedveskedjen?

Kíméletlenül visszaterelte gondolatait a carselyi gyilkosságokra. Honnét szedte John, hogy Tristan homoszexuális? Csak nem féltékeny rá? Agatha felidézte magában az ominózus vacsorát. Az utána következő visszautasítás miatt agya nagyrészt törölte az eseményeket. De nem, cseppet sem tűnt úgy, mintha Tristan meleg lenne. Biztosan csak megjátszotta, s miután jól kihasználta a nőket, szépen elkedvetlenítette őket. A megszedített férfiaknak meg azt mondta, hogy heteroszexuális. Lehet, hogy a

dél-kensingtoni időszakban még visszafogta magát. Nem lehet, hogy a kivételes szépsége rontotta meg a lelkét? Nem, valószínűbb, hogy kezdettől fogva ott lappangott benne a romlottság.

Vajon hogy tudtak megbirkózni a mindennapos megaláztatással és a kudarccal az általa egykor olyannyira rühellt újságírók? Talán kedvesebb is lehetett volna velük a PR-os karrierje alatt. Akkor talán ő maga is még sikeresebb lett volna.

Agatha nem szokta megkérdőjelezni a saját tetteit, most is csupán azért merült bele az önelemzésbe, mert el akarta felejtetni az ügyet. Ennek pedig az lehetett az oka, hogy John vette kezébe a gyeplőt. A férfi akadálytalanul törtetett előre. A legtöbb ember ismerte a nevét, és szívesen megnyílt neki. Már csak azért is, mert férfi, gondolta Agatha epésen. A férfiak nyomoznak, a nők ellenben kotnyeleskednek. Csak mítosz lenne a női egyenjogúság? A mozgalom összes vívmánya kimerül abban, hogy a nőktől most már nemcsak a gyermekvállalást várják el, hanem azt is, hogy dolgozzanak. A nők iránti tisztelet a múlté.

Kiszakította magát a merengésből, és ráeszmélt, hogy közelednek Kensingtonhoz. John épp azt mondta:

– Keressünk parkolóhelyet. – Egy darabig cirkáltak, aztán mázlijuk volt: két utcára a templomtól valaki éppen kifarolt egy parkolóhelyről.

– Remélem, a végén kiderül, hogy a gyilkos Tristan londoni múltjából jött – mondta Agatha. – Szeretném, ha Carsely újra visszazökkenne az unalom időtlenségébe.

– Még egyet is értenék magával – mondta John –, ha Miss Jellopot nem ölték volna meg. Remélem, tudunk beszélni valakivel a templomból. Úgy elszaporodtak mostanság a lopások, hogy sok templomot zárva tartanak.

Agatha az órájára nézett.

– Közeleg az ebéidő. Van, ahol délben is miséznek.

A Szent Dávid kicsi, viktoriánus templom volt két bérház közé ékelődve. Agatha megkönnyebbülve látta, hogy nyitva az ajtaja.

Követte Johnt, és dühödten konstataálta, hogy már megint a férfi megy elöl. A tömjénszagú templom belsejében sötét volt. Égő gyertyák s a stáció képei.

– Ez katolikus templom? – kérdezte Agatha.

– Nem, anglikán. Itt sokat adnak a rítusokra.

Egy férfi lépett be az egyik oldalajtón ingujjban, és az oltárhoz ment.

– Elnézést – szólította meg John.

A férfi megindult feléjük a padsorok között. Szürke inget viselt fekete nadrággal. Keskeny, értelmes arca volt.

John megmondta, kik ők, és elmagyarázta, hogy mindent szeretnének tudni Tristanról.

– Hugh Beresford vagyok – mondta a férfi. – Én vagyok itt a lelkész.

– Itt volt már akkor is, amikor Tristan volt a káplán? – kérdezte Agatha.

– Igen, és lesújtva olvastam az újságban a haláláról.

– Hogyan jellemezné Tristan akkori viselkedését?

– Példásnak, mígnem aztán...

– Folytassa! – reccsent rá Agatha.

– Halottakról vagy jót, vagy semmit, habár nem egyedül az ő hibája volt.

– Mondja csak el – így John is. – Minden morzsáért hálásak vagyunk, ami segíthet nekünk megérteni a Tristannel történeteket. – E pillanatban egy asszony lépett a templomba, behúzódott a hátsó padsorok egyikébe, majd letérdelt imádkozni. – Beszélhetnénk valahol hatszemközt?

– Kövessenek.

Végigmentek az oldalhajón, aztán tovább az oltártól balra eső nehéz tölgyfa ajtó mögött nyíló kőfolyosón, ahol fogasra akasztott karingek lógtak, végül egy másik ajtón át faburkolatú cellába

jutottak, melynek berendezése egyszerű asztalból és székekből állt.

– Üljenek le, kérem – mondta a lelkész. – Elmondom, amit tudok, bár nem hinném, hogy köze volna az üggyhez. Azt hiszem, nem helyénvaló, hogy olyasmit is megosztok önökkel, amiről a rendőrök előtt inkább hallgattam, de mivel elmondásuk szerint a lelkészüket ártatlanul gyanúsítják, úgy érzem, kötelességem segíteni. Hol is kezdjem hát?

A cellában sötét volt, és dohszag. Tompán behallatszott az Old Brompton Road forgalmának zaja. Agatha széke kemény volt, ráadásul érdes is. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy tükön ült.

– Tristan igazán magával ragadó fiatalember volt. Eleinte úgy éreztük, kincsre leltünk benne. De én azt hiszem, csak baj származik abból, ha valaki ennyire jóképű. Mielőtt folytatnám, meg kell ígérniük, hogy mindez köztünk marad.

– Ez csak természetes – mondta Agatha, és John bólintott.

– Helyes. Egy igen vonzó hölgy is járni kezdett a misékre, és szép lassan összemelegedett Tristannel. A gyülekezet más nőtagjai persze féltékenyek voltak. Egyikük elárulta nekem, hogy káplánunknak viszonya van a hölgygel. Kérdőre vontam Tristant, aki azt állította, hogy össze fognak házasodni. Na most, itt egy negyvenes elvált asszonyról van szó. Rámutattam a korkülönbségre meg az eltérő életkörülményeikre.

– Mennyiben voltak eltérőek? – kérdezte Agatha.

– A hölgy igencsak vagyonos, nagyvilági nő. Tristan a kitartottja lett volna, és ezt meg is mondtam neki. Ám ő nem hallgatott a szavamra. Felvetődött bennem, hogy jelentem az esetet a püspöknek, de egyre csak halogattam. Tudják, Tristan fülig szerelmes volt.

Agatha felvonta a szemöldökét.

– Még hogy Tristan? Szerelmes?

– Azt hiszem, nem lett volna szabad, de végül felkerestem a hölgyet. Amikor elmagyaráztam neki, milyen nehézségekkel kellene szembenéznie, ha nőül menne egy ilyen fiatal fiúhoz, kitört belőle a nevetés, és közölte, hogy Tristan édes pofa és rendkívül szórakoztató, de neki esze ágában sincs hozzámenni. Mire én, hogy ha így van, akkor viszont hagyjon neki békét, ne áltassa.

A lelkész elhallgatott. Vajon Tristan tényleg szerette ezt a nőt?, tűnődött Agatha. Vagy a vagyon és a kifinomult élet ígérete csigázta fel?

Mr. Beresford folytatta a történetet.

– Amikor a hölgy megmondta neki, hogy mindennek vége, s hogy nem áll szándékában hozzámenni, egyúttal azt is elejtette, hogy nála jártam. Tristan tajtékozott, és azt vetette a szememre, hogy tönkretettem az életét. Üvöltözött, hogy torkig van a szegénységgel.

– Szóval mégsem szerette a nőt! – kapott a szón Agatha. – Mégis csak a pénzére hajtott.

– Uramisten – szólta a lelkész. – Én ezt így még nem is gondoltam végig. A szakításuk előtt Tristan jóformán ragyogott.

– Na és a hölgyet hogy hívják? – kérdezte John.

– Ezt már tényleg nem árulhatom el. Amúgy is elköltözött innen.

– Bízhat a diszkréciókban – mondta John. – Nem vagyunk sem újságírók, sem rendőrök.

A lelkész ismét elhallgatott.

Majd azt mondta:

– Lady Charlotte Bellinge.

– Nem tudja, hol lakik most? – kérdezte Agatha.

– Sajnos nem.

Megköszönték, és elhagyták a templomot.

– Hogy fogjuk megtalálni a hölgyet? – kérdezte John.

– Majd az újságíró barátaim révén. De számítson rá, hogy apróra kikérdeznek a gyilkosságokról. Ott van például a *Pletykamagazin*. Ismerem a társasági rovat szerkesztőjét. Egy próbát megér a dolog.

TANYA CARTWRIGHT, a *Pletykamagazin* társasági rovatának szerkesztője halálra vált, amikor megtudta, hogy Miss Agatha Raisin szeretne vele beszélni. Agatha egyszer régen egy üzletember megbízásából zaklatta, aki be akart törni a londoni társasági életbe. Tanya akkor beadta a derekát, s csak azért írt az üzletemberről a rovatában, hogy lerázza a rettentő Agatha Raisint.

– Mondja, hogy házon kívül vagyok – utasította a titkárnőjét, éppen amikor Agatha és John bemasírozott az irodájába. – Ez az alak egyfolytában a nyakamra jár – magyarázta a bizonyítványát. – De jó, hogy látom, Agatha. – Azzal egy legyintéssel elhessentette a titkárnőt. – Foglaljanak helyet.

John remekül szórakozott. Tanya törékeny, karcsú nő volt kemény arcvonásokkal, amelyeken még a ráncfelvarrás sem tudott enyhíteni. Szeme egyszerűen hatalmas. Csontos csuklóján arany karperecek csilingeltek. Mégis látszott rajta, hogy retteg Agathától.

Agatha bemutatta Johnt, mire Tanya egy kicsit feloldódott.

– Nagyon örvendek – csicseregte. – Valamikor feltétlenül írunk kell magáról.

– Állok elébe – mondta John. – De hadd mondjam el, miért jöttünk.

– Majd én – mondta Agatha ellentmondást nem tűrően. Vázolta a gyilkosságokkal kapcsolatos tudnivalókat, azután megkérdezte Tanyától, nem tudja-e, hol találhatnák meg Charlotte Bellinge-et.

A felismerés, hogy Agatha ezúttal nem holmi társadalmi hírnév után epekedő senkit akar benyomni a rovatába, megkönnyebbüléssel töltötte el Tanyát, aki bekapcsolta a számítógépét, és azt felelte:

– Várjon csak. Meg kell hogy legyen a nő címe. Elég sokat szerepel a társasági rovatban. – Megmozgatta az egeret, kattintott. – Lássuk csak. Igen, meg is van. Parrot Street 25. Chelsea-ben van, a King's Roadról nyílik.

– Megtaláljuk – mondta Agatha. – Kösz, Tanya. Akkor mi most megyünk.

Alig léptek ki Tanya irodájából, amikor a társasági rovat szerkesztője kinyitotta az ajtót, és búgó hangon utánuk szólott:

– Csak még egy pillanatra, Mr. Armitage.

John visszament, és Tanya határozottan becsukta mögötte az ajtót, ezért Agatha kívül rekedt.

Néhány pillanat múlva John már ki is jött.

– Mi volt ez? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Együtt szeretne velem ebédelni valamikor.

– Á – mordult fel Agatha. – Engem is meghívhatott volna.

– Nem magához vonzódik – mondta John némi önelégültséggel.

A kocsijukat korábban egy föld alatti parkolóban tették le.

– Hagyjuk a kocsit – mondta John. – Semmi kedvem Chelsea-ben parkolóhelyre vadászni. Metróval elmegyünk a Sloane Square-ig, onnét meg gyalogolunk.

A CHELSEA-I KING'S ROAD mindig is a fiatalságára emlékeztette Agathát, amikor tíz körömmel küszködte fel magát az üzleti élet számárlétráján. Akkoriban nagyon sokat számított egy jó lakcím, s Agatha indokolatlanul magas lakbért fizetett a lakásáért, mely a Draycott Gardensben volt található, így másra már alig maradt pénze. Esténként trendi fiatalok özönlötték el az éttermeket, hogy jól kirúgjanak a hámból, miközben Agatha, a kívülálló végtelenül egyedül érezte magát, s csak az ambíciójából merített valamicske melegséget.

De félretette az emlékeket, amikor befordultak a Parrot Streetre. Charlotte Bellinge keskeny, fehér stukkódíszes házban lakott.

– Legalább itthon vannak – jegyezte meg Agatha. – Nyitva van az egyik földszinti ablak.

John becsöngetett, vártak. Aztán kivágódott az ajtó, s egy fiatal lány állt eléjük. Hóka, pattanásos arca volt, orrpiercingje meg fülenként öt kis ezüst fülkarikája. Csőtopot viselt, mely szabadon hagyta köldökékszeres hasát.

– Mi kéne? – kérdezte.

– Lady Bellinge-et itthon találjuk? – kérdezte Agatha.

– Ki kérdezi?

– Itt a névjegyem – mondta John Agatha elé lépve. A lány eltűnt, de pár pillanat múlva vissza is jött, és betessékelte őket.

Kinyitotta a földszinti nappali ajtaját, ahol a ház úrnője fogadta őket. Arisztokratikus jelenség volt: alacsony, mégis finom és elegáns. Arca ránctalan, nagy szeme égszínkék. Haját órany színűre festette. Könnyű, fehér selyemblúzt viselt szűk, fekete nadrággal.

– Nos, vajon mi dolga velem a neves krimiírónak? – tette fel a kérdést.

Agathának leültek, s miközben John beszámolt a látogatásuk okáról, addig Agatha azon duzzogott, hogy őt újfent háttérbe szorították.

– Nahát, ez igazán izgalmas! – mondta aztán Charlotte minden egyes szót elnyújtva. – Akár az ön valamelyik krimijében. Nem tudom, miben segíthetnék. Tristan igazi szépfiú volt, és valóban belém esett.

– Viszonya volt vele? – szegezte neki a kérdést Agatha, akinek cseppet sem volt ínyére az, ahogyan John bárgyú mosollyal a képén a hölgyikét gusztálja.

– Nem. Ellenben mulattatott, és gyönyörűség volt még csak ránézni is. Mindazonáltal egy idő után követelődzővé vált. Nem vagyok fejőstehén.

– Pénzt követelt magától? – dőlt előre Agatha.

– Nem egészen. De amikor például drága étterembe vittem, nekiállt nekem panaszkodni, hogy minden öltözéke elnyúlt, én meg szépen felruháztam. – Legyintett egyet manikűrözött kacsójával. – Csak aztán meg már úgy kért, mint aki felhatalmazva érzi magát. Én ezt megelégeltem, és megmondtam neki, hogy a saját korosztályabeliekkel kellene randevúznia, engem meg hagyjon békén. Volt egy harmatgyenge zsarolási próbálkozása, azzal fenyegetett, hogy kikürtöli a bulvárlapoknak: viszonyt folytattam egy káplánnal. Megmondtam neki, hogy beperelem, ha megteszi. Amúgy is Chelsea-be akartam költözni, így kapóra jött, hogy egyúttal tőle is megszabadulok. A végén már félttem tőle. A saját fantáziavilágában élt. Szerintem meg volt győződve róla, hogy hozzámegyek, s akkor majd jólétben élhet. Annyi biztos, hogy jobb életre vágyott. Emlékszem, egyszer bementünk egy boltba, és ő úgy simogatott egy kasmírszvettert, mintha a szeretője lenne. Könyörgött, hogy vegyem meg neki, és annyira erőszakos volt, hogy inkább megvettem.

– Meglepődött, amikor megtudta, hogy meggyilkolták? – kérdezte Agatha.

– Igen, nagyon is. Ha arról értesülök, hogy Tristan ölt meg valakit, feleannyira se lepődtem volna meg. De olyan unalmas a múltban vájkálni. – Kápráztató mosoly Johnra. – Meséljen inkább a könyveiről.

John így is tett, s míg ő mesélt, Agatha kényelmetlenül fészkelődött. Amikor John végre befejezte, Charlotte kíváncsian Agathára nézett.

– Önök együtt vannak?

Agatha már nyitotta is a száját, hogy igen, eljegyezték egymást, de John megelőzte:

– Csak úgy teszünk. Azért, hogy ne kelljen bevallani a rendőröknek, hogy Londonban szaglászunk, a gyanújuk elterelésére azt hazudtam nekik, hogy eljegyeztük egymást.

Charlotte csilingelő kacajt hallatott.

– Jó vicc, John! Maga kis tréfamester. – Fogta a táskáját, és kivett belőle egy névjegyét. – Rajta van a mobilom száma meg az e-mail címem. Valamelyik este együtt vacsorázhatnánk.

– Az pompás lenne – mondta John.

– Én kérek elnézést – csattant fel Agatha. – Ha visszatérhetnénk a tárgyra: Tristan a gyülekezet más nőtagjainak is tette a szépet?

– Nem. – A nő csábos tekintete megint visszavándorolt Johnra. – Ugyanis belém zúgott.

– Meg tudom érteni – jegyezte meg John. Aztán csak bámulták egymást, és Agatha legszívesebben

mindkettőjüket felpofozta volna.

Úgy pattant fel ültő helyéből, mint egy harcos kis pukkancs.

– Ideje indulnunk, *drágám*.

– Hogyan? Hja, persze.

– Sophie majd kikíséri önöket.

– A lánya? – kérdezte Agatha.

Újabb trillázó kacaj.

– A cselédlányom. Már nem hordanak fityulát meg kötényt, mint az ön idejében, Mrs. Raisin.

Agatha ment elől. John lemaradt tőle, de Agatha így is hallotta, mit mond:

– Hamarosan felhívom.

Majd Charlotte kacér dünnyögését:

– Legközelebb hagyja otthon a házisárkányt.

– FIGYELJE CSAK MEG, hogy ő tette – mondta Agatha vérmesen a King's Roadon menetelve.

– Badarság, Agatha. Ez a nő a légynek se tudna ártani. Egyvalamit azonban megtudtunk: Tristan Kensingtonban is ugyanolyan életvitelt folytatott, mint New Crossban.

– Én is azt hiszem – vett vissza Agatha, nehogy féltékenynek tűnjön. – Most hová?

– Vissza Carselyba. Hagytuk, hogy Peggy Slither leszereljen minket az undokságával. Talán ha egyedül keresem fel...

– Feltétlenül próbálja meg – mondta Agatha úgy okoskodván, hogy amíg John Carselyban van, addig se Charlotte Bellinge-gel etyepetyél Londonban. – De megfeledeztünk ám valamiről. Ki támadt rá Tristanre New Crossban? Vajon kihívták a rendőrséget? Bárcsak megkérdezhetnénk őket.

– Beszéljünk még egyszer Lancinggel, a lelkésszel. Elvégre először Binserről is hallgatott előttünk, szóval talán más titkot is tartogat.

– Rendben – mondta Agatha –, akkor vissza New Crossba!

– NEM KÉNE FOLYTON IDEJÁRNIUK – mondta Lancing egy órával később, miután ismét elhelyezkedtek a dolgozószobájában. – Már mindent elmondtam, amit tudok.

– Nem világosak előttünk a Tristan elleni támadás körülményei – kezdte Agatha. – Tettek feljelentést?

– Nem. Tristan hisztérikus állapotban volt. Be kellett mennie a kórházba, de az orvosoknak azt hazudta, csak elesett. Egyre azt szajkózta, hogy nem maradhat itt. Úgy tűnt, őszintén megbánta, amit Binserral művelt.

– Maga tudta, hogy visszaadta a pénzt? – folytatta a vallatást Agatha.

– Igen, ő maga biztosított felőle.

Agatha helytelenítően csettintett a nyelvével.

– Ezt eddig nem mondta. Sőt hagyta, hogy az ellenkezőjét higgyük.

– Attól tartok, Tristan távozása után már hidegebb fejjel arra a következtetésre jutottam, hogy vélhetően nem adta vissza. De most nagy kő esett le a szívemről. Ezek szerint valóban megbánta a tettét.

– Kétlem – mondta John. – A megbánás ellentétes lett volna a jellemével. Én egyre inkább úgy látom, hogy összefüggés van a pénz visszaküldése meg a verés között. Újra szót kéne váltanunk Mr. Binserral.

ÁM AZ ÜZLETEMBER EZÚTTAL nem fogadhatta őket. Be kellett érniük a szörnyűséges Miss Partle-lal, aki arról tájékoztatta őket, hogy Mr. Binser hivatalos ügyben külföldre utazott, s a továbbiakban nem hajlandó válaszolni a kérdéseikre.

– Így is épp eleget tett önökért, figyelembe véve, hogy nem is hivatalos személyek – mondta Miss Partle. – De mi hozta ide önöket már megint?

John diszkréten ismertette a veréssel meg a visszaküldött pénzzel kapcsolatos tényállást, miközben Agatha Miss Partle-t, a titkárnők prototípusát tanulmányozta. Jellegtelen, középkorú, pedánsan öltözött nő, okos tekintettel a vaskos okuláré mögött. Szeme egyre növekvő megvetéssel fixírozta John-t. Amikor John befejezte, a titkárnő így szólt:

– Szerintem maradjon meg a regényírásnál, Mr. Armitage. Nem mi vagyunk a maffia. Mi senkit sem szoktunk megveretni. Mi a törvényes eszközökben hiszünk. S ha már a törvényt tartunk, a rendőrség tud a maguk nyomozásáról?

– A múltban többször is segítettem a rendőrség munkáját – védekezett Agatha.

– Vagyis fogalmuk sincs róla. Talán tájékoztatni kellene őket. Megkérem önöket, hogy a jövőben ne háborgassanak minket.

A HAZAÚTON AGATHA ÉS JOHN feszült vitába merült arról, hogy Miss Partle vajon értesíteni fogja-e a rendőrséget. Mire John befordult a kocsival az Orgonás-dűlőre, arra a kézenfekvő álláspontra helyezkedtek, hogy nem fogja. Sem ő, sem Binser nem akarhatja, hogy fény derüljön a kapcsolatra a főnök úr és Tristan között.

Aztán meglátták a járőr-kocsit Agatha háza előtt.

Wilkes és Bill Wong szállt ki belőle, amikor odahajtottak melléjük.

– Nyilván egész más okból jöttek – nyugtatgatta John Agathát. Neki viszont mindjárt az a rettenetes sejtelve támadt, hogy mivel az M40-es úton történt baleset miatt majdnem három órába telt hazavergődniük, Miss Partle ezalatt alkalmasint értesítette a főnökét, és ő küldte rájuk a rendőrséget.

Wilkes nagyon szigorúnak tűnt.

– Jobb lesz, ha ezt odabent beszéljük meg – mondta.

Agatha ajtót nyitott, s a macskákkal a sarkában előrement a konyhába. Ott kinyitotta a hátsó ajtót, és kieresztette a cicákat.

– Na szóval – mondta aztán meglehetősen talmi vidámsággal –, mit tehetek önökért? Kérnek egy kávét vagy valami erősebbet?

– Üljön le – parancsolt rá Wilkes. – Nemrégiben telefonhívást kaptunk bizonyos Mr. Binser jogi képviselőitől. Mr. Binser vallomást tesz, amelyet majd átfaxolnak nekünk. Mint ön is tudja, Delon tízezer fonttal rövidítette meg az urat, ám ezt az összeget később visszaküldte. Mr. Binser ezt el is mondta önöknek, és remélte, hogy ennyiben maradnak, ugyanis attól félt, hogy ha fény derül a dologra, az üzleti ázsiója sínylené meg. Azt mondta, hogy mivel a gyilkosság itt történt, és neki semmi köze hozzá, eddig nem érezte szükségét, hogy felvegye velünk a kapcsolatot. Most is csak azért tette meg, mert arcátlanságnak tartja, hogy önök ketten arra célozgattak a titkárnőjének, miszerint esetleg Mr. Binser verette meg Mr. Delont. Ez pedig azt jelenti, hogy önök értékes információkat tartottak vissza, ezzel akadályozva a rendőrség munkáját, amiért mindkettőjüket le kéne tartóztatnom. De mivel tagadhatatlan, hogy ön a múltban néha-néha a segítségünkre volt, csak annyit mondok, Mrs. Raisin, hogy haladéktalanul szüntessék be a nyomozást.

– Nélkülünk soha nem jutottak volna el Binserig – mondta Agatha ingerülten.

– Meglehet. De amennyire meg tudom ítélni, Binsernek az égvilágon semmi köze az ügyhöz. Nagy hatalmú ember kulcspozícióban lévő, nagy hatalmú barátokkal, és én egészen a nyugdíjazásig meg szeretnék maradni az állásomban. Ne háborgassák őt többé, értve vagyok?

– Igen – rebegette Agatha.

– Van még valami, amit eltitkoltak előlünk?

Agatha tagadni akart, de John gyorsabb volt, és mindent elmondott nekik Charlotte Bellinge-ről.

– Tudom, hogy semmi köze az ügyhöz – mondta –, de úgy gondoltuk, hogy ha tisztább képet kapunk

az igazi Tristanról, akkor talán közelebb kerülhetünk a gyilkos személyiségéhez.

– Miss Jellopot minden szál Stoke-ba kötötte – mondta Bill, aki most szólalt meg először. – Nehéz elképzelni, hogy köze lett volna akár Mr. Binserhez, akár Charlotte Bellinge-hez. Tudja, mit csinált, Agatha? Rátaposott a befolyásos gazdagok tyúkszemére, és nem mellékesen hazudott nekem.

Agatha elvörösödött.

– Most pedig bejönnek velünk a főkapitányságra – mondta Wilkes –, kimerítő és részletes vallomást tesznek, és nagyon remélem, hogy utána átlagpolgárként folytatják az életüket, a rendőrségi munkát meg a rendőrségre hagyják.

– ITT A VÉGE – mondta Agatha három órával később a mircesteri főkapitányságról kijövet. – Éjjel egy óra van, és mindjárt éhen veszek.

– Van egy éjjel-nappali étkezde a mircesteri összekötő út mentén – mondta John. – Ülünk be oda, és összegezzük a dolgokat.

– Semmi értelme folytatni – mondta Agatha. – És visszaadom a gyűrűjét.

– Ne tegye. Az lenne az utolsó csepp a pohárban, ha Bill megtudná, hogy még erről is hazudtunk.

Az éjjel-nappali étkezde nyomasztó volt, és zsírszagú. Kolbászt kértek, tojást meg sült krumplit, és ablak mellé telepedtek, az éles neonfényben fürdetve megfáradt arcukat.

– Binsert kihúzhatjuk – mondta John.

– Nyilvánvaló – értett egyet Agatha. – Hiszen csak annyit értünk el, hogy a rendőrséghez szaladt, márpedig aligha pakolt volna ki épp a rend őreinek, ha rejtegetnivalója lenne. A fene vigye el! Az első benyomásomra kellett volna hagyatkoznom. Tisztességes alaknak látszott, akit csak az bosszantott fel, hogy Tristan csőbe tudta húzni.

– Ami visszavezet bennünket a Cotswoldsba – mondta John. – Peggy Slither talán csak azért volt olyan elutasító, hogy elriasszon minket. Holnap benézek hozzá, maga meg közben próbálja meg újra kifaggatni Mrs. Trempet.

– De mi lesz, ha betelefonálnak a rendőrségre? – nyafogta Agatha.

– Na jó, nem muszáj holnap. Tudja, mit? Én folytatom az írást, és maga is csinálja azt, amit általában szokott; kivárjuk, amíg a rendőrség lehiggad.

MÁSNAP AGATHA SOKÁIG ALUDT, mégis fáradtan ébredt, és furdalta a lelkiismeret, amiért hazudott Billnek. Felhívta Johnt, hátha volna kedve vele vacsorázni, de a férfi azt felelte, hogy megnézte a szerződését, és ha nem ül rögtön neki, akkor nagyon el fog csúszni a következő könyve leadásával.

– Más szóval egy darabig mellőznöm kell a valódi gyilkosságokat. A mielőbbi viszontlátásra! Egyébként holnap fel kell ugranom Londonba, az ügynökömmel meg a kiadómmal van találkozó, és lehet, hogy maradok pár napot. Magára bízhatnám a kulcsaimat? Hátha pont most lesz gázcsőtörés.

– Hogyne – mondta Agatha.

– Majd bedobom a levélnyíláson.

– Most mennem kell – mondta Agatha. – Jött valaki.

Méghez a Mrs. Bloxby.

– Hallom, tegnap este nálad járt a rendőrség, Agatha. Van valami?

– Bújj be. Ez elképesztő! Miss Jellopot kicsinálják, és senki nem látott semmit, de annak rögtön híre megy, hogy rendőrök jártak nálam. – Azzal Agatha mesélt Binser panasztevéséről.

Mrs. Bloxby nagyot sóhajtott, s viharvert kezításkáját a konyhaasztalra helyezve leült. Na tessék, gondolta Agatha, ócska táska, kinyúlt kardigán, buggyos tweedszoknya, és Mrs. Bloxby mégis talpig hölgy.

– Bárcsak ki tudnád deríteni, ki követte el ezeket a rettenetes gyilkosságokat – mondta a lelkészné. – Másképp már soha nem lesz olyan ez a falu, mint volt.

– Egyelőre meg van kötve a kezem – mondta Agatha. – Ha folytatom, és a rendőrség rájön, legközelebb már nem úszom meg a hivatalos vádemelést.

– Megtudtál azért valamit?

Agatha beszélt neki Charlotte Bellinge-ről.

– Tristan jól fel lehetett paprikázva – mondta Mrs. Bloxby. – Egy gyönyörű, rangos hölgy tele pénzzel, és elvették tőle, mielőtt az övé lehetett volna.

– Azt hitte, ő használja ki a nőt, holott éppen fordítva volt – mondta Agatha.

– Feltehetően nem is volt homoszexuális, habár olyan nehéz ezt eldönteni, mert ugyebár, mindegyikünkben vannak maszkulin és feminin vonások is.

– A londoni szálát mindenesetre elvethetjük.

– Biztos, hogy itt van valahol a gyilkos.

– Mesélj nekem Peggy Slitherről – mondta Agatha. – Van férje?

– Már elváltak. A volt férj, Harry, tehetős üzletember. Összejött valami nőcskével. Peggy magánnyomozót fogadott, és amikor elegendő bizonyítékot gyűjtött, beadta a válópert. Előtte is volt magánvagyon, de a gatyát is leperelte a férjéről, sőt még a házat is elszedte tőle. Harry azelőtt gyakorta élcelődött felesége úgynevezett ízlésficamán, s amint Peggy rátette a kezét a házra, teljesen átalakította, de úgy, hogy a férje agyvérzést kapott volna.

– John négyszemközt is ki fogja kérdezni. Te jól ismered a nőt?

– Csak a jótékonyági akcióink révén meg az ancombe-i és a helyi hölgyegylet találkozóiról. Nem valami népszerű.

– Bizonyos, hogy volt köztük valami Tristannel.

– Azt az embert fikarcnyit sem érdekelte, milyen a nő, csak pénze legyen.

Hoppáré, gondolta Agatha, ennyit a csáberőmről.

– Na de az egyházközségi munkának folytatódnia kell – mondta a lelkészné. – Ki kell ötölnünk valami olyan programot, amivel nagy pénzt gyűjthetünk jótékony célra. Minden volt már: kirakodóvásár, whistverseny, falusi vigasság, country- és westerntánc; most valami újjal kéne előállni.

– Szerencsejáték! Azt mindenki szereti – mondta Agatha.

– Én horgászversenyre gondoltam. – Mrs. Bloxby elővett a táskájából egy kicsi, sárga műanyag kacsát horoggal a feje búbján. – A cserkészek használnak ilyet. Csak horgászbotok kellenek hozzá, meg víz, és az a győztes, aki a legtöbb kacsát fogja ki.

– Ebből nem lehet pénzt csinálni – mondta Agatha. Elvette a kacsát Mrs. Bloxbytól, hogy megsejmelje. – Van egy ötletem. Ha kivesszük a horgot, nehezéket erősítünk a kacska fenekére, hogy egyensúlyban maradjon, és a horgot olyan kis koktéltáslóval helyettesítjük, akkor rendezhetnénk kacsafutamot.

– Kacsafutamot?

– Azt bizony. Megkérdezzük Brent gazdát, hogy használhatjuk-e a földjén keresztülfutó patakot. Lehetne, mondjuk, hat futam, és mindegyik a szponzor nevét viselné. A John Fletcher-futamot például a kocsmáros, John Fletcher szponzorálná. Aztán kell még egy büfésátor is. Meg beléptető kapu. Palánkokkal jelölnénk ki a startot és a célt. Leszek bukméker. A nyerteseket jelképes ajándékkal jutalmazzuk meg. Minden egyes futam végén összeszedjük a kacsákat, hagyjuk őket száradni, és már jöhet is a következő kör.

– Ez még akár működhet is – mondta Mrs. Bloxby. – Csak az időjárás függvénye.

– A hosszú távú előrejelzés szerint októberben végig szép időnk lesz. Helyezzünk ki plakátokat az egész környéken.

– Nekilátok a szervezésnek – mondta Mrs. Bloxby. – Ez majd eltereli a figyelmem. A PR-világ nagy vesztesége vagy, Mrs. Raisin.

– Én meg addig beszélek Brent gazdával, és gondoskodom a plakátokról meg a hírverésről.

- Tudod már, mi lesz a következő lépésed? – kérdezte Mrs. Bloxby. – Mármost a nyomozásban.
- Tovább szimatolok – mondta Agatha.

MÁSNAP REGGEL John kulcsai vártak Agathára a bejárati ajtóban. Agatha felvette és a nadrágzsebébe csúsztatta a kulcsokat. Lehet, hogy Mrs. Essex rájött valamire, vagy időközben eszébe jutott valami, gondolta. Egyedül talán többre jutok vele. Két szál cigarettából meg két csésze feketekávéból álló reggelije után megetette a macskákat, és a Dover Rise felé vette az irányt.

Amikor elhaladt John háza előtt, észrevette, hogy egy csomag csücske kandikál ki a levélnyíláson. Inkább kiveszem, gondolta Agatha. Ez így felhívás keringőre a betörőknek.

Előhalászta a férfi kulcsait, kihúzta a csomagot, felszedte a leveleket a padlóról, és letette az egész hóbelevancot az íróasztalra. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Agatha addig-addig tétovázott, hogy felvegye-e, hogy közben bekapcsolt a rögzítő. Egy hang azt mondta: „John, drágám, itt Charlotte Bellinge. Alig várom az esti vacsoránkat. Volna olyan kedves, és hozna nekem egy dedikált példányt valamelyik könyvéből? Pá!”

Agatha leült az íróasztalhoz, és az eljegyzési gyűrűjét kezdte babrálni. Azzal hitegette magát, hogy Johnnak természetesen folytatnia kell a nyomozást. Aztán a szépséges Charlotte-ra gondolt, és csalódottan megrázta a fejét. Nyilvánvaló, hogy John újra látni akarja Charlotte-ot. S neki még csak nem is szólt erről.

Végtelenül magányos hangulatban zárta be a házat, és hazament. Mi lehet egykori Watsonjaival: Charlesszal és Roy Silverrel? Be kéne cserkészni valamelyiket, és bebizonyítani John Armitage-nek, hogy nincs szükség rá.

De amikor odatelefonált Roy munkahelyére, kiderült, hogy Roy jelenleg a New York-i székhelyükön dolgozik, Charles Fraith nénikéje pedig arról tájékoztatta Agathát, hogy Charles Párizsban van.

Felállt, kihúzta magát, és összeszorította a száját. Egyedül is meg tudja oldani ezt az ügyet.

Hét

AGATHA ARRA JUTOTT, hogy Mrs. Essex időközben alighanem visszament északra, mégis ő nyitotta ki az ajtót.

– Á, maga az – mondta. – Fáradjon be. Ön talán tud nekem tanácsot adni, hogy mégis mit kezdjek azzal az izével odalent a pincében. – Mutatta az utat a lépcső alatt nyíló ajtóhoz.

Miközben Agatha lehajtott fejjel követte a nőt az alacsony ajtón át, aztán lefelé a keskeny kőlépcsőn, azon kezdett tűnődni, hogy nem valami hátborzongató felfedezésről van-e szó.

– Ott van – mondta Mrs. Essex.

A szűk kis pince zsúfolásig volt poros üvegekkel teli borosrekeszekkel.

– Ki gondolta volna, hogy borgyűjtő vészelt el a nővérében? – szólalt meg Agatha.

– Egy percig se higgye, hogy ezek minőségi borok. Csupa házi lőre. Nézze! – A nő kihúzta a legelső üveget, ami a keze ügyébe akadt. Kopott, fehér címke állt a zöld üvegen, rajta a „Jellop főzde” felirattal.

– Legalább finom? – kérdezte Agatha.

– Antialkoholista vagyok, úgyhogy fogalmam sincs róla.

Agathának a kacsafutamok jutottak eszébe. Az alkohol megolajozná a fogadókedvet. Főleg, ha a bor házi.

– Ha jó az íze, én szívesen megszabadítanám magát a készlettől. Lesz egy kisebb templomi rendezvényünk.

– Hogyan? Az egészséget elvinné?

– Igen. Mennyit kér érte?

– Ha templomi célra kell, akkor ingyen is a magáé. Kialakíthatnék itt egy szép, tágas konyhát. Ami odafent van, az inkább nevezhető szekrénynek. De előtte azért kóstolja meg. Felviszünk egy üveggel.

Agatha úgy érezte, korán van még alkoholizálni. Ugyanakkor ez csak valami gyenge bor lehet.

Visszafelé ő ment elől, Mrs. Essex meg borostul utána. A nappaliban dohszag volt.

– Ruby sajnálta a pénzt a központi fűtésre – mondta Mrs. Essex, mintha olvasna a gondolataiban. – Üljön le, hozok poharat.

Legalább már barátságosabb, gondolta Agatha. Ebből még valami jó is kijöhet.

Mrs. Essex dugóhúzóval meg pohárral jött vissza. Kihúzta a dugót, és töltött Agathának az aranyló folyadékból. Agatha fenntartásokkal szagolt bele. Aztán ivott egy kortyot. Édes volt, s bár Agatha nem volt híve az édes boroknak, ez simogatta a nyelvcsövét, és kellemes melegséggel szaladt végig az erein.

– Kiderített már valamit a nővérem ügyében? – kérdezte Mrs. Essex.

– Nem, semmit. Csak arra tudok gondolni, hogy Tristan mondott neki valamit valakiről, aki ezt megtudta, és elhallgattatta őt. El tudja képzelni a nővéréről, hogy megőriz egy ilyen információt, és nem mondja el a rendőröknek?

Agatha kortyolt még egy nagyot a borból.

– Ha tényleg tudott valamit, talán nem fogta fel, hogy ennek súlya lehet. Szeretett titkolózni, és szerette éreztetni a hatalmát. Ruby nem volt angyal. Tudom, hogy meghalt, de az igazság az, hogy gyerekkorunkban agyonkínzott. Emlékszem, egyszer...

Hosszan ecsetelte Ruby mérhetetlen romlottságát, Agatha meg közben újratöltötte a poharát, és élvezte a bort. Mintha a nyár melege áradna szét a testében.

Először nem is hallotta Mrs. Essex kérdését.

– Tessék? – kérdezett vissza álmos hangon.

– Azt kérdeztem, mit tud csinálni az ember ebben az isten háta mögötti faluban.

– Ó, van egy hölgyegyletünk. Rendszeresen bonyolítunk jótékonysági rendezvényeket.

– Ne vegye zokon, de szerintem ön nem az a típus, aki élvezné az ilyesmit. Férjnél van?

– Elváltam.

– Ő hol van most?

– Nem is tudom – felelte Agatha leverten. Mindent elmondott Mrs. Essexnek Jamesről meg az állítólagos szerzetesi fogadalmáról, s közben krokodilkönnyek gördültek le az arcán. Mesélt a meghökkent hölgynek a múltjáról, a küzdelmes életéről, mígnem egyszerre csak azt vette észre, hogy Mrs. Essex valamikor a búbánatos történet közben alighanem kiment a konyhába, kivitte, ami a borból maradt, s egy bögre forrón gőzölgő kávét hozott helyette.

– Igya ki – mondta Mrs. Essex. – Nem szeretném megsérteni, de maga be van rúgva.

A meghökkenés kijózanítólag hatott Agathára.

– Bocsásson meg – hebegte. – Nem is tudom, hogy történhetett.

– Így jár, aki iszik. Úgy látszik, erős ez a bor. Még mindig el akarja vinni?

– Ó, igen. Johnt, a kocsmároszt fogom elküldeni a rekeszekért, a gyűlésteremben tudnánk tárolni őket.

De még egyeztetnem kell Mrs. Bloxbyval. – Agatha kissé imbolyogva állt fel. – Most már megyek.

Mrs. Essex felírt valamit egy cetlire, és odaadta neki.

– Itt a telefonszámom. Csörögjön rám, mielőtt jönnek a borért.

Agatha gyámoltalan képet vágott.

– Bocsásson meg.

– Semmi baj. Menjen haza, és aludja ki magát.

Agatha biztos volt benne, hogy a friss levegőn rögtön magához fog térni, mégis lassan és óvatosan kellett egymás elé raknia minduntalan összecsucsklani készülő lábát.

Nagy sóhajjal ért haza, és mindjárt betámolygott a nappaliba. Ledől egy kicsikét a szófára, csak amíg kitisztul a feje.

Arra ébredt, hogy koromsötét van körülötte. Macskái a hasán trónoltak, és világító szemmel figyelték.

Agatha felült, mire leugrottak a padlóra, és bős nyivákolással megiramodtak a konyha felé.

Mennyi lehet az idő?, merengett Agatha. Az ajtóhoz botladozott, felkattintotta a villanykapcsolót, és elképedve nézett az órájára. Este nyolc. Besietett a konyhába, és kinyitott néhány konzervet a macskáknak. Amint a macskabendők megteltek, Agatha kávét főzött magának, s a konyhaasztalhoz telepedve cigarettára gyújtott. Már az első szippantástól zúdulni kezdtek rá az emlékek. Kínos tisztasággal tolt fel az agyában, hogy az egész életét Mrs. Essex elébe tárta. Elfutotta az arcát a vér, felnyögött. Hány fokos ez a bor?, merengett. Pedig milyen tökéletes itóka lett volna a kacsafutamokon. Fogta a konyhai telefont, és hívta a paplakot. Amikor Mrs. Bloxby felvette, Agatha mindent elmondott neki a borról.

– Örület. Képzeld, már egypár pohár után megosztottam Mrs. Essexszel az életem történetét. Nem lesz baj belőle, ha ezt itatjuk az emberekkel?

– Nemes célt szolgálunk – mondta a lelkészné. – Mrs. Essex meg szívesen adja. Majd kis poharakban kínáljuk, és mindenkit figyelmeztetünk, hogy erős.

– Olyan buta voltam – siránkozott Agatha.

Sokáig csönd volt.

– Ott vagy még? – kérdezte Agatha aggodalmasan.

– Igen, csak gondolkozom. Az jutott eszembe, hogy ha így megeredt tőle a nyelved, talán Tristan Delonnal sem volt másképp.

– Az lehet – mondta Agatha komótosan. – Először történik velem ilyesmi. Lehet, hogy Tristan zsarolt valakit. John újra beszélni akart Peggy Slitherrel, de közben elhúzott Londonba. Persze én is elmehetnék a nőhöz. Felhívom John Fletchert, és megkérem, hogy ugorjon be holnap a borért. Hol tehetnék le?

– A közösségi házban. Majd nyitva hagyom az ajtót holnap reggel. Kéne már nekünk egy tisztességes gyülekezőhely. A jelenlegi túl kicsi, rendezvényeket csak az iskola nagytermében tudunk tartani.

– A kacsafutamon talán erre is gyűjthetnénk.

– Csábító javaslat. De első a jótékonyság.

– Világos. Szerinted milyen ürüggyel beszélhetnék újra Peggy Slitherrel?

Mrs. Bloxby a gondolataiba mélyedt. Azután így szólt:

– Az ancombe-iakat is bevehetnék a buliba. Az ottani hölgyegyletnek az öreg Mrs. Green az elnöke, de ő most épp gyengélkedik. Peggy a titkár. Mondjuk, hogy én küldtelek, és vedd fel neki, hogy egyesítsük erőinket.

– Pompás. Így fogok tenni.

– Én meg felhívom John Fletchert a kocsmában, hogy küldje el a furgonját a borért – mondta Mrs. Bloxby. – Ha az a bor tényleg annyira fejbe kólintja az embert, mint mondod, gyümölcsle hozzáadásával esetleg készíthetnénk belőle puncsot.

– Jobb is lesz úgy – értett egyet Agatha. – Szólj Johnnak, hogy hívja fel Mrs. Essexet, és mondja meg neki, hány órára várható a furgon. Én majd csak holnap megyek Peggy Slitherhöz. Még mindig rozoga vagyok.

Miután Mrs. Bloxby letette, Agatha berakott a mikróba egy adag gyorsfagyasztott pásztorpitét. Soha nem érezte furcsának, hogy a macskáinak bezzeg hajlandó főzni, miközben ő maga gyorsfagyasztott kosztot él.

Pedig ő igazán megpróbált konyhatündérkedni. Az újság vasárnapi kiadása tele van receptekkel meg ínycsiklandó ételekről készült fotókkal. Újabban mindenki egzotikus ételeket főz, aki ad magára.

Ugyanakkor egy személyre elég bajos egzotikust rittyenteni. Kedvetlenül turkálta a tányérját beborító gyorskaját, erőltette az evést, csak hogy ne korgó gyomorral ébredjen az éjszaka közepén.

Még jó, hogy nem vagyok szerelmes Johnba, gondolta, amikor nyugovóra tért. Legyen csak boldog azzal a ringyó Charlotte Bellinge-gel! S ekkor mintegy meghazudtolván Agatha gondolatát, macskáik beszédelegtek a hálóba, és felugrottak az ágyra, amit csak olyankor tettek, amikor megérezték gazdájuk zaklatottságát.

AGATHA NEMSZERETEM kötelességet teljesített másnap délelőtt, amikor átautózott Ancombe-ba Peggy Slitherhöz. Már bánta, hogy nem várta meg, amíg John visszatér, hogy őt küldje maga helyett. Végtére is John akart annyira odamenni. Abban reménykedett, hogy Peggy házon kívül lesz. Ám amikor leparkolt, kiszállt, és megindult a kertkapu felé, rögtön megpillantotta Peggyt egy virágágy fölé hajolva.

– Üdv! – köszönt oda neki Agatha.

Peggy főlegyenedett az árvácskaültetésből, és rosszallóan méricskélte a jövevényt.

– Miért mondják a britek mindig, hogy üdv, mintha bizony amerikaiak volnának?! Ez a televízió hatása.

– Milyen igaz! Egyébként önnek is szép napot! – riposztzott Agatha, elfeledve, hogy kedves akart lenni Peggyhez, hátha azzal majd szóra bírja.

– Mit akar? – undokoskodott tovább Peggy.

Agatha ismertette vele a kacsafutamok tervét, mire Peggy látványosan felengedett.

– Örömmel csatlakozunk Carselyhoz – jelentette ki. – Ezt most Mrs. Green helyett is mondom, akit soha nem lett volna szabad megtenni elnöknőnek. Jöjjön be velem a házba, hogy megbeszéljük a részleteket.

Vissza abba a borzasztó nappaliba! Agatha azt mondta, október huszonharmadika, mely épp szombatra esik, tökéletesen megfelelne.

– És ha esik? – kérdezte Peggy.

– Lesz egy büfésátor. És a futamokat eső esetén is megrendezzük.

– Brent gazda mit szól hozzá, hogy rendelkezésünkre kell bocsátania a földjét?

– Majd én beszélek a fejével – mondta Agatha. – Habár alig ismerem. A kocsmában mutattak be minket egymásnak. Barátságosnak tűnik. Mrs. Essex, Miss Jellop húga házi borral járul hozzá a rendezvényhez.

– Már be is költözött a nővére házába?

– Egyelőre pakol. Azt hiszem, hétvégi háznak használják majd a férjével.

– Meg kell mondanom, érzéketlen döntés a részéről, hiszen csak nemrég ölték meg a nővérét, aki persze nem volt egészen normális.

– Maga ismerte?

– Nem túl jól. Csak annyira, amennyire a többi carselyi nőt.

– Tristan bezzeg ismerte. Magának nem beszélt róla?

– Hébe-hóba elnevetgélünk a helyi vén tyúkokról. Nem emlékszem, hogy Miss Jellopra külön kitért volna. Csak nem megint nyomozgatunk?

Agatha e pillanatban biztos volt benne, hogy a nő hazudik, és Tristan igenis mondott neki valamit Miss Jellopról.

– A kíváncsiság, ugyebár – mondta. – Egy gyilkos futkos szabadlábbon.

– Nem először csinálja ezt, ha jól emlékszem.

– Így van.

– Mindig így szokta? Kérdéseket tesz fel csak úgy átabotában?

– Valahogy úgy – felelte Agatha. – Az embereknek néha olyasmi is eszükbe jut, amiről a rendőröknek nem tettek említést.

– Ezt én is akármikor megcsinálom.

– Miért tenné? – tudakolta Agatha.

– Mert alighanem jobb lennék magánál – felelte Peggy, s csak úgy villogott a szeme.

Istenem, de utálok ezt a nőszemélyt!, gondolta Agatha.

– Nekem már komoly múltam van hasonló ügyekben – mondta kimérten.

– Én viszont jól ismertem Tristant.

– Annyira azért mégsem, hogy el tudna vezetni a gyilkosához – mondta Agatha abban a reményben, hogy így talán kicsikar belőle valamit.

– Higgyen, amit akar. Én is lennék olyan jó nyomozó, mint maga. Emlékszem, párszor még az újság is lehozta a fotóját.

– Nem a hírnév miatt csináltam. Ami azt illeti, a rendőrség jóformán mindig elorozta előlem a dicsőséget.

– Ha maga mondja – gúnyolódott Peggy.

Agatha megelégelte, és felállt.

– A rendőrök nem szimpatizálnak az amatőrökkel.

– Igazán? És ön? Önnek sincs hivatalos engedélye.

– Én diszkrét vagyok.

– Még hogy Agatha Raisin diszkrét lenne! – Peggy felnyerített, s az ugatóan éles hang követte az ajtón kimasírozó Agathát. Ő elhaladtában fenékbe rúgta az egyik törpét, amely ennek következtében belebucskázott a kerti tavacskába.

– Majd én megmutatom – dünnyögte Agatha, miközben beült a kocsijába. – De hogyan, mikor zsákutcában vagyok?

ODAHAZA LEÜLT a számítógépe elé, és begépelte, amit már megtudott. Jegygyűrűje sziporkázott a

művelet közben. Le is vette, és bedugta az íróasztalfiókba.

Ekkor csöngettek. Elmentette a munkáját, és ment az ajtóhoz.

Bill Wong volt az.

– Ideje elbeszélgetnünk, Agatha.

– Bújjon be – invitálta Agatha fölöttébb kelletlenül. – Főzök kávé.

– Neszkávé is jó lesz.

Mialatt Agatha bekapcsolta a vízforralót, macskái lelkes miákolással Billre vetették magukat. Bill megcirógatta őket, aztán lehántotta Hodge-ot a válláról, Boswellt meg a térdéről, és gyengéden letette őket a padlóra.

Agatha elkészítette s a tejjel meg a cukorral együtt az asztalra rakta a két kávé.

– Azt hiszem, maradt még egy kis sütim – mondta.

– Hagyja azt a sütit, és üljön le. Beszéljünk! Nem látom magán a gyűrűjét.

– A számítógépen dolgoztam. Zavart, hogy folyton megcsillan rajta a fény. Miről óhajt velem beszélni?

– Nagyon jól tudom magáról, hogy képtelen megülni a fenekén, ha valahol gyilkosság történik – mondta Bill. – Holtbiztos, hogy most is szaglászik. Nem hallgat el előlem valamit?

– Binserről már tud. Beismerem, hogy feltettem pár kérdést, de semmire se mentem vele. Valaki, aki ismerte Tristant, Miss Jellop például, alighanem megtudott valamit a gyilkosról.

– Igen, ez eléggé nyilvánvaló.

– De talán még sincs összefüggés. Talán a húga tette el láb alól Miss Jellopot.

– Mrs. Essexnek sziklaszilárd alibije van. Ki vele! Tudni akarom annak a nevét, akit kikérdezett.

– Hát jó, ma délelőtt egy bizonyos Mrs. Peggy Slithernél jártam.

– Miért pont nála?

– Az az utálatos spiné jóban volt Tristannel. De egy árva szót se lehet kihúzni belőle. Úgy döntött a hülye libája, hogy a saját szakállára fog nyomozni.

– Azt hiszem, benézek hozzá. Ha titkol valamit, nekem talán elmondja. Hol lakik?

Agatha megadta a címet, aztán így folytatta:

– Mrs. Trempnél is voltam.

– Vele már beszéltünk. Attól eltekintve, hogy pénzt akart adni Tristannek, s ebben csak a férfi halála gátolta meg, nem tud semmit. Gondolkozzon, Agatha. Van még valaki a faluban, akinek az anyagi lehetőségei felkelthették Tristan érdeklődését?

– Többen is, de neveket nem tudnék mondani. Végtére is itt, a Cotswoldsban nem ritkaság, hogy emberek, akik szép pénzt összekuporgattak a nyugdíjas éveikre, végtelenül szerény körülmények között élnek. Ma már egyre tovább élnek az emberek, és mind attól rettegnek, hogy nem bírják majd kifizetni az idősek otthonát.

– Mrs. Bloxbyt is ki fogom kérdezni – mondta Bill. – Hátha neki eszébe jut valaki. Hol van John Armitage?

– Londonban. – Agathának halvány pír ült ki az arcára. Mintha Charlotte Bellinge-ről még nem beszélt volna Billnek. Jobb, ha a nyomozás kényesebb momentumait inkább magában tartja. A büszkesége nem engedte, hogy Bill orrára kösse: John egy vonzó nőt látogat meg Londonban.

– Kérnék öntől egy szívességet – mondta Bill. – Már beszéltem magának Alice-ről, a barátnőmről.

– Ó, igen. Tart még a dolog?

– De tart ám – felelte Bill ragyogva.

– Bemutatta már a szüleinek?

– Nem.

Naná, hogy nem, különben már szétmentetek volna, gondolta Agatha.

– Tudja – folytatta Bill –, azt hiszem, hiba volt tőlem, hogy a korábbi barátnőimet túlon túl hamar

mutattam be a szüleimnek. Csak az tesz ilyet, aki nagyon nyomul. Viszont szeretném, ha Alice megismerkedne a barátaimmal. Este szabad vagyok. Átjöhetnék magához?

– Megtisztelnének velem – mondta Agatha. – Szívesen látom magukat vacsorára.

– Inkább ne. Alice vegetáriánus.

– Ajjaj. Mindegy, azt is meg tudom oldani.

– Semmi szükség rá. Mi lenne, ha csak egy vacsora előtti italra ugranánk át úgy hét óra tájban?

– Rendicsek.

MIUTÁN BILL ELEMENT, Agatha visszaült a számítógépéhez, és átolvasta, amit addig írt.

Ha Miss Jellop csakugyan megtudott Tristantól egy veszedelmes titkot, akkor az csakis carselyi lakosra vagy környékbelire vonatkozhat.

Na és Mrs. Tremp? Újra el kéne menni hozzá. Agatha a gyaloglás mellett döntött. Ha mindenhová kocsival jár, akkor hol marad a testedzés? Ám ahogy kifelé menetelt a faluból, megint elhatalmasodott rajta az a régi vágya, hogy elhagyja magát, beszüntesse végre a férfiak után való szaladgálást, és földjára az öregedéssel vívott harcot. John Armitage, akit ő már-már aszexuálisnak hitt, elhúzta a csíkot Londonba, mert egyszerűen odáig van Charlotte Bellinge-ért. Van ugyan néminemű esély arra, hogy ez is csak a nyomozás része, de Agatha ebben erősen kételkedett. Hogy is vehetné fel a versenyt egy zömök, középkorú nő holmi porcelánbőrű szőkeséggel? Nem mintha versengeni akarnék, gondolta Agatha. Hiszen egy kicsit se érdekel engem ez a John. Lehet, hogy nekem is be kéne festetnem a hajamat szőkére? Szőkén tényleg szebb az élet? Próbáljuk ki! Előtúrta a mobilját a táskájából, s már hívta is a fodrászát. Mint kiderült, valaki pont lemondta, így még aznap délután háromra sikerült időpontot kapnia.

Mrs. Tremp otthon volt, és cseppet sem örült Agathának.

– Ha a gyilkosságok miatt jött, én nem tudok semmit – közölte.

– Azért keresem, mert szeretném, ha segítene nekem a kacsafutamok megszervezésében – füllentette Agatha.

Mrs. Tremp nem nagyon értette a dolgot.

– Kacsafutam? Az meg mifene?

Agatha elmagyarázta.

– Jól hangzik, a jótékonysági munkából mindig szívesen veszem ki a részem. Jöjjön be. Mit kéne tennem?

– Mikor a múltkor itt voltam, épp lekvárt főzött be – mondta Agatha. – Gondoltam, felállíthatnánk egy standot, ahol a házi lekvárját árulná. A bevételt meg is tarthatja, ha gondolja. Az a lényeg, hogy a házi készítésű lekvárok és sütemények meghittebbé tennék a rendezvényt.

– Ó, nem, én szívesen lemondok a bevételről. A süteményeket ki készíti?

– Majd megkérdem a hölgyegyleti tagokat.

– Ne fáradjon, és foglaljon csak helyet, Mrs. Raisin. Én majd megcsinálom a süteményeket. Úgyis olyan nehezen telik az idő mostanság. Amíg élt az ezredes, legalább mindig volt mit csinálnom. De épp most lett kész a répatortám. Adhatok önnek egy szeletet?

– Megköszöném.

– Teát?

– Kérek.

Míg Mrs. Tremp a konyhában ügyködött, Agatha azon tűnődött, hogyan hozakodjék elő Tristannel. Egyelőre az is elég lesz, ha elcsevegnek a kacsafutamról meg a falubeli ügyekről, aztán majd meglátjuk. Lehet, hogy Mrs. Tremp magától hozza majd szóba a dolgot.

A répatortáról kisült, hogy isteni. Agatha két, emberes szeletet is behabzsolt, miközben azzal nyugtatgatta magát, hogy majd lesétálja a kalóriákat. Tovább csacsogott a terveikről, azután kibökte,

hogy Mrs. Essex egy egész pincényi házi borral járul hozzá a rendezvényhez.

– Ki ez a Mrs. Essex? – kérdezte Mrs. Tremp.

– Miss Jellop húga.

– Elég bizarr, hogy abban a házban lakik!

– Csak amíg összepakol. Azt hiszem, csak hétvégéken meg ünnepeken járnak majd ide a férjével.

– Milyen szomorú, ahogy lassanként elszivárog az élet a falvakból. A közösségi életre gondolok.

Hamarosan az egész Cotswolds egy nagy élménypark lesz tele turistákkal, idegenekkel meg hétvégi lakókkal. Kevés olyan személyiség akad, mint ön, Mrs. Raisin, aki tenni is hajlandó a faluért.

Sajnálom, ha goromba voltam magához, de kiborított szerencsétlen Tristan halála. Hála neki, végre jól éreztem magam a bőrömben. Azt hiszem, annyi a titok, hogy elégedettnek kell lennünk magunkkal anélkül, hogy ehhez mások bátorítására támaszkodnánk, ami nem könnyű. Egyre csak azon töröm a fejem, vajon miért ölték meg Tristant. Rendkívül jóvágású férfi volt. Lehet, hogy ez szerelmi bűntény.

– Lehet. De szerintem inkább a pénzről szólt, és van egy olyan érzésem, hogy akkor történhetett valami, amikor utolsó este elváltam tőle. Nem hallott olyat, hogy valaki egy idegent látott mászkálni a faluban?

– Én csak a templomban meg az ábécében szoktam emberekkel találkozni. Mindenki értetlenül áll a történetek előtt.

– Tudassa velem, ha mégis eszébe jutna valami. – Agatha taktikusan visszakormányozta a beszélgetést a falubeli témákra, azután távozott.

Hazaérve először is felmérte az italkészletét, bekapott egy adag mikrózott lasagnét, majd kocsiba pattant, és elhajtott az eveshami fodrászatba, mindvégig azzal győzködve magát, hogy nem muszáj szőkére festetnie a haját, az utolsó pillanatban még meggondolhatja.

AZNAP A KORA ESTI ÓRÁKBAN felszaladt a fürdőszobai nagyítós tükörhöz, amely sosem ismert tréfát. Tömött haja meleg, mézszőke színben pompázott... de... nem, ez nem Agatha Raisin. Átszaladt a hálóba, hogy a ruhásszekrény tükrében is megnézzze magát. Egy idegen bámult vissza rá. Dísztelen, fekete zsorsettruha volt rajta, amely karcsúbbnak mutatta a valóságosnál. Kéne egy kis szemfesték. Spuri vissza a fürdőszobába! Bézs szemhéjpúdert pacsmagolt magára, majd szemceruzával és szempillaspirállal fejezte be éppen abban a pillanatban, amikor csöngettek.

– Szőke a haja! – mondta Bill a szemét meregetve. – Ez itt Alice.

– Kerüljenek beljebb – mondta Agatha.

A nappali felé menet jól hallotta Alice fojtott szavait:

– Azt mondtad, öreg.

Majd Bill halkán eldünnyögött válaszát:

– Nálam mindenesetre öregebb.

Agatha a zsúrkocsihoz lépdelt.

– Mit adhatok önnek, Alice?

– Rumos kólát.

– Jaj nekem – így Agatha. – Nem tudom, van-e itthon kóla.

– A sherry is megteszi – mondta erre Alice.

– Én csak üdítőt kérnék – mondta Bill.

– Tonik?

– Az jó lesz.

Agatha elkészítette és szervírozta az italokat, aztán elhelyezkedett Alice-szel és Bill-lel szemben, akik egymás mellett ültek a kanapén. A megérkezésük óta Agatha most először vehette alaposabban szemügyre Alice-t. Hullámos, barna haja volt, nagy szeme és konok álla. Keble dús, dereka vaskos, lába húsos.

– Régóta ismeri Billt? – kérdezte Alice, és úgy szorította Bill kezét, mintha soha nem akarná elengedni.

– Amióta csak ideköltöztem. Bill az első barátom.

– Furi. – Alice beleivott az italába, és elfintorodott. – Én az édes sherryt szeretem.

– Az nincs itthon. Adhatok esetleg valami mást?

– Ne fáradjon. Csak öntse át ezt egy nagyobb pohárba, és kérek hozzá egy kis tonikot.

Atyaég, gondolta Agatha, de teljesítette a kérést.

– Mi a „furi”? – kérdezte aztán.

– Hát csak az, hogy maga öreg, Bill meg fiatal.

– Soha nem volt köztünk semmi – mondta Agatha epésen.

– Megtudott azóta valamit az ügyvel kapcsolatban? – vágott közbe Bill sietve. Mi a jó nyavalyáért kellett Agatha Raisinnek kiszökülnie, és miért épp ezt a testhez simuló rucit vette fel?, tűnődött.

Agatha a fejét rázta, aztán mesélt a kacsafutamról, vijjogó kacagásra fakasztva Alice-t.

– Jó multság pólyásoknak.

Bill kedvéért nem leszek undok ezzel a lánnyal, akármit mondjon is, fogadkozott magában Agatha.

– Biztosíthatom, hogy élvezetes lesz – mondta könnyeden. – Szeret a bankban dolgozni, Alice?

– Aha.

– Vannak érdekes ügyfelek?

– Vannak. Egyesek azt hiszik, hogy a bank, az egy feneketlen pénzeszsák. Bejönnek reklamálni, hogy nem ad nekik pénzt az automata. Olyankor fel szoktam világosítani őket, hogy csak az én időmet meg a sajátjukat rabolják. Ha a gép nem ad ki pénzt, akkor nincs pénz, és punktum. – Harsány nevetés.

– Ha látná a képüket!

Agatha képtelen volt megérteni, hogyan tud Bill szeretni egy ilyen némbert. Most is milyen elandalodva mosolyog Alice-re!

Alice felállt.

– Bepúderezhetném a nózimat?

– Az emeleten találja.

Amikor Alice eltűnt, Bill vigyorogva mondta:

– Roppantul élvezem.

– Ugyan mit? – tudakolta Agatha.

– Ez az első alkalom, hogy féltékenynek látom Alice-t. Magának is pont ma este kellett átalakulnia szőke bombázóvá?

– Ezt akár bóknak is vehetném, ha nem érezném magam kínosan. Tényleg odavan a leányzóért, Bill?

– Azt hiszem, benne megtaláltam az igazit, Agatha. Maga most a legrosszabbik oldalát látja. És ezért akár büszke is lehet magára.

Agatha épp azt akarta mondani, hogy nincs mire büszkének lennie, amikor visszajött Alice. Abból az indítatásból, hogy távol tartsa a beszélgetést Alice-től, Agatha végig az ügyről beszélt Bill-lel, miközben mindegyre ugyanaz a gondolat bántotta: Billnek nem kéne összeállnia egy ilyen szörnyeteggel. De megesküdött magában, hogy nem fog beleavatkozni a barátja életébe.

Hanem a búcsúzásnál azért mégis odaszúrta Billnek:

– Adja át üdvözlőmet a kedves szüleinek.

Mire Alice, aki már az ajtónál volt, íziben hátrapenderült.

– Én még nem is találkoztam a szüleiddel. Szeretném megismerni őket.

– Ahogy óhajtod – mondta Bill. – Köszönjük az italt, Agatha. Hamarosan felhívom.

Agatha bevágta utánuk az ajtót. Amint Alice találkozik Bill horrorisztikus anyjával, rögtön felhúzza majd a nyúlcipőt, na de még egy ilyen kiállhatatlan perszónát! Agatha vetett egy pillantást az előszobai tükörbe, és felsóhajtott. Nem az igazi. Aztán eszébe villant, hogy ha John meglátja őt

szőkén, még képes és arra a téves következtetésre jut, hogy Agatha Raisin egy Charlotte-tal próbál vetélkedni, márpedig az szánalmas lenne rá nézve. Eltökélte hát, hogy az első adandó alkalommal visszabarnul.

Korábban féltette a telefont, hogy senki ne zavarja őket, míg Billék ott vannak. Most visszarakta a kagylót a villára, és észrevette, hogy van egy üzenete. Tárcsázta a 1571-et, és várt. „Önnek egy üzenete van”, tájékoztatta a British Telecom gondosan modulált hangja. „Üzenetei meghallgatásához nyomja meg az 1-es gombot.” Agatha így is tett, s a következő pillanatban Peggy Slither hangját hallotta a fülében: „Behozhatatlan lépéselőnybe kerültem. Sose találná ki, mit tudtam meg. Még utána nézek pár dolognak, aztán megyek a rendőrségre.”

Agatha elmentette az üzenetet. Alig hiszem, hogy tényleg tud valamit, gondolta. Ajkába harapva letette a kagylót, s szinte azonnal csörögni kezdett a készülék. Mrs. Bloxby hívta.

– Hogy s mint vagy, Mrs. Raisin?

– Egy helyben toporgok. Hja, és Bill nemrég itt járt a legújabb szívszerelmével, aki valami borzasztó! Undok és rámenős.

– Nos, mint arra már rávilágítottál, egyik se húzza sokáig a szülőknél tett látogatás után.

– Az is meglesz hamarosan.

– Abból, amit meséltél róla, bennem olyan kép alakult ki Billről, hogy a rendes, halk szavú lányokat kedveli. Ebben a lányban talán emberére akad majd az édesanyja.

– Annak a nőnek nincs ellenfele – mondta Agatha meggyőződéssel a hangjában. – Hja, és van itt még valami. – Azzal beszámolt a lelkésznének a Peggynél tett látogatásról meg a nemrég érkezett üzenetről.

Rövid hallgatást követően Mrs. Bloxby így szólt:

– Nem tetszik ez nekem. Miss Jellop telefonhívását juttatja eszembe. Nem gondolod, hogy veszélyben lehet?

– Tudja a fene! Elég jól ismerte Tristant, annyi bizonyos. De mondok én valamit. Most mindjárt felhívom, és kipuhatom, miben sántikál. Szerintem csak a szája jár. Majd visszahívlak.

Agatha letette, és kikereste Peggy számát a telefonkönyvből, de a vonal foglaltat jelzett. Kiment a konyhába, hogy keressen magának valami gyorsfagyasztotteledelt. A macskák abban a minutában megjelentek a bokájánál.

– Már kétszer is kaptatok – pirított rájuk Agatha. Kiválasztott egy marhahúsos-vesés pitét, és betette a mikróba felolvasztani. Aztán újr hívta Peggy számát, de még mindig foglalt volt. Visszament a konyhába, felmelegítette és tányérra lapátolta a pitét. A cicák beleszimatoltak a levegőbe, és érdektelenül elsomfordáltak. Agatha csak turkálta az ételt a villájával, s miután ímmel-ámmal legyűrte a nagyját, ismét felhívta Peggnyt. Foglalt.

Átnézek hozzá, gondolta Agatha. Felment, és átöltözött szvetterbe meg nadrágba, amihez lapos talpút húzott. Fejére kendőt kötött, ugyanis minél tovább nézte, annál közönségesebbnek látta a hajszínét.

Heves szél fújt odakint. Az akácfa kókadtan lengedezett a kapuban, levélpermettel borítva be az utcát. A hold hol elbújt a parányi felhők mögé, hol kibukkant a takarásból.

Agatha bánatosan nézett oda John sötétbe borult házára. Bárcsak most is együtt lennének! Az Ancombe-ba vezető út kihalt volt. Csak két személyautóval meg egy magányos gyalogossal találkozott, aki sállal takargatta arca alsó felét, hogy védje magát a hidegtől.

Amikor Agatha leparkolt Peggy háza előtt, meglátta a kivilágítást, és meghallotta a zene dobogását, rögtön elöntötte a megkönnyebbülés. Ezek szerint buli van Peggynél. Na de ha már idáig eljöttem, csak megkérdem tőle, hogy mire jutott, gondolta Agatha. Ha ügyesen keverem a kártyákat, kevélységben talán még többet is elárul.

Végigment a kerti ösvényen, ahol műanyag törpék kacsingattak rá a növényzetből. Épp a „Y.M.C.A.”

szólt a Village People-től. Az ajtó résnyire nyitva volt. Agatha belépett a szűk kis előszobába. A zene a dobhártyáját szaggatta, emberi hangot azonban egyet se hallott.

Rémülten lökte be a nappali ajtaját, és hátratántorodott az elviselhetetlen zajtól. Odament a lemezjátszóhoz, és kikapcsolta. A beállt csend, melyet csak a szoborfiú pisilése meg a kinti orkánerejű szél tört meg, ijesztőbb volt még a fülrepszto zenénél is.

– Peggy – nyögte Agatha. Aztán megreszelte a torkát, úgy kiáltotta: – Peggy!

Vágyakozva pillantott a cipő alakú telefonra. Mindenekelőtt hívd a rendőrséget, figyelmeztette magát. Valami mégis arra indította, hogy az előszobán át bemenjen a konyhába, ahol... Kitapogatta és lenyomta a villanykapcsolót. Neonfény vibrált fel... elébe tárva a vérrel bemocskolt falakat, a vért a padlón s a hátsó ajtó közelében a lemészárolt Peggy Slither tetemét.

Agatha nyöszörögve kapta a szája elé a kezét. Kényszerítette magát, hogy letérdeljen a test mellé, és megkeresse a pulzust. Életnek semmi jele. Egyáltalán semmi.

Agatha feltápáskodott, és kibotorkált a nappaliba, hogy hívja a rendőrséget. Azután kimenekült, és nekivetette fejét a ház hűvös kőfalának.

Nyolc

KÉT HÉTEN ÁT OSTROMÁLLAPOT volt Carselyban. A sajtó és a báméskodók előzönlötték a falut. A cudar idő végül is elkergette a báméskodókat, csak üres üdítőüvegek meg szendvicspapírok maradtak utánuk, s a legújabb balkáni forrongás a sajtót is visszacsábította Londonba. Megnyugvás volt újságíróktól háborítatlanul sétálgatni az utcákon. A nőegylet szemétszedő akcióba kezdett. Még John Fletcher, a Vörös Oroszlán szokatlanul nagy forgalmat bonyolító kocsmárosa is örült a sajtó meg a szájtáti köznép távozásának.

John Armitage megjött Londonból, amint hírét vette a legújabb gyilkosságnak. Agatha időközben visszavedlett régi, barna hajú önmagává, tudniillik rögtön a gyilkosság másnapján, miután aláírta vallomását a mircesteri főkapitányságon, már szaladt is a fodrászhoz. Csak a rendőrség tartott ki még mindig házról házra járva Carselyban s a környező falvakban, hogy újra meg újra kihallgassák a lakosságot. A gyilkos fegyver, amely Peggy brutális halálát előidézte, szőrén-szálán eltűnt.

Agatha azt hitte, hogy John most majd gyakori vendég lesz nála, a férfi azonban begubózott azzal az ürüggyel, hogy le van maradva az írással, és utol kell érnie magát. De még Agathán is úrrá lett egyfajta dermedtség, amit persze soha nem ismert volna be. Egy Agatha Raisin nem rémüldözik. Mindazonáltal meggyőzte magát, hogy három gyilkosság már több a soknál. Egy örült randalírozik odakint, akit a rendőrségnek kell megfékeznie. Ő így is lefogyott az idegességtől, a legkisebb neszre is felriadt éjjelente, nappal meg alig evett.

Mrs. Bloxby se noszogatta többet Agathát, hogy kutassa fel a gyilkost.

– Veszélyes lenne folytatnod – mondta. – Mert mi van akkor, ha a tettes úgy gondolja, hogy te is tudsz valamit?

Egy nappal azután, hogy a sajtó képviselői elmentek, John Armitage csöngetett be Agathához.

– Eszik maga rendesen? – kérdezte aggódón, mint aki a londoni útja óta most először nézi meg Agathát tüzetesebben. – Nyúzottnak látszik.

Agatha szeme vérben forgott. A nagy riadalom ellenére ő örült a hirtelen jött karcsúságának.

– Remek formában vagyok – csattant fel.

John leült a konyhaasztal mellé.

– Na és maga? – kérdezte Agatha. – Mi mindent csinált mostanában?

– Mondtam már: írok.

– Nem mesélte, mit intézett Londonban.

– Nem nagy sztori. Találkoztam a kiadómmal, az ügynökömmel, barátokkal...

– És legalább egyszer Charlotte Bellinge-gel vacsorázott.

– Honnét tud maga erről?

– Kikandikált egy csomag a levélbedobóján. Amikor bementem, hogy letegyem az asztalára, éppen elcsíptem a szirupos telefonüzenetet.

John pironkodva felelte:

– Gondoltam, hátha ki tudok még szedni valamit a nőből, de csalódnom kellett. Mindenesetre visszamentem a New Cross-i lelkészhez, aki közölte, hogy nem ér rá, és a képembe vágta az ajtót.

– Gyanús, nemde?

– Nem igazán. Szerintem csak bűntudata van, amiért elsőre hazudott nekünk. De térjünk vissza Peggy Slitherhöz, aki tehát azt hitte, hogy rájött valamire. Nem tapasztalt valami szokatlant a háza körül, mielőtt felfedezte a hullát? Nem látott, teszem azt, fura alakokat?

– Nem, semmit.

– Kocsikat se az úton?

Agatha elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Kettő is elhúzott mellettem Ancombe irányából, de ne kérdezze a színüket vagy a gyártmányt.

Sötét volt, és nem figyeltem oda.

Gondolatban visszatért az ominózus estéhez, amikor az autóúton hajtott Ancombe felé, majd így kiáltott fel:

– Hát persze, a gyalogos pacák!

– Miféle gyalogos pacák? Ezt a rendőröknek is megemlítette?

– Nem. A sokk, hogy vérbe fagyva találtam rá Peggyre, kitörölte ezt a részletet az agyamból.

– Le tudná írni a fickót? – kérdezte John izgatottan.

– Épp csak egy pillanatra láttam. Sötét színű gyapjúsapkában volt, és a sáljába burkolózott. Anorák, hátizsák, sötét nadrág.

– A sáljával takargatta az arcát, s maga mégsem kezdett gyanakodni?

– Jéghideg szél fújt aznap este. Jaj nekem! Mielőbb tájékoztatnom kell a rendőrséget. Tiszta bolondnak fognak nézni, hogy elfelejtettem.

Valaki csöngetett.

– Nyisson ajtót, John – mondta Agatha. – Biztos csak valami firkász. Belegondolni is rossz, hogy egy időben kultiváltam őket!

John kiment a konyhából, és néhány pillanat múlva Bill Wonggal a nyomában tért vissza.

– Csak emlegetnie kell a rendőrséget, Agatha, és Bill máris itt terem.

– Miért emlegetett minket, Agatha? – kérdezte Bill az esőkabátjából kibújva.

– Mert eszembe jutott valami. – Agatha beszélt a nyomozónak a gyalogosról.

– Agatha! – förmedt rá amaz. – Hogy lehetett ezt elfelejteni! Ugyan nem vagyok szolgálatban, de adjon egy darab papírt. Ezt le kell jegyezmem.

Agatha átment az íróasztalához tiszta papírért, aztán leült, és legjobb tudása szerint lefestette a gyalogost Billnek.

– Tudja, mi a véleményem? – tette le a tollát Bill egy sóhajjal. – Hogy a gyilkosunk piszok mázlista.

Wilkes dührohamot fog kapni. Ha ezt rögtön a gyilkosság éjjelén elmondja nekünk, akkor lezárhattuk volna az utakat, és az egész környéket átfésülhettük volna a pasas után. Most megyek. Ki kell adnunk egy közleményt, hogy keressük a fickót. – Felállt, és magára kanyarította az esőkabátját.

– Hol volt Alf Bloxby a gyilkosság éjjelén? – kérdezte John.

– A neje elmondása szerint a híveket járta végig. Az összes érintettet kikérdeztük, de így is van egy teljes óra, amiről nem képes számot adni.

– Mrs. Bloxby nem is szólt nekem erről – mondta Agatha némi sértődöttséggel a hangjában. – A lelkész mit mond, mit csinált a kérdéses órában?

– Állítólag összevissza bóklászott. Tristan halála mélységesen felzaklatta, ki akarta szellőztetni a fejét, mielőtt nyugovóra tér.

– Érthető – mondta Agatha, miközben kikísérte Billt az ajtóhoz. – Egyébként miért jött, Bill?

– Csak úgy.

– Hogy van Alice?

– Pompásan.

– Voltak már a szüleinél?

– Igen, és rögtön a szívükbe fogadták.

Jesszumpepi, gondolta Agatha.

Elbúcsúzott Billtől, azután visszament a konyhába.

– Maga meg miért kérdezett Alf Bloxbyról?

– Azon tűnődtem, a Mrs. Bloxby iránt érzett szeretetünk még nem jelenti azt, hogy ismerjük Alfot. Vagy maga talán ismeri?

– Nem igazán, csak egyvalamit tudok: Mrs. Bloxby soha, de soha nem tartana ki olyasvalaki mellett, aki ölni is képes.

- Talán ő se tudja, mi mindenre képes a férje.
- Szamárság.
- Mondta magának Mrs. Bloxby, hogy Alf nem tud elszámolni egy órával az életéből?
- Hiszen elszámolt velem!
- Az csak az ő szava. Nincsenek rá tanúk. Menjünk át a lelkésznéhez.
- Nem bánom, ha ettől jobban érzi magát.
- Nem hordja a gyűrűjét.
- Hja, tényleg. Már el is felejtettem. Óhajtja, hogy fölhúzzam?
- Tartsuk fenn a látszatot.
- Mrs. Bloxby előtt nem kell szerepet játszani.
- Mások előtt viszont annál inkább – mondta John.

Agatha kiguberálta a gyűrűt az íróasztalfiókból, és felhúzta az ujjára. Kicsit lötyögött. Jóságos ég, gondolta, még az ujjaimról is fogytam.

Száraz avar örvénylett körülöttük a paplak felé vezető útjukon. Agatha már nem érezte úgy, hogy révbe ért volna a faluban. Hiszen mindenütt ott ólálkodik a veszély. Majd elepedt egy cigarettáért, s erről eszébe jutott a régmúlt, amikor még fel se merült volna az emberben, hogy a nyílt utcán bagózzon. Újabban szinte kizárólag az utcán lehetett rágyújtani, na meg persze odahaza.

Mrs. Bloxby azzal fogadta őket:

– Halkan. Alf lepihent.

Követték a lelkésznét a paplak nappalijába, ahol Agatha és Mrs. Bloxby hosszan nézte egymást. Mrs. Bloxbynak feltűnt, hogy Agatha határozottan soványabb, és Agatha figyelmét sem kerülte el a mindig szelíd szempár üzött kifejezése. Beszéltek már a gyilkosság óta, csak elég röviden.

Agatha mesélt a gyalogosról, mire Mrs. Bloxby összekulcsolta a két kezét, mintha imádkozna.

– Bárcsak előbb eszedbe jutott volna, Mrs. Raisin!

– A rendőrség már keresteti – mondta John. – Ha ártatlan, bizonyosan elő is fog állni.

– Azon tűnődöm, hogy ezekre a gyalogos figurákra a kutya se szokott figyelni – mondta Agatha.

– A kirándulócsoportok csakugyan nem tűnnek föl – jegyezte meg Mrs. Bloxby éllel a hangjában. –

De egy magányos alak az éjszaka közepén!

– Tudom, tudom – lamentált Agatha. – Csak hát Peggy rút halála teljesen kiverte a fejből.

– Bill járt nálunk ma délelőtt – szólt John. – Tőle tudjuk, hogy van egy teljes óra, amivel a férje nem tud elszámolni.

– Mindnyájunk életében vannak ilyen órák – felelte Mrs. Bloxby. – Szerencsétlen véletlen, hogy Alfnál ez az óra éppen egybeesik Peggy meggyilkolásának idejével. A férjemet teljesen felőrli ez az ügy. Nagyra értékelném, Mr. Armitage, ha nem tetéznék aggodalmainkat a gyanúsítgatásával.

– Én nem...

– Dehogynem – vágott a szavába Mrs. Bloxby, aztán Agathára támadt. – Azt hittem, abbahagyta a nyomozást.

– Így is volt – mondta Agatha, titkon a pokolba kívánva Johnt.

– A gyilkos, bárki legyen is, rendkívül veszélyes figura. Ne avatkozzanak a rendőrség dolgába. Most pedig, ha nem haragszanak, nekem dolgom van.

Amint elhagyták a paplakot, Agatha kikelt John ellen.

– Ebbe nem lett volna szabad belemennem – mondta. – Mrs. Bloxby a legjobb barátnóm.

– Rá se rántsón. Ebédidő van, és kétszer kell magára nézni. Kapjunk be valamit a kocsmában.

Agatha majdnem a fejéhez vágott egy ingerült nemet, de még idejében kapcsolt, hogy egyedül csak rosszabb lenne.

– Na jó – mondta barátságosan. – De én csak pár falatot kérek.

A kocsmában mindketten pásztorpitét rendeltek. Jóllehet nem is egy törzsvendég időzött odabent,

szavukat se lehetett venni. A gyilkosságok megmérgezték a hangulatot.

Agatha magamagát is meglepte azzal, hogy mindent megevett, ami a tányérján volt. Megállapította, hogy ideje visszatérnie a tisztességes házi koszthoz, és francba a mikrós kajával!

Amikor végeztek, kíváncsi pillantást vetett Johnra.

– Furcsállom, hogy olyan szűkszavúan nyilatkozott Charlotte Bellinge-ről.

– Ha lenne az ügyhöz kapcsolódó mondandóm, elmondanám.

– Nem hinném, hogy azért kereste fel a nőt, mert az ügy izgatta. Szerintem belezúgott.

– Egy kivételesen vonzó nőről beszélünk, de nem zúgtam bele.

– Ezek szerint kosarat kapott?

– Hátrább az agarakkal, Agatha. Az eljegyzésünk csak játék. Nincs joga a magánéletemben vájkálni.

Ez igaz volt, Agathának mégsem tetszett, hogy eszébe juttatják.

– Futólag említette, hogy Mrs. Essexnél és Mrs. Trempnél is járt. De nincs semmi újság.

– A bor.

– Miféle bor?

Agatha beszélt a házi borról, meg hogy az milyen drasztikus hatással volt rá.

– Érdekes – mondta John. – Nem lehet, hogy Miss Jellop Tristant is leitatta, aki a bor hatására olyasmit is elmondott neki, amiről egyébként hallgatott volna?

– Elképzelhető.

John nagyot sóhajtott.

– Most, hogy Miss Jellop nincs többé, már sosem tudjuk meg. De mi van Mrs. Tremppelel? Elég hidegen beszélt a férje haláláról. Milyen nő az, aki képes végignézni a férje agonizálását?

– Nem tudom. Következésként a kacsafutamok témájánál maradtam. Mrs. Tremp végig barátságos és teljesen normális volt velem.

– Ismerte ő Peggy Slithert?

– Azt nem tudom.

– Akkor kérdezzük meg.

– Nem szeretném, ha napvilágra kerülne, hogy még mindig nyomozunk – mondta Agatha.

– Maga azt mondta, ő készíti a süteményeket a nagy napra. Megérdeklődhetnénk, hogy áll.

– Végül is lehet róla szó.

MIUTÁN VISSZAÉRTEK az Orgonás-dűlőre, és elhajtottak John kocsijával, Agathát újfent kerülgetni kezdte a szokásos depresszió. Évekig James Lacey megszállottja volt, mígnem aztán meg is kaparintotta magának olyannyira, hogy házasság lett a vége. Aztán James elvált tőle. Agatha attól kezdve arról álmodozott, hogy a férfi egyszer még visszatér hozzá. A rideg valóság azonban azt súgta neki, hogy hiába várja Jamest. Carsely baljós hely lett. Ő most éppen egy nőt készül kihallgatni, aki feltehetően semmit sem tud, ami mérvadó lenne az ügy szempontjából, s teszi mindezt azzal a férfival, akivel csupán megjártsszák, hogy eljegyezték egymást. Bill Wong meg, aki amolyan lelki társa volt Agathának, hiszen őt is sorra utasították el a választottjai, végül mégis talált magának valakit, akit a szülei nem tudnak és nem is akarnak eltántorítani.

– Mi baj van? – kérdezte John.

– Semmi. Miért?

– Gyászos a hangulata.

– Van egy kis fejfájásom, ennyi az egész.

– Visszamenjünk aszpirinért?

– Nem kell. Úgyis helyben vagyunk. Szerintem itthon lesz. Nem hinném, hogy gyakran mozdul ki.

Leparkoltak, és kiszálltak a kocsiból. Az ajtó nyitva. Agatha megnyomta a csengőt az ajtó mellett. Éles, kelepelő hangon szólt.

– Furcsa – mondta John. – Pedig idehaza kell lennie. Próbálja újra.

Agatha csöngetett, vártak.

– Jobb lesz, ha bemegyünk – mondta John zaklatott hangon.

Agatha lépett be elsőnek.

– Mrs. Tremp! – kiáltotta, de nem jött válasz. A varjak odakint károgtak a fájukon, zúgott a szél.

Agatha Johnnal a sarkában bement a konyhába, és hatalmasat sikított. Mrs. Tremp csukott szemmel, a mellén összekulcsolt kézzel, kiterítve feküdt a padlón.

– Nézze meg, él-e még – mondta John a mobilját előrántva. – Én addig hívom a rendőrséget.

Mrs. Tremp e pillanatban kinyitotta a szemét, és feltápászkodott a földről.

– Mindig ebben az órában szoktam meditálni – mondta haragosan. – És nem szeretem, ha megzavarnak. Reméltem, hogy majdcsak elmennek. – Végigsimított a tweedszoknyáján. – Mit akarnak tőlem?

Agatha lerogyott az egyik konyhaszékre.

– Csak annyit szerettem volna kérdezni, hogy győzi-e majd egyedül a sütést.

– Természetesen – felelte Mrs. Tremp. – Megmondtam volna, ha nem. Hogy haladnak a kacsafutam előkészületei?

– Most megyünk Brent gazdához – mondta Agatha.

– Úgy érti, hogy még nem kértek tőle engedélyt? Jobb lesz sietni, hisz már csak három hét van hátra.

– Szörnyű, ami Peggy Slitherrel történt, nem igaz? – szólalt meg John.

Mrs. Tremp megvetően felfújta az arcát.

– Nyilvánvalóan a volt férje tette. Elég dühös volt az asszonyra, mert a válási eljárás után egy rakás pénzt kellett fizetnie neki.

– Ön ismerte Peggyt? – kérdezte Agatha.

– Tristan elvitt hozzá egyszer. Förtelmesen közönséges nő volt.

– Úgy tudom, hogy Tristan jóban volt vele.

– Amilyen otrombán viselkedett velem az a nő, Tristan rögtön belátta, hogy nincs többé közük egymáshoz.

– Akkor látta Peggyt utoljára?

– Nem hiszem, hogy két ennyire különböző személyiségnek, mint Mrs. Slither meg én, össze kellett volna járnia. És most dolgom van. Javaslom, hogy minél előbb szerezzék meg az engedélyt Mr. Brenttől.

– TÖBBET ÚGYSEM TUDTUNK volna kiszedni belőle – mondta John úton Brent hegyi birtoka felé.

– Az előszobából nyílik egy dolgozó – mondta Agatha. – Nyitva volt az ajtaja, úgyhogy kifelé menet egy pillanatra bekukkantottam. Levelek voltak az íróasztalon. De szívesen elolvasnám őket! Szerintem az a nő titkol valamit. Vajon Tristan is írt neki?

– Miért írt volna? – így John. – Hiszen mindketten falubeliek voltak.

– Akkor is jó lenne elolvasni őket. Előfordulhat, hogy Mrs. Tremp pont Tristanról írt valakinek.

– Akkor az a levél most nem Mrs. Trempnél van, hanem annál a valakinél.

– Számítógépet is láttam az asztalon. Talán azon tárolja a leveleit. Hol van már az az idő, amikor még udvariatlanságszámba ment géppel levelet írni a barátunknak!

– És mégis hogyan akar a levelek közelébe férni?

– Vajon be szokott zárkózni éjszakára?

– Csak nem azt tervezi, hogy egyik este belopózik oda? – így John. – Térjen magához! Csúnyán ráfázhat, ha lebukik. Arra balra kell behajtani Brent birtokára?

– Igen, és reméljük, a házban van. Semmi kedvem a sarat dagasztani, míg előkerítjük.

Hál' istennek, Mark Brent nyitott ajtót.

– Épp teázni akartam – mondta. Nyurga, hosszú karú, görbe hátú ember volt. Dús haja már őszbe fordult, keskeny arcát pirosposzsgásra színezte a szabad ég alatt végzett munka. – A nejem a hűgához ment látogatóba – mondta. Készített egy kancsó teát, s az asztalra rakta a csészéket, a tejet meg a cukrot. – Üljenek csak le. Mit szólnak a gyilkosságokhoz? Vagy éppen azért vannak itt, Mrs. Raisin?

– Nem azért – felelte Agatha. – Hanem a kacsafutamok miatt. Emlékszem egy cserkészrendezvényre, amelyhez ön volt szíves rendelkezésre bocsátani a földjét azzal a takaros kis patakkaival. – Ismertette a gazdáival a tervüket.

– Szívesen átengedem maguknak – mondta Brent. – Legelőnek használom, de majd elhajtom róla a jószágot. Mikor lenne?

– Október huszonharmadikán.

– Rendben, örömmel segíték. Szolgálják ki magukat a teával. Jó, hogy nem a faluban lakom. Az az átkozott káplán hozta ránk a bajt a nyálas modorával.

– Ön ismerte Tristant? – kérdezte Agatha.

– A nejem, Gladys, eléggé jóban volt vele. Megesett, hogy hazajöttem a munkából, és itt találtam őket, amint nagy egyetértésben röhögcsélnek, Gladys akár egy riherongy, a legszebb vasárnapi ruhájában még hétköznap is. Aztán meg azzal jön nekem, hogy akar adni Tristannek egy csekket. Mer’ hogy Tristan befektetné a pénzünket, és egy vagyont kaszálhatnánk. Mondom neki, én legszívesebben magát Tristant kaszálnám le. Simulékony alak volt. Úgyhogy egy szép napon elkaptam a grabancát a faluban, és megmondtam neki, ha még egyszer a feleségem közelébe merészkedik, ráuszítom a kutyákat. Gladys zokogott, amikor elmondtam neki, és szörnyetegnek nevezett. „Szavam se volt – mondom neki –, amíg szemet nem vetett a pénzedre.” Gladys komolyan elhitte, hogy tetszhet Tristannek. Nehogy mán félreértsenek! Gusztusos fehérnép az én Gladysem, de hát mégiscsak elmúlt ötven. – Agathára nézett. – Maga is pórul járt, nem igaz, Mrs. Raisin? Hallom, hogy Tristan meggyilkolásának éjjelén nála vacsorázott.

– Nem – vágta rá Agatha. – Bár nekem is felajánlotta, hogy befekteti a pénzemet, én visszautasítottam.

– Igaz, hogy önök ketten most jegyben járnak?

– Úgy van – mondta Agatha. – Honnét hallott róla?

– Az egész falu beszéli. Sok szerencsét hozzá. Gondolom, a templomban esküsznek majd. Nincs is különb egy jó kis falusi menyegzőnél.

– Nem fenyegette meg Tristant életveszélyesen, ugye? – kérdezte John.

– Nem döftem le, ha erre céloz. Az nem az én stílusom. Csak megdorgáltam egy kicsit.

– Nem is arra gondoltam, hogy...

– Tudom én, mire gondolt – mondta a gazda törhetetlen jókedvvel. – A mi Mrs. Raisinünk már hírnevet szerzett magának mint detektív. És úgy látom, maga méltó párja neki.

– Én találtam rá Peggy Slitherre – mondta Agatha. – Láttam egy magányos gyalogost az ancombe-i úton, de ez csak nemrég jutott eszembe. Maga nem látott véletlenül idegent a faluban vagy a környéken?

– A gyilkosságok napján nem. A turisták jobb szeretik az olyan helyeket, mint Broadway. Csak házaló ügynökök vetődnek erre, meg a Vörös kereszt aktivistái, adománygyűjtők. Kirándulók is persze. Meg pár szállóvendég, de tudtommal azokat a helyeket a rendőrség már ellenőrizte. Mindenkinél háromszor vagy négyszer is kint voltak a rendőrök. De mondok én magának valamit, Mrs. Raisin. – Hangja megkeményedett. – Akárki is az, aki gyilkolászik, szerintem nem kéne vele ujjat húzni. Hagyja eztet most a rendőrségre. A végén még baja esik.

– Ez úgy hangzik, mint egy fenyegetés – mondta John.

– Csak jó tanács. De most már mennem kell a dolgomra. A kerítés se javul ám meg magától.

– SZERINTEM EZ IGENIS fenyegetés volt – mondta Agatha, amikor elhajtottak.

– Nem tudom. Egyenes embernek látszik ez a Brent.

Agatha sóhajtott.

– Nos, nyakunkon a kacsafutam, és sehol se vagyok még a reklámkampánnyal. Ha kellek, Mrs. Bloxbynál megtalál.

– Jól van. Addig folytatom az írást.

AGATHA EGÉSZ DÉLUTÁN a kacsafutam részleteit egyeztette Mrs. Bloxbyval, úgymint sátorbérlés, sajtóreklám, ingyen hírverés. Ám egy PR-os nem tudja megtagadni önmagát, így Agatha az összes lapot és televíziós csatornát értesítette arról, hogy a „gyilkos falu” végre visszatér a rendes kerékvágásba. Hátha ez majd idecsalogatja őket Londonból.

Csak este kalandoztak vissza a gondolatai Mrs. Tremp íróasztalához. Három gyilkosság után nyilván senki nem fogja nyitva hagyni az ajtaját éjszakára. De a vidéki emberek gyakran tartanak pótkulcsot az ereszcsonnában, a lábtörlő alatt vagy virágcserepben. Ha nincs a visszatérő depressziója, Agathának soha nem jutott volna eszébe betörni Mrs. Tremp otthonába. Ám a cselekvés s a róla való gondolkodás visszavetette a depressziót. Agatha éjjel kettőre állította be a vekkert, de a nagy izgalomtól csak fél egy felé szunnyadt el, így aztán kábultan ébredt, amikor a vekker csörgött.

Sötét ruhát öltött, és gyalogosan indult útnak. Még jó, hogy kutyája nincs Mrs. Trempnek, gondolta, mire végre odaért az átalakított pajtaépülethez. Az ereszcsonna elérhetetlen magasságban volt, és sehol egy lábtörlő vagy virágcserep. Agatha, hogy ne kelljen dolgvégezetlenül távoznia, frusztráltan körbejárta a házat. Ez kell hogy legyen a dolgozószoba ablaka. Mi sem volna egyszerűbb, mint betörni az üveget, és elfordítani a kallantyút, de Mrs. Tremp esetleg meghallhatja a zajt. Agatha ceruzalámpával világítva maga előtt az utat, nehogy rátaposson valamire, a ház háta mögé került, ahol földbe mélyesztett csapóajtóra bukkant, mely a szélei mentén csupa szénpor volt. Elhúzta a riglit, felnyitotta a csapóajtót, és lenézett. Elemlámpája derengő fényében feketén csillámlott a frissen kiszállított szén. Agatha letornázta magát a kupac tetejére. Hirtelen megcsúszott, s mire felnyúlt volna, hogy megkapaszkodják a csapóajtóban, addigra lavinaszerűen megindult alatta a szén, és Agatha kisvártatva a pincepadlón találta magát. Egy darabig csak feküdt ott vadul kalapáló szívvel. Az elemlámpát elejtette, de a nyitva hagyott csapóajtón át beszűrődött valamicske fény. Agatha nagy ügyel-bajjal összekaparta magát, és egy kőlépcső derengett fel a szeme előtt.

Alighogy megindult felé, trappoló léptek zajára lett figyelmes odafentről, azután kulcs fordult a pinceajtó zárjában. Majd nyílt a bejárati ajtó, s a léptek futva megkerülték a házat. Agatha odább araszolt a szénkupac mellől, és behúzódott az egyik sarokba egy halom öreg bőrönd meg doboz közé. Mrs. Tremp diadalüvöltése hallatszott:

– Most jól elkaptam! Ott is marad szépen, amíg meg nem jönnek a rendőrök. – Azzal bevágta a csapóajtót, és nagy csattanással rátolta a riglit.

Agatha négykézláb tapogatózva kúszott a szénkupac felé, az az örült ötlete támadt ugyanis, hogy felmászik a tetejére, és megpróbálja kifeszíteni a csapóajtót. Keze beleütközött az elhullajtott elemlámpába, s hamar felszedte. Nem, a csapóajtót nem tudja kifeszíteni. Tehát el kell bújni valahol, ahol nem szúrhat szemet a rendőröknek. Az elemlámpa fénye szénporos, rozsdálló páncélruhát rajzolt ki előtte. Agatha fejvesztetten megrángatta a páncélt, és szokatlanul könnyűnek találta. Valószínűleg csak másolat. Leemelte a fejdísz, aztán ráállt az egyik öreg kofferre, és beleszuszakolta a lábát az alsó részbe. A mellvért következett, amelyet a hátrészen lévő bőrpántokkal erősített magára. Végül felhúzta a kesztyűt, és belebújt a sisakba. Remegő kézzel feszegette le a rozsdás rostélyt az arca elé, majd bedöcögött a sarokba, s ott megállt.

Ekkor eszmélt rá, hogy a felderítetlen gyilkosságok miatt nem egyetlen moreton-in-marshi rendőr fog kiszállni, hanem feltehetően a teljes brigád.

A hidegtől s a félelemtől dideregve ácsorgott a sarokban, meg se moccan, aztán meghallotta a rendőrségi autók egyre közelebbről vijjogó szirénáit. Utána meg Mrs. Tremp izgatott rikácsolását:

– Bezártam a pincébe. Nem juthatott ki.

Kinyílt a pinceajtó, s meggyulladt a lámpa. Szóval van egy villanykapcsoló a lépcső tetején, gondolta Agatha. Csak Mrs. Tremp hamarabb kapcsolt, mint hogy én kapcsolhattam volna. Bill Wong érkezett Wilkesszal. Négy rendőr szisztematikusan átfésülte a pincét, felforgatták a dobozokat, és beletúrtak a szénbe. Szénpor szálldosott a levegőben, és Agatha azon imádkozott, hogy csak el ne tüsszentse magát.

S akkor Bill Wong odasétált a reszkető Agathát rejtő páncélinghez. Felemelte a sisakrostélyt, mely mögül rémült gombszempár meredt rá. Bill lecsapta a rostélyt.

– Itt sincs senki – jelentette ki.

A házkutatás végeztével Agatha jól hallotta Wilkes bosszús szavait, hogy mindenki kezd becsavarodni, s hogy vagy Mrs. Tremp, vagy a szenesember hagyhatta nyitva a csapóajtót. Az asszony saját bevallása szerint aznap szállítottak ki hozzá egy adag szenet. Az éjszaka folyamán a szén alighanem magától omlott le. Agatha végre egyedül maradt. Felemelte a rostélyt, lehúzta a kesztyűt, megszabadult a sisaktól, aztán leült a földre, és hátát a dobozoknak vetve a lábát is kiszabadította. Most megint minden nyugodt volt. Felosont a pincelépcsőn, és lenyomta a kilincset. Az ajtó engedett. Agatha a mosókonyhán keresztül kijutott az előszobába. Egy vágya volt: valahogy kikeveredni a házból. Lábujjhegyen a bejárati ajtóhoz lopakodott, és egészen halkán elhúzta a reteszt. Mrs. Tremp majd azt fogja gondolni, hogy a nagy izgalomban elfelejtette bezárni az ajtót.

Lesietett a hegyről, mindvégig a fák takarásában maradva, és megkönnyebbült nyögés hagyta el a száját, amikor végre befordult az Orgonás-dűlőre. A házához érve bedugta a kulcsot a zárba. S akkor egy hang így szólt:

– Mégis mire volt ez jó?

Agatha kis híján felsikoltott, hátraperdült, és Bill Wong szeme villogott rá a sötétből.

– Jaj, Bill – hebegte Agatha. – Úgy, de úgy sajnálom!

– Menjünk be. Lesz mit megmagyaráznia.

A konyhai neonvilágításban Agatha siralmas látványt nyújtott. Koromfekete volt a szénportól.

– Előbb mosakodjon meg – mondta Bill. – De iparkodjon, mert nem érek rá.

Agatha szakított magának egy darabot a konyhai papírtörülőkől, betartotta a hideg víz alá, és arcotkezet mosott.

Aztán leült a konyhaasztalhoz.

– Köszönöm, hogy falazott nekem, Bill.

– Rosszul tettem – mondta Bill morózusan. – Az állásommal játszom. Mázlija van, hogy Mrs. Tremp végül arra jutott, a szenesember hagyta nyitva a csapóajtót, és patkányok bolygatták meg a szenet. Nem győzött mentegetőzni. Szóval, miben mesterkedett maga ott?

Agatha töredelmesen megvallotta, hogy a Mrs. Tremp íróasztalát elborító papírokra meg a számítógépén levő tartalomra volt kíváncsi.

– Na, ide figyeljen – mondta Bill. – Ha még egyszer rajtakapom, nemcsak letartóztatom, de egyben a barátságunknak is véget vetek. Az állásomat kockáztattam maga miatt, Agatha. Én marha! Mostantól kezdve leszáll erről az ügyről. Ha hall valamit, ami fontos lehet, azonnal elmondja nekem. És most szeretnék egy kicsit aludni is.

– Kiderült már valami arról a gyalogos pacákról?

– A maga nagy szerencséjére igen. Este hét óra tájban beállított a főkapitányságra, akarom mondani, még tegnap este. Megbízható kockafej, egy gyaloglóklub tagja, aki állítása szerint kifejezetten szereti a magányos éjszakai túrákat. Nincs priusza.

– Ez miért szerencse nekem?

– Mert ha senki nem jelentkezik, akkor nagyon úgy tűnt volna, hogy a maga hiányos emlékezete miatt veszítettük el a gyilkost. Még egy kérdés, mielőtt elmennék: miért pont Mrs. Tremp? Mondott talán valamit, amiről ön eddig nem szólt nekem?

– Ma nála jártunk Johnnal. Tristan egy ízben elvitte a nőt Peggy Slitherhöz. Valami nem tetszik nekem Mrs. Trempkel kapcsolatban. Amikor a férje halálos szélütést kapott, ő szándékosan várt egy darabig, mielőtt kihívta volna a mentőket. Jóformán ujjongott, hogy meghalt a férje.

– És maga ettől volt úgy besózva?

– Tudom, hogy hülyén hangzik, de elég jók a megérzéseim.

– Utoljára mondom, Agatha, álljon le.

– Jól van – mondta Agatha fáradtan, miközben kikísérte Billt. – Üdvözlöm Alice-t.

A kókadt Bill erre mindjárt felderült.

– Kösz. Átadom.

Agatha gondosan bezárta utána az ajtót, és bekapcsolta a riasztót. Aztán felvonzolta magát a lépcsőn, s a szennyeskosárba hajigálta szénporos ruháját, majd lezuhanyozott, hogy lesikálja magáról a feketeséget.

Az álomba merülése előtti utolsó tudatos gondolata az volt, hogy a legnagyobb örömmel száll ki ebből a zűrzavaros ügyből.

MÁSNAP ELLÁTOGATOTT egy nyomtatványboltba, hogy kinagyíttassa a számítógépén megtervezett szórólapot. Kétszáz példányban nyomtatta ki, és egész délután azokat ragasztgatta a carselyi meg a környékbeli falvakban található üzletek kirakatüvegére meg a fákra.

Amikor hazaért, John telefonált neki azzal, hogy pár perc múlva átugrik hozzá.

– Gondolkoztam – mondta a férfi, amikor megérkezett. – Lehet, hogy a londoni szál fontosabb, mint hinnénk. Még mindig nem tudjuk, ki verte össze Tristant New Crossban.

– Felejtse el – mondta Agatha. – Nemrég világosan az értésemre adták, hogy tartsam távol magamat mindentől, aminek köze lehet az ügghöz. Amúgy meg a gyalogos, akit láttam, teljesen kóser. Csak egy tisztas állampolgár.

– Szóval félreállították magát. Kimaradtam volna valamiből?

– Végül is elmondhatom. – Azzal Agatha elbeszélte az éjszakai történéseket. John úgy nevetett, hogy a sztori végét jóformán nem is hallotta.

– Maga meg van buggyanva – mondta aztán. – Még jó, hogy nem rángatott bele engem is. Nem mintha benne lettem volna. De engem senki nem állított félre.

– Szerintem magának is szól a figyelmeztetés.

– Tehát egyszerűen feladja? Feladta maga valaha is?

– Nem, de nem is futottam még ekkora zsákutcába. Most minden erőmmel a kacsafutamra fogok koncentrálni, aminek már csak Mrs. Bloxby miatt is muszáj sikeresnek lennie, aztán keresek magamnak valami nyugalmas elfoglaltságot.

– Például?

– Majd még kitalálom.

– Szerintem én visszamegyek Londonba – mondta John –, hátha megtudok valamit. Nincs kedve velem tartani?

Agatha megrázta a fejét.

– Én kiszálltam.

Kilenc

A KACSAFUTAM NAPJÁN gyönyörű idő volt. Az egész vidék párás napfényben fürdött. Agatha már korán kiment a helyszínre, hogy felügyelje az előkészületeket. John csak későbbre ígerte magát.

A programfüzetet Miss Simms fogja árusítani a beléptető kapunál. Összesen hat futam lesz. Egy fontért lehet belépni, Agatha azonban biztosra vette, hogy így is nagy tömeg lesz, mivel még időben elhelyezett egy ingyenital feliratú táblát a főút mentén. Az ingyenital a Miss Jellop borából készült puncs lesz majd. De a bort is meg lehet vásárolni, üvegjét három fontért. A versenyben részt venni kívánók számára a kacsák egyenként két fontot fognak kóstálni. Miss Simms exlovagjainak egyike, egy hivatásos bukméker vállalta a fogadások intézését. Agatha kis, vésett ezüstserlegeket ajánlott fel az egyes futamok nyertesei részére. Örült a jó időnek, mert a három futamindító önkéntesnek meztelen lábbal kell majd a folyamban tapicskolnia, hogy a futamok kezdetén kiemeljék a vízből a kacsákat visszafogó palánkot.

És örült annak is, hogy a meteorológiai előrejelzésre támaszkodva lemondta a sátrat. Tökéletes szélcsend volt. A nap a csobogó csermely vizén szikrázott, és fénybe öltöztette a szántóföldet szegélyező fák vörös-arany lombozatát.

Néhány helybéli termelő, köztük Brent gazda is, asztalokat állított fel, ahol húst és helyben termesztett zöldségfélét árultak. Mrs. Trempnek mindjárt két asztala is volt, az egyiknél házi lekvárt, a másikon süteményeket kínált.

Agatha egy hatalmas bőléstálban összemixelt némi gyümölcslevet kétüvegnyivel Miss Jellop borából – ezt kis műanyag pohárkákba meregetve lehet majd szervírozni. Tíz órára volt kitűzve a kezdés, de már szivárogtak az érdeklődők. Agatha észrevette, hogy az öreg Mrs. Feathers is eljött. Őt miért nem faggattam még ki Tristanról?, merengett. De a lelke mélyén pontosan tudta, hogy azért, mert Mrs. Feathers törékeny kisöreg, és Agatha szégyellte magát, ha arra gondolt, mekkora vesződés lehetett az öregasszonynak azt a lukulluszi lakomát elkészíteni. Közben egyre többen érkeztek, Agathának úgy járt a keze, mint a motolla: puncsot kínált, bort adott el. Befutott John is, és Agatha rögtön befogta segíteni, ugyanis egyre nagyobb tömeg kígyózott a puncsos asztalnál.

Jóllehet Agatha megesküdütt magában, hogy végérvényesen elfelejti az ügyet, önkéntelenül tovább rágódott rajta. A futamok helyszínéül szolgáló patak felől zajos éljenzés hallatszott. A bukméker serényen dolgozott. Mrs. Tremp egyetlen óra leforgása alatt gyakorlatilag mindent eladott. Az ingyenitoka mézesmadzagjára csóstitül jöttek a népek. Agatha kezdte mellőzöttnek érezni magát. Végtére is ő hozta a serlegeket, neki is kellene átadnia őket. Mégis Mrs. Bloxby volt a díjak átadója. Agatha azzal próbálta vigasztalni magát, hogy hatalmas sikerük van. De hiába jöttek el a sajtó képviselői, mégpedig igen szép számban, ha Agatha Raisin kimarad a dicsőségből.

John előkapta a mobilját, és egy pillanat türelmet kért Agathától, amíg hazatelefonál, hogy nem érkezett-e üzenete.

– Jó, de siessen – mondta Agatha morcosan. Aztán a mobiltelefonokon kezdett tűnődni. Vajon eddig hogyan bírtuk ki nélkülkük? Egy sovány nő nem messze onnét épp a telefonjába rikácsolt. Ennek meg minek a mobil?, gondolta magában Agatha. Hiszen mérföldekre elhallatszik a kárálása.

Aztán félig elnyílt szájjal megmerevedett, kezében a bőléskanállal, miközben a sorban elöl álló ingerült szemet meresztett rá.

Volt-e vajon Tristannek mobilja? Mert ha igen, akkor lehet, hogy valaki a halála éjszakáján rátelefonált és megfenyegette. Persze a rendőrség már megtalálta volna a készüléket.

– Most akkor kapok puncsot, vagy sem? – szegezte neki a kérdést az előtte álló férfi.

– Hogyne – mondta Agatha, és kimert egy adagot. Aztán ráeszmélt, hogy már körülbelül hatodszorra szolgálja ki ezt a férfit. A tömeg egyre lármásabb lett. Látván, hogy majdnem üres a bőléstál, Agatha hozzátöltött egy újabb üveg bort meg gyümölcslevet. Kétüvegnyi alighanem sok volt bele. Tarka

kalapjukban, csengettyűikkel csilingelve megjelent a morris táncosok csapata, hogy üvegszámra vásárolják a bort. – Dugóhúzó! nem tudok adni hozzá – mondta Agatha tétován. Nem is gondolta volna, hogy lesz majd olyan elvetemült ember, aki ott helyben meg akarja kóstolni a gyilkos erejű nedűt. – Énnálam viszont van – mondta az egyik vörös képű táncos, és a társai ujjongtak.

Ekkor a hangosbeszélőn bementek, hogy ebédszünet következik. Agatha lenyúlt a lábához az ebédelni mentem feliratú tábláért, és kibiggyesztette az asztalra.

– Nem fog lába kélteni a portékának? – kérdezte John.

– Egyelőre visszapakoljuk az üvegeket a dobozokba, és leragasztjuk őket.

A nőegyletek tagjai kialakítottak egy büfét, s asztalokat-székeket állítottak fel a szántó átellenes végében.

Mrs. Bloxby jött oda Agathához csillogó szemmel.

– Micsoda siker! – lelkesedett. – Eredetileg hat futamról volt szó, de úgy döntöttünk, hogy délután folytatjuk, és a morris táncosok zárják majd a programot.

– Na és mi lesz a nyereség? – kérdezte Agatha. – A serlegek biztosan mind elfogytak már.

– Arra gondoltam, hogy két üveg bort adnánk a győzteseknek.

– Nem rossz – mondta Agatha fakó hangon, mivel ő továbbra is úgy vélte, hogy neki kellene átadnia a díjakat.

– S mivel az érdem oroszlánrésze a tiéd, Mrs. Raisin, arra gondoltam, hogy tarthatnál egy rövid záróbeszédet.

Agatha láthatóan felderült.

Amikor Mrs. Bloxby elment, John így szólt:

– Most mi legyen? Verekedjük oda magunkat az étel közelébe?

– Hozna nekem egy tányérral, John? Szeretnék beszélni Mrs. Feathersszel.

– Ugyan miről? – tudakolta a férfi. – Azt hittem, maga már kiszállt a buliból.

– Egyetlen kérdést fogok feltenni. Majd később elmondom.

Agatha keresgélteni kezdett, de Mrs. Feathers nem volt sem az ebédelők közt, sem a gazdák standjainál, ahol kicsit sem apadt a tömeg, tudniillik Agatha volt az egyetlen, aki összerámolt. Aztán megpillantotta az asszony ősz fejét a bejárat közelében, és a nevét kiáltozva utánaroholt.

Az öreg hölgy a napsütésben hunyorogva komótosan hátrafordult.

– Á, ön az, Mrs. Raisin. Szép napunk van.

– Ó, igen. Szerencsések vagyunk. Mrs. Feathers, volt Tristannek mobiltelefonja?

– Biztosra vettem, hogy van neki. De alighanem tévedtem. Mindig az enyémet használta.

– Miből gondolta, hogy van neki saját mobilja?

– Egyszer, mikor azt hittem, hogy nincs a lakásban, bementem hozzá ágyneműt cserélni. De ott volt, és épp mobilon beszélt. Amint megpillantott, gyorsan elrakta. Mikor később lejött telefonálni, rákérdeztem, hogy miért nem a sajátját használja, mire azt felelte, hogy egy barátjáé a készülék, és már visszaszolgáltatta. Iszonyatos, hogy így kellett meghalnia. Én azóta se tértem magamhoz.

– Tristan semmi olyat nem mondott önnek, ami elvezethetné a rendőrséget a gyilkoshoz?

– Sajnos nem, pedig jó hosszan faggattak. Drága Tristan. Azt mondta, anyjaként tekint rám.

– Biztosan igazat mondott – így Agatha. – Mikor lesz a temetés?

– Már megvolt. Az unokaöccse intézte.

Franca, gondolta Agatha, megfeledkeztem a temetésről. Nem mintha akkor előbbre lennék.

– Meg tudná adni ennek az unokaöccsnek az elérhetőségét?

– Forduljon a rendőrséghez, kedvesem. Minden holmiját elvitték, és szerintem utána az unokaöccsének küldték tovább.

Agatha megköszönte neki, s már éppen indult volna, amikor Billt és Alice-t pillantotta meg a beléptető kapunál.

– Bill – lépett oda Agatha a férjéhez. – Válthatnánk egy szót?

– Miről? – tudakolta Alice.

Agatha bocsánatkérően nézett Billre.

– Hivatalos ügyben.

– Rendben van. Alice, te addig nézz körül a standoknál, hátha találsz valamit anyámnak.

Alice fúriás pillantást vetett Agathára, és elvágatott.

Agatha megosztotta Bill-lel a mobiltelefonnal kapcsolatos felfedezését.

– Szép munka – mondta Bill. – Némi utánajárással könnyedén kideríthető, melyik telefontársaságnál volt regisztrálva. De nem megmondtam magának, hogy szüntesse be a szaglászást?!

– Én csak elbeszélgettem Mrs. Feathersszel – mondta Agatha. – Á, már itt is van szíve szerelme.

– Innék valamit – mondta Alice –, de zárva van a stand.

Isten bocsásson meg nekem azért, amit most tenni fogok, gondolta Agatha.

– Majd én hozok magának egy italt, Alice. – Azzal odament a standjához, és kinyitott egy üveg házi bort, miközben Bill a mobilján a főkapitánysággal beszélt. Agatha fogott egy vizespoharat, amit azok számára tartogatott, akik csak gyümölcslevet kérnek, és csurig megtöltötte. – Üzenem Billnek, hogy ez csak puncs – mondta. – Viszont bivalyerős.

– Bármelyik férfit az asztal alá iszom – jegyezte meg Alice csúfondáros hangon, és visszalibbent Billhez.

Megjelent John egy tányér sonkás salátával, és átnyújtotta Agathának, aki hálásan köszönte.

– Mi történik? – kérdezte John. – Sorban állás közben láttam, hogy Bill-lel társalog, és ő nagyon komoly képet vágott.

Agatha neki is beszámolt a mobilról.

– Ez már döfi – mondta John. – Tegyük fel, hogy az ágya mellett tartotta a telefonját. Valaki felhívja, miután maga már elment, és a frászt hozza rá. Ő erre úgy dönt, hogy meglép, de előtte még magához veszi a pénzesládika tartalmát. Akárki legyen is, aki megfenyegette Tristant, mindvégig lesben áll a háznál, követi őt a lelkész dolgozójába, és ledöfi.

– Lehetséges. Ó, jaj, máris folytatódik, és én még egy falatot sem ettem.

– Egyen csak. Addig beállok a helyére, aztán maga vált le engem, hogy én is haraphassak valamit.

Agatha a tányérjával a kezében odasétált a patakhöz. Az emberek hangosan szurkoltak a kacsáknak, se végük, se hosszuk nem volt a fogadásoknak. A kis sárga műanyag kacsákat dobálta a víz, s az örvények olykor még meg is pörgették őket. Agathának nehezére esett műanyag villával enni, így inkább leült az egyik asztalhoz. Nem messze onnét a kipirult képű, zajongó morris táncosok Miss Jello borát döntögették magukba.

– Mrs. Raisin? Agatha Raisinhez van szerencsém?

Agatha felnézett. Csinos fiatalasszonyt pillantott meg, aki egy kisgyerek kezét fogta. Agatha nyomban felismerte a nőt:

– Bunty! Hogy van?

Az Agatha mellett ülő nő pont felállt, Bunty pedig leült a helyére, és a térdére csücsültette a gyereket.

Bunty volt Agatha utolsó titkárnője még a nyugdíjba vonulása előtt.

– A magáé? – kérdezte Agatha, villájával a Bunty ölében trónoló kicsi lányra mutatva.

– Igen, ő Philippa.

– Ki lett a férje?

– Philip Jervsey-nek hívják.

– A Jervsey Advertisingtől?

– Igen, onnét. Az ön távozása után titkárnői állást kaptam nála.

Agatha a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, Mr. Jervsey már nős.

– Igen... akkor még az is volt.

– Csak nem maga miatt vált el? – kérdezte az örök kíváncsi Agatha.

– Dehogynem. Furdal is miatta a lelkiismeret. De a mai napig odáig vagyok érte. Elég sokat őrlődtem, mielőtt igent mondtam neki. Tudja, hogy van ez, Agatha, egy titkárnő meg a főnöke között mondhatni házastársi a kapcsolat. A nejüknel is jobban ismeri őket az ember.

– Csúnya válás volt?

– Nem volt vészes. Viszont sokba került. Gyerekeik szerencsére nem születtek. Van egy hétvégi házunk Cirencesterben. Hogy Philippa vidéki levegőt is szívjon. Na és ön? Időről időre felbukkan a neve a lapokban. Úgy látszik, a halál mindenüvé követi. – Lepillantott az Agatha ujján csillogó gyűrűre. – Férjnél van?

– Már elváltam. Csak a gyűrűimtől nem tudok megválni. – Agatha nem óhajtott Johnról beszélni.

– Olyan békés itt – mondta Bunty körbetekintve. – Nem is hinné az ember, hogy ilyen csendes vidéki környezetben is történhetnek gyilkosságok. A rendőrségnek van már valami elképzelése az elkövetőről?

Agatha megrázta a fejét. Philippa fickándozni kezdett anyuka térdén.

– A kacsákat akarom nézni – nyafogta.

– Jobb, ha odaviszem, másképp úgyse lesz nyugtom tőle – mondta Bunty felállva. – Örülök, hogy találkoztunk.

Agatha észrevette, hogy Alice valamivel odább magányosan borozgat. Bizonyára vett magának egy egész üveggel. Bill meg sehol. Alighanem most is a mobil miatt telefonálgat. Agatha bekebelezte az ebédjét, és visszament a puncsot kanalazgató Johnhoz.

– Nem lenne szabad több bort eladnunk – mondta a férfi, amikor meglátta Agathát. – A táncosok nem bírnak majd táncolni, ha így folytatják a vedelést.

– Sok fogyott?

– Nem kevés. De a legtöbben elvitelre kérik.

– Rejtsük el az üvegeket, és ha visszajönnek a morris táncosok, majd azt mondjuk nekik, hogy elfogyott, aztán ha elmentek, lehet folytatni az árusítást.

Ahogy a délután lassan estébe hajlott, az idő is hűvösebb lett. Megjelent Mrs. Bloxby.

– A morris táncosok már próbálnak, aztán a te beszéded jön, Agatha. Nyugodtan zárd be a boltot. Remek voltál.

Agatha hálás volt érte, hogy kiteheti végre az asztalra a ZÁRVA táblát, aztán Johnnal bedobozolták a megmaradt műanyag poharakat.

Utána csatlakoztak a tömeghez, hogy megnézzék a táncosokat. Bill és Alice a tömeg szélén állt, s a kivörösödött Alice nagyban kiabált Bill-lel.

– Te mama kedvence!

– Menjünk odább. Ezt inkább nem hallgatnám – mondta Agatha. Bűntudatot érzett, amiért nem figyelmeztette Alice-t a bor veszélyeire.

Kerestek maguknak egy helyet, ahonnan jól láthatták a táncosokat. Felzengett Alf Bloxby hangja:

– És most a mircesteri morris táncosok produkciója következik. A morris tánc a tradicionális angol népi táncok egyike. Eredete homályba vész, csupán annyi tudható róla, hogy a földművelő életmód termékenységi rítusaira, valamint a vetési és aratási ünnepekre vezethető vissza.

E pillanatban a morris táncosok egyike elvágódott a fűvön.

– Noha Shakespeare korában még nagy népszerűségnek örvendett – folytatta töretlenül a lelkész –, az ipari forradalom alatt csaknem teljesen kiveszett, de újabban, hála istennek, reneszánszát éli. A kedves közönségnek most lehetősége nyílik elgyönyörködni a csengettyús, zsebkendőiket rázó táncosok hegedű-, furulya-, dob- és harmonikaszóra előadott látványos előadásában. Önöké a terep,

fiúk.

Az eltanyált morris táncost közben felhúzták a földről, s most csak állt ott a fakuló napfényben pislogva. Betettek egy kazettát a magnóba, és máris felcsendült a víg morris zene. A táncosok virágdíszes kalpagjukban, térdükön ezüstcsengettyűkkel megragadták botjaikat, és felsorakoztak egymással szemben. A tánc során elméletileg össze kellett volna ütniük a botokat, de ketten is hibáztak, és rossz helyre csördítettek.

– Ezt direkt csináltad, Fred – ordította az egyik, és jól odaszózott a botjával szegény Fred kobakjára. Hamarosan verekedéssé fajult a tánc.

Alf Bloxby hasztalan próbálta szétválasztani a küzdő feleket, durván ellökdösték.

A lelkész lángoló arccal nézett körül segítségért, miközben azt ordibálta a kandi tömegnek, hogy hagyják már abba a nevetést, és csináljanak valamit.

– Rendőrség! – kiáltotta el magát Bill Wong, mire Alf leállította a zenét. A táncosok felhagytak egymás püfölésével, és megálltak, akár a birkák.

Bill odaordította a tömegnek:

– Menjenek haza! A mulatságnak vége.

A sokaság hömpölyögve megindult a kapu felé.

– A beszédem – siránkozott Agatha.

– Az ma elmarad – mondta John. – Inkább pakoljunk össze. – John bérelt egy utánfutót, amely a szántóföld szélén parkoló kocsijához kötve állt.

Aztán amikor John lepillantott az asztal mögé:

– Agatha, valaki lenyúlta a bort.

– Kit érdekel! – így Agatha. – Remélem, meg is mérgeződnek.

– Azért szólnunk kéne Billnek!

– Neki most kisebb dolga is nagyobb. Ugye, nem hagyta ott a pénzt?

– Nem, itt van nálam, ebben a szütyőben. Odahaza átszámoljuk, aztán átvisszük a paplakba. Biztos, hogy nem akar szólni az eltűnt bor miatt?

– Biztos. Reméljük, nem valami házaspár nyúlta le. Már az első pár korty után a válóperes bíróságon kötnének ki. Nem kedvelem Alice-t, de nem lett volna szabad hagynom, hogy igyon a borból.

– Inkább most jöjjön rá Bill, hogy milyen is a választottja, mint később – mondta John. – Na, segítsen, Agatha. Kezd hűvösödni.

A nap vöröses tányérja már alábukóban volt a horizonton. Felpakolták az utánfutóra a megmaradt poharakat, a bőléstálat, majd az asztalt is. Amikor kihajtottak a birtokról, Agatha megszólalt:

– Brentről meg a nejről is beszélnem kellett volna Billnek.

– Nem hinném, hogy közülük volna az ügghöz, Agatha.

– Pedig valakinek nagyon is köze volt hozzá. És könnyen lehet, hogy ez a valaki itt volt a mi kis falusi hepajunkon.

Első útjuk a közösségi házhoz vezetett, hogy letegyék az asztalt. Elég sok üveg bor állt még bedobozolva.

– Jó, hogy nem vittük oda mindet – mondta John. – Honnét szerezte a bőléstálat?

– Vettem.

– Senki se mondhatja magára, hogy zsugori lenne, Agatha Raisin. Az ezüstserlegekkel együtt egy rakás pénzt költhetett.

– Megteszem, amit tudok – felelte Agatha fáradtan.

– Mit gondol, Bill megbírságolja a morris táncosokat?

– Szerintem csak szóban figyelmezteti őket, és lelkükre köti, hogy ne merjenek volán mögé ülni addig, amíg ki nem jőzanodnak.

– Bérelt minibusszal érkeztek, úgyhogy hacsak a buszsofőr meg nem kószolta a bort, ezzel nem lesz

gondjuk.

– A poharakat itt hagyjuk – mondta Agatha. – Újrahasznosíthatók. A nagy felfordulásban nem is figyeltem, hogy elmentek-e már az újságírók, amikor a táncosok összeugrottak.

– Sajna legalább egy tévékamera még ott volt a helyszínen, és két újságírót is láttam.

– Francba.

– Ugorjon be hozzám egy italra.

– Menjünk inkább hozzám. Szeretném kiengedni a cicákat.

MIUTÁN FELHAJTOTTÁK AZ ITALUKAT, a konyhaasztalnál átszámolták a bevételt.

– Csak a borból majdnem százötven font jött be – mondta John. – Nem is rossz. Nem sok elemelni való üveg maradhatott.

– Miss Jellop a bor nagy részét bizonyára az ideköltözések hozta magával. Évekbe telhetett egy egész pincényit megtermelni – mondta Agatha. – Vigyük át a pénzt Mrs. Bloxbyhoz. A megmaradt borral szép summát kereshet a templomnak. De mielőtt folytatódna az eladás, szerintem meg kéne kérdeznünk valakit a faluban, aki ért a házi borokhoz, hogy hogyan lehetne gyengíteni rajta. Lényeg, hogy Alice-nek lőttek. Nem is értettem, hogy Bill mit lát benne.

– Talán jó az ágyban.

Agatha beleborzongott. Nem szívesen képzelte el Bill Wongot az ágyban, legkevésbé Alice-szel.

A paplaknál Mrs. Bloxby fogadta őket, és átvette Johntól a pénzzel teli erszényt.

– Rögtön odaadom Alfnak. Épp a dolgozószobájában számolja a bevételt. Úgy néz ki, egész szép summa jött össze. És ezért csakis téged illet a köszönet, Agatha. Alf a jövő vasárnapi szentbeszédében külön kitér majd erre. Láttam, hogy beszélgettél az öreg Mrs. Feathersszel. Mondott valami érdekeset?

– Már rég beszélnem kellett volna vele – mondta Agatha. – Tudniillik biztos benne, hogy Tristannek volt mobiltelefonja.

– És miért fontos ez?

– Mrs. Feathers azt vallotta, hogy senki sem kereste Tristant telefonon akkor éjjel, miután én elmentem tőle. Ha azonban volt neki mobilja, akkor a fenyegetője azon is hívhatta. Mire Tristan a menekülés mellett döntött, és elhatározta, hogy a templomnak szánt adományokat is elemeli. Szerintem egyszerű smucigságból hallgatott Mrs. Feathers előtt a mobiljáról. Szívesebben telefonált az öregasszony költségére.

– Billnek szóltál már erről?

– Kivételesen igen. Most néznek utána.

– Istenem, bárcsak lezárulna végre ez az ügy!

– Na igen – mondta Agatha. – Én aztán soha többé nem fogok arra panaszkodni, hogy unatkozom. Ugyanakkor Bill egyszer s mindenkorra leállított, tehát innentől a rendőrségen a világ szeme.

– Engem nem állítottak le – mutatott rá John.

Agathának azonban nem volt ínyére a gondolat, hogy John a detektívet játssza, amikor neki nem szabad.

– Végtére is abban még semmi sincs, ha tovább kérdezősködöm itt a faluban – szólalt meg. – Mrs. Featherstől is milyen értékes híreket tudtam meg. Miért ne beszélgethetnék el Mr. Crinsteddel, Tristan volt sakkpartnerével!

– Elkísérem – mondta John. – Menjünk el hozzá holnap délelőtt.

– Mit tudsz Mark Brentről? – kérdezte Agatha Mrs. Bloxbytól.

– Semmi rosszat. Szimpatikus, segítőkész ember. Miért kérded?

– Mert dühös volt Tristanre. Úgy néz ki, hogy a neje, Gladys, belehabarodott Tristanbe, Brent meg elküldte a fickót a jó fenébe.

– Nem tudom elképzelni, hogy akár Mr. Brent, akár a felesége képes volna erőszakra vetemedni – mondta Mrs. Bloxby.

– Nos, mindenesetre meglátogatjuk Mr. Crinstedet. Hja, és hétfőn nyit a mozgókönyvtár. Mrs. Brownnal is váltok majd néhány szót.

– Szerinted van értelme? – kérdezte a lelkészné csüggedten.

Agatha érezte, hogy visszatér belé nemrégiben elveszített nyomozói lelkesedése.

– Bevált módszerem a tapogatózás. Biztosan jutok valamire.

AGATHA ÉS JOHN HÉTFŐ DÉLELŐTT átautóztott a lakótelephez.

– Maga szerint otthon lesz a pasas? – kérdezte John.

– Vén, mint az országút – felelte Agatha. – Hol másutt lenne?

Mr. Crinsted ajtót nyitott: görnyedt, törékeny kis ember keskeny, ráncos arccal és szelíd tekintettel a vaskos pápaszem mögött.

– Fáradjanak beljebb – mondta. – Szent ég, de örülök, hogy rám nyitotta valaki az ajtót! Máskülönben a televízió az egyetlen társaságom.

A nappaliban makulátlan tisztaság. Agatha fényképeket pillantott meg a kandallópárkányon: párok gyerekekkel.

– Hány gyermeke van? – kérdezte.

– Egy fiam meg egy lányom, és hat unokám.

– Nagy öröm lehet, amikor meglátogatják.

– Sajnos csak karácsonykor láthatom őket. Bizonyára unalmas nekik itt nálam. A gyerekeket meg agyonkényeztetik.

Rettenetes lehet úgy élni, hogy be van zárva ide az ember, és soha senki nem jön hozzá, gondolta Agatha. Fel kéne vetni Mrs. Bloxbynak, hogy csináljanak egy nyugdíjasklubot. Most elég jól állnak az értékpapírjaim, kattogott tovább Agatha agya. Esetleg fel lehetne újítani a közösségi házat, átalakíthatnánk nyugdíjasklubbá.

– Azért jöttünk, mert kíváncsiak lennénk a véleményére Tristan Delonról – mondta John.

– Jaj nekem. Foglaljanak helyet. Főzők egy teát.

Agatha az órájára pillantott.

– Ne fáradjon. Közeleg az ebédidő, úgyhogy lenne egy javaslatom. Elcsevegünk egy kicsit, aztán átmegyünk Moretonba ebédelni. Én fizetek.

John meglepetten nézett Agathára, Mr. Crinsted viszont látványosan örvendett.

– Jóságos ég, már vagy ezer éve nem tettem ki a lábam a faluból. De mit is mondhatnék önöknek néhai káplánunkról. Egyszer benézett hozzám, amikor éppen új sakklépéseken törtem a fejem, és felajánlotta, hogy játszik velem egy partit. Úgy örültem, hogy partnerem akadt, hogy az első néhány alkalommal hagytam nyerni. Üdítő társaság volt. Elhittem neki, hogy kedvel, és ez roppant hízelgő egy ilyen vénembernek. Aztán az utolsó alkalommal annyira belefeledkeztem a játékba, hogy el is felejtettem, neki kell nyernie. Életemben nem láttam még akkora színeváltozást. Azzal vádolt, hogy csaltam. Türelmesen leveztettem neki a lépéseimet, mire ő, hogy egy hazudós, vén marha vagyok. Még a sakktáblát is feldöntötte, szanaszét repültek a figurák. Aztán kiviharzott. Borzasztóan csalódott voltam. Tudják, én tényleg elhittem, hogy akár barátok is lehetnénk.

– Mielőtt begőzölt, nem beszélt önnek a magánéletéről? – kérdezte John.

– Nem igazán. A sakk csendes játék. Egyszer mondott valami olyat, hogy az emberek is csak sakfigurák, ide-oda mozgathatók. Mire azt feleltem, hogy az emberek nagyon is kiszámíthatatlanok tudnak lenni.

– A többit majd ebéd közben megbeszéljük – mondta Agatha.

Elmentek egy moretoni kocsmába, ahol marhahúsos-vesés pitét ettek. Agatha megrendelte hozzá a

bort. John meghökken tanúja volt Agatha sziporkázásának, aki a PR-os karrierjéből vett történetekkel szórakoztatta Mr. Crinstedet. A bortól s az evéstől felhevülve Mr. Crinsted az életéről beszélt. Azelőtt Los Alamosban, majd pedig Bécsben dolgozott mint atomfizikus. Feleségül vett egy Gerda nevű osztrák nőt, aki a második gyermekük születése után mellrákban elhalálozott.

– Egy vagyont költöttem arra, hogy előbb a legjobb iskolába, aztán egyetemre járassam a gyerekeket. Freda lányomból ápolónő lett, és orvoshoz ment férjhez, Gerald fiam könyvelő, s a titkárnőjét vette el. – Mr. Crinsted nagyot sóhajtott. – Sose tudtam félretenni, így igazán szerencsésnek mondhatom magam, hogy megkaptam ezt a kis lakótelepi lakást. Egész jó a nyugdíjam, és szerények az igényeim. Örülök, hogy mindkét gyermekem jó anyagi körülmények között él.

– Nem támogatják önt? – kérdezte John.

– Nem is várom el tőlük. Nincsenek nagy igényeim. Meglehet, kissé elkapattam őket.

– Járt már a közösségi házban? – kérdezte Agatha.

– Tudom, hol van, de nem járok oda.

– Arra gondoltam, finanszíroznám a felújítását. Meg kéne javítani a tetőt. Szervezhetnénk egy nyugdíjasklubot filmvetítéssel, bingóval, miegymással. Ön pedig adhatna sakkórákat. Egy minibuszra is szükségünk lesz, ami elszállítja az embereket a stratfordi üzletekbe, esetleg színházba.

– Csodás ötlet. Boldogan adnék sakkórákat.

John újult érdeklődéssel nézett Agathára. Az utóbbi időben zsarnoki teremtésként gondolt a szomszédasszonyára, aki a tetejébe olykor még házsártos is. De lám, milyen lelkesülten csillog most a szeme, még az öreg Mr. Crinsted is határozottan megifjodott tőle.

Kétórányi csevegés után Johnnak kellett figyelmeztetnie Agathát, hogy ha nem sietnek, akkor bezár a mozgókönyvtár.

Miután elváltak Mr. Crinstedtől, John így szólt:

– Komolyan gondolja ezt a nyugdíjasklubot?

– Igen. Legalább lesz mit csinálnom.

– Most meglepett.

– Azt elhiszem. Maga már leírt engem mint erőszakos, önző nőszemélyt.

– Ez nem igaz – hárított a férfi nagy pironkodva.

– Ott a mozgókönyvtár. Lássuk, mit tud nekünk mondani Mrs. Brown.

Türelmes várakozásra kényszerültek, miközben a falubeliek könyveket adtak vissza, újakat kölcsönöztek ki, és könyvekről diskuráltak. Aztán végre-valahára hatszemközt maradtak Mrs. Brownnal.

– Mr. Delon? – nézett rájuk az okuláréja fölött Mrs. Brown elgondolkodón. – Világos volt, hogy valaki idővel majd meggyilkolja.

– Miért mondja ezt? – kérdezte John.

A párnás testű könyvtáros hölgy felvett egy kötetet az asztalról, és visszarakta a polcra.

– Sokszor jut eszembe, mennyire megalázott, amikor leszólta a gyűjteményemet. Pedig semmi oka nem volt rá. Pusztán rosszindulatból tette. Amikor meghallottam, hogy meggyilkolták, az jutott eszembe, ha még egy vidéki könyvtáros zrikálására sem sajnálta az időt, akkor alighanem csúnyán feldühített valakit, aki nem volt rest bosszút állni rajta.

– És tényleg indokolatlanul keckeckedett önnel? – kérdezte Agatha.

– Egy csekélyke oka talán mégis volt. Mrs. Feathers rajong a romantikus regényekért, a szolidabb darabokat félre szoktam neki tenni. Ugyanis a sikamlósakat nem kedveli. Egyik nap beszélgetés közben megemlítette nekem, hogy Mr. Delon be akarja fektetni az ő spórolt pénzét. Mire én, hogy ki ne adja a kezéből azt a pénzt, hiszen Mr. Delon nem hivatásos tőzsdeügynök. Lehet, hogy ezért haragudott meg rám a káplán. De amikor Mrs. Feathers megköszönte a tanácsomat, direkt kértem, ne mondja el Mr. Delonnak, hogy tőlem származik az ötlet, és ő meg is ígérte, hogy hallgatni fog. Ezért

gondolom, hogy nem szolgáltam rá a káplán úr aljasságára.

– Mrs. Feathers vélhetően mégiscsak elmondta neki – mondta Agatha. – Miket pletykálnak az emberek a gyilkosságokról?

– Attól tartok, sokan még most is a lelkészre gyanakszanak. Mr. Delont a lelkészlakban ölték meg, s a közvélekedés szerint Miss Jellop meg Mrs. Slither is tudott valami terhelőt, így aztán Mr. Bloxby elhallgattatta őket. Nevetséges, tudom jól, de a rémült emberek hetet-havat összehordanak, márpedig most aztán tényleg meg vannak rémülve. A kacsafutamunkkal meg a *Hírharsona* címlapjára kerültünk.

– Nem láttam még a mai lapokat – mondta Agatha. – Van egy példánya?

– Igen, itt, az íróasztalomban – húzta ki Mrs. Brown az egyik fiókot. – Tessék.

A címdalton színes fotó az egymást tépő morris táncosokról. Fölötte a szalagcím: AZ ANGOL VIDÉK BÉKÉJE.

– Ó, jaj – így Agatha. – Sebaj. Egy csomó pénzt gyűjtöttünk.

Mrs. Brown semmi többet nem tudott mondani Tristanról.

– Újabb két zsákutca – jegyezte meg John, amikor kitette Agathát a háza előtt. – Most mi legyen?

– Én visszanezdek Mrs. Bloxbyhoz, és felvetem neki az ötletemet a nyugdíjasklubról – mondta Agatha.

– Ehhez nem lesz rám szüksége. Akkor holnap?

– Igen, talán – kente el a választ Agatha, ugyanis tele volt a feje tervekkel.

– EZ ROPPANT NAGYLELKŰ AJÁNLAT, Mrs. Raisin! – mondta Mrs. Bloxby. – De mi lesz azzal a töméntelen mennyiségű borral?

– Azt is kifundáltam – mondta Agatha. – Mivel elég testes és édes borról van szó, átcímkezzük Cotswoldi Likőr névre. Majd megkérdem John Fletchert, hogy átvinné-e a bort. Természetesen likőrként. Azt is el tudnám intézni, hogy megjelenjen róla egy cikkecske a helyi újságban. A bevételt teljes egészében a nyugdíjasklubra fordítanánk.

– Kiváló ötlet. De nem hinném, hogy az egész felújítást neked kellene finanszíroznod. Azt hiszem, a következő adománygyűjtő akciónkon a közösségi ház felújítására kéne gyűjteni.

– Majd kitalálok valami klasszat – mondta Agatha magabiztosan.

– Úgy örülök, hogy újra a régi önmagad vagy – mondta Mrs. Bloxby.

– Elég volt a James miatti gyötrődésből. Mostantól jól érzem magam.

AGATHA ÉHESEN ÉRT HAZA. Feltúrta a mélyhűtőt, és kapargatta a jeget a címkékről, amíg nem talált valami kedvére valót. A fáradtságtól nem is vette észre, hogy a fasírtgolyók, amelyeket betett a mikróba, alufólia tálcán sorakoznak. Nem olvasta el elég körültekintően az elkészítési útmutatót, így nem tudta, hogy alufóliát semmi esetre sem szabad a mikróba tenni. Az elkészítési időt is csak úgy futtában olvasta el. Pedig sejthette volna, hogy negyvenöt perc a mikrohullámú sütőben igencsak hosszú idő. Míg a tálca a mikróban forgott, Agatha kivonult a kertbe, és mélyet szippantott a hús, esti levegőből.

Vajon itt van a gyilkos a faluban? Lehet békésen aludni három gyilkosság elkövetése után? Sokáig állt ott a gondolataiba merülve, mire meghallotta végre macskái veszett miákolását, és hátrafordult. Fekete füst gomolygott kifelé a nyitva hagyott konyhaajtón.

Agatha berontott, de addigra a mikró már lángolt. Agatha kikapcsolta a készüléket, és ki is húzta a dugót a falból, aztán kitárta az ajtót, és krahácsolva legyezett a karjával, hogy hamarabb menjen ki a füst. Az étel feketére égett a megolvadt alufólia tálcán. Agatha fogta és kitette a mikró a kertajtóba.

Talált némi száraz kenyeret, vágott belőle két szeletet, és egy kis sajttal megpirította őket. A konyha minden négyzetcentiméterét sötét koromréteg borította, így amikor Agatha befejezte az evést,

állhatott neki takarítani. Majdnem éjfél volt már, mire végzett.

Felment, hogy vegyen egy forró fürdőt, azután bokáig érő pamut hálóingbe bújt. Bemászott az ágyba, és fáradt sóhajjal elpihent. Micsoda áldatlan nap! De legalább a kacsafutam sok pénzt hozott a konyhára. Kár a rossz sajtóvisszhangért. Szóval Bunty férjhez ment. Minden titkárnő álmát valósította meg azzal, hogy elvetette magát a főnökével. Agatha gondolatai visszavándoroltak a múltba, amikor még ő is csak titkárnő volt, reklámmenedzser főnöke meg egy magas, szőke, vonzó férfiú. Agatha akkoriban nem kevés pénzt áldozott a röhejes fizetéséből arra, hogy különleges kávéfajtákkal járjon a főnök kedvében, ám az még annyi figyelmet sem szentelt neki, mint egy fénymásoló gépnek. Mr. Crinsted fia is a titkárnőjét vette el.

Felült az ágyban, amikor hirtelen eszébe villant egy új gondolat. Miss Partle, Binsler titkárnője! Mi van akkor, ha úgy bele van zúgva a főnökébe, hogy mindenáron megvédelmezi?

Tíz

AGATHA MÉG A PONGYOLÁJÁT se kapta magára, úgy rohant le a lépcsőn, ki az éjszakába, egyenesen át Johnhoz, ahol aztán ráfeküdt a csengőre, és még dörömbölt is hozzá.

– Megyek már – hallotta John morózus kiabálását. Aztán a férfi ajtót nyitott, és döbbenten meredt a hálóingés Agathára.

– Hát, Agatha, ez talán kissé túl direkt.

– Ne butáskodjon. Csak beszélni szeretnék magával.

John ellépett az ajtóból, és Agatha bemasírozott a nappaliba. A férfinak fedetlen volt a mellkasa, csupán egy kék, selyem pizsamanadrágot viselt. Milyen szép erős és izmos! Agatha egy pillanatra elmerengett azon, hogy vajon John mivel tartja karban magát, aztán levegő után kapkodva mondta:

– Titkárnők!

– Csüccs le, és nyugi. Kezdje az elején.

– A kacsafutamon összetalálkoztam Buntyval, a régi titkárnőmmel. Azóta hozzáment a főnökéhez. Fülíg szerelmes.

– Nagyszerű – mondta John csitító hangon. – De ugye, nem ezért száguldott ide az éjszaka kellős közepén?

– Eszembe jutott, mennyire oda tudnak lenni a titkárnők a főnökükért. Miss Partle például.

– Binsér titkárnője?

– Emlékszik, hogy Binsér csakis miatta volt hajlandó találkozni Tristannel?

– Rémlik valami.

– Gondoljon csak bele. Talán Tristan behízelegte magát a nő kegyeibe pusztán csak azért, hogy Miss Partle bemutassa őt a főnökének, miközben a nő szíve igazából mindvégig Binsérért dobogott. Amikor Tristan megrövidítette Binsert tízezer fonttal, Miss Partle eltökélte, hogy visszaszerzi a pénzt. Talán a verést is ő szervezte meg. A tízezer font tehát visszakerül a gazdájához. De Tristan azért még megpróbálkozott egy kis zsarolással. Imádta, sőt éhezte a pénzt. Miss Partle már éppen azt hitte, hogy fellélegezhet. Ám ekkor Tristan a kezébe kaparint valamit, amivel pompásan meg tudná zsarolni Binsert. Felhívja a titkárnőt. Tegyük fel, hogy Binsér épp házon kívül van. Beszélnek, és a nő rájön, hogy muszáj lesz elhallgattatnia a fickót. Idejön Carselyba, és rátelefonál. Esetleg emlékezteti Tristant a verésre. Az úgy dönt, hogy megpattan. Elhagyja a házat, és átoson a lelkészlakba. A nő halkan követi, nem akarja a nyílt utcán megtámadni. Induljunk ki abból, hogy Tristan nem kulccsal hatol be, hanem a szárnyas ajtón át. A nő látja, ahogy kinyitja a pénzesládikát, és magához veszi a suskát. Ráébred, hogy ha ilyen körülmények között szabadul meg a férfitől, az neki csak jó. Felkapja a papírvágó kést, és uccu neki!

– Na jó, de mi van Peggy Slitherrel és Miss Jelloppal?

– Tristan bizonyára elmondta nekik, amit tud, de legalábbis célozgatott rá. Miss Jellopp, akit mélységesen megrázott a káplán halála, elhatározta, hogy felhívja Miss Partle-t. Az meg berezelt, mert hát ki tudja, mit tartogat még Miss Jellopp a tarsolyában, és ugyanez áll Peggyre is. A nő pánikba esik, és mindkettőt kinyírja.

– Agatha, Agatha, csigavér. Mindez eléggé valószínűtlen. Nem kell minden szalmaszálba belekapaszkodni.

– Én azért odamegyek holnap, elbeszélgetek vele, és figyelem a reakcióját. Egy zajos irodában úgyse tehet velem semmit.

John visszafogta magát, és nem mutatott rá, hogy Binsér exkluzív irodái éppen hogy csendesek.

– Feküdjön vissza aludni – mondta csitító hangon. – Holnap még beszélünk erről.

– Nem biztos, hogy ott helyben szembesítem a tényekkel – mondta Agatha. – Ha lejárt a munkaideje, követem, hogy lássam, hol lakik, és megpróbálok rájönni, milyen ember valójában.

– Jól van, drágám. De most menjen szépen haza – mondta John, akárha gyerekekhez beszélne.

– Maga nem tart velem?

Agatha nem tudhatta, hogy John másnap este Charlotte Bellinge-gel vacsorázik, és a férfinak esze ágában sem volt őt erről felvilágosítani.

– Végeznem kell a könyvemmel.

– Annyi baj legyen – durcáskodott Agatha. – Tudok én nyomozni egyedül is.

AGATHA LONDONBAN AKART LENNI, mire Binser irodái bezárnak éjszakára. Ha követi Miss Partle-t, és kideríti, hol lakik a nő, közben esetleg a személyiségéről is fellibben a fátyol. A már korábban is jól bevált álcáját öltötte magára: szőke parókat dioptria nélküli pápaszemmel.

Nagy volt a kísértés, hogy indulás előtt felhívja Billt, aztán eszébe jutott a leplezetlen kételkedés, amellyel John a teóriáját fogadta, és arra jutott, hogy alighanem Bill is hasonlóképpen reagálna.

Amikor megérkezett Binser irodakomplexumába, azzal a magabiztos tudattal foglalt helyet a tágas előtérben található számos ülőalkalmatosság egyikén, hogy a kutya se fogja megkérdezni, mi dolga van itt. Emberek jöttek és mentek, s lassan kezdtek kiürülni körülötte a székek. A dolgozók már kifelé áramlottak az épületből. A recepciósök is cihelődtek, két biztonsági őr vette át a helyüket. Hogy ne keltsen feltűnést, Agatha is kiment, és figyelőállásba helyezkedett az épület előtt.

Ólomlábakon járt az idő. Hideg szél fújta egész Cheapside-ban. Aztán nagy sokára feltűnt Miss Partle. Agatha megkönnyebbült sóhajt hallatott, ugyanis attól tartott, hogy Miss Partle kalapot visel majd, vagy másképpen lesz felismerhetetlen. Agatha biztonságos távolságot tartva követte a nőt a St. Paul metróállomásig, majd le a hosszú mozgólépcsőn a peronra. És most?, tűnődött. Szálljak be ugyanabba a kocsiba, amelyikbe ő? Miért is ne! Miss Partle úgysem ismerheti fel, hiszen el van maszkírozva.

Nyugat felé robogott velük a zsúfolt metrókocsi. Agatha egy kapaszkodón csüngve az összetorlódott testek tömkelegén át néha-néha odalesett a valamivel távolabb álló Miss Partle-ra.

A titkár nő a Notting Hill Gate-nél szállt ki, Agatha vadászebként a nyomában. Miss Partle tempósan gyalogolt a Pembridge Roadon, és Agatha bosszúsan konstátálta, hogy egy török étterembe vezet az útja. Mindegy, álcázva vagyok, úgyhogy akár be is kaphatok pár falatot, gondolta Agatha. Az étteremben nem voltak sokan. Agathát mindössze három asztal választotta el Miss Partle-től.

A titkár nő elővett az aktatáskájából egy *Evening Standardet*, és nekiállt olvasni. Agatha kebabot rendelt rizzsel, meg egy pohárral a ház borából. Kezdett benépesülni az étterem. Végül Miss Partle befejezte az evést meg az olvasást, és kérte a számlát. Agatha ugyanezt tette. Miközben Miss Partle fizetett, Agathának leküzdhetetlen vizelhetnékje támadt. Szitkozódva levágtatott a lépcsőn a toalettre, de mire visszaroht, Miss Partle már felszívódott. Agatha fizetett, és kiroht az éjszakába. Szétnézett, és még éppen észrevette Miss Partle-t, amint bekanyarodik a Chepstow Villas felé. Agathának több se kellett, utánairamodott. Az utca végéhez érve egy pillanatra megállt. Miss Partle robusztus alakja az egyik utcalámpa fénykörétől a másikig haladt. Egy kutyáját sétáltató nőt leszámítva kihalt volt az utca. Aztán Agatha látta, hogy Miss Partle bemegy az egyik kora viktoriánus kori ház kapuján. Magyalbokor állt előtte. Agatha várt egy keveset, azután odasétált a házhoz, és azon töprengett, hogy mitévő legyen. Eddig semmit sem tudott meg. Miss Partle senkivel sem találkozott, senkivel sem beszélt. Agatha semmivel sem tudott róla többet, mint korábban.

Hiányzott neki John. Vagy valaki, akihez szólni lehetne. Elővette a táskájából a noteszét, és felírta a címet. Esetleg megalhatna egy szállodában, és másnap majd újra megpróbálja. Ugyan mit akarsz megpróbálni?, élcelődött egy gonosz kis hang a fejében.

Minél tovább ácsorgott ott azon töprengve, hogy Miss Partle a gyilkos, annál nevetségesebbnek tetszett az ötlet.

Eldöntötte, hogy inkább hazamegy. Úgyse szólt Doris Simpsonnak a cicák miatt. Hagyott ugyan

nekik száraztápot, de azt az agyonkényeztetett macskák ki nem állhatják. Ideje hazamenni, a többi már a rendőrség dolga.

JOHN ARMITAGE SZÁMÁRA lealacsonyító élmény volt az este. A King's Road egyik elegáns éttermébe beszélt meg találkozótl Charlotte-tal, aki félórás késéssel, egy jóképű fiatalember társaságában érkezett meg.

– Ez itt Giles – mutatta be a fiút Charlotte. – Giles, John Armitage. Nem baj, ha Giles is csatlakozik hozzánk, drágám?

Így dőlt meg John romantikus estére szőtt terve, s a továbbiakban Gilest is kénytelen volt szórakoztatni, aki azon kívül, hogy kijelentette, az olvasás szerinte merő időpocsékolás, jóformán alig beszélt, viszont elég rendszeresen ivott. John abban reménykedett, hogy a vacsora végén Charlotte lerázza majd az unalmas ifjút, és felhívja őt magához. A számla láttán kapott ugyan egy enyhe sokkot, de örök optimistaként zokszó nélkül fizetett. Hanem nagy bánatára alighogy kiléptek az étteremből, Charlotte búbájosan megköszönte neki a vacsorát, majd belekarolt Gilesba, és egyszerűen elsétáltak.

John átkozta magát, amiért balfácánként viselkedett, miközben rá kellett jönnie, hogy hiányzik neki Agatha. Jobban járt volna, ha vele tart, akármilyen örültséget vett már megint a fejébe a nő. Agatha roppant idegesítő és erőszakos tud lenni, ellenben sose unalmas. John Charlotte-tal is megpróbált az ügyről diskurálni, míg fel nem tűnt neki, hogy érdektelenség ül ki a nő szép szemébe. Ha Charlotte nem magáról beszélt, akkor csakis őt érdeklő témákról volt hajlandó cseverészni, például arról, hogy melyik étterem vagy divattervező felkapott, s melyik nem az.

Agatha házában sötét volt, amikor John hazaérkezett. Elhatározta, hogy másnap átugrik Mircesterbe, vesz egy kis vesét a kedvenc hentesénél, és meginvitálja Agathát vacsorára.

AGATHA NÁTHÁSAN ÉBREDT. Attól tartott, hogy Cheapside-ban szedett össze egy meghűlést, amikor abban a jeges szélben spacírozott. Ugyanakkor megerősítve érezte magát abbéli meggyőződésében, hogy Miss Partle a gyilkos. Fel s alá járkált a konyhában. Talán mégiscsak szembesítenie kellett volna a nőt a gyanújával, hátha Miss Partle valamiképpen elárulja magát.

Végül megszületett benne az elhatározás. Felnyalábolta a lábtörlőről a reggeli postát, közte John vacsorára invitáló levélkéjét is, és letette a kisasztalra anélkül, hogy akár csak egy pillantást vetett volna rá. Aprított báránymájat adott a cicáknak, azután jó meleg kabátba bújt, és kiment a kocsijához.

Londonba érve a Hyde Parknál lévő mélygarázsban hagyta a kocsit, és elmetrózott a Notting Hill Gate-re. Tele volt a környék a Portobello Roadon található bolhapiac felé igyekvőkkel.

Agatha meg sem állt Miss Partle házáig, becsöngetett, és várt. Semmi. Először nem tudta, mitévő legyen, aztán elhatározta, hogy szétnéz a piacon. Furcsa érzés volt, hogy újra ugyanaz a sok szag, az ismerős londoni forgatag veszi körül. Agatha standtól standig vándorolt, nézegette az ékszereket, a katonai kitüntetések, öreg ruhákat. Látott egy pofás ezüst papírvágó kést, s úgy döntött, megveszi Alf Bloxbynak a régi helyett. Az árus becsomagolta selyempapírba, és Agatha becsúsztatta a pakkot a kabátja zsebébe.

Ahogy együtt sodródott a tömeggel, s épp egy férfi mellett sétált el, akinek tekerőlant volt a kezében, és papagáj gubbasztott a vállán, valaki a nevéen szólította:

– Mrs. Raisin?

Agatha megpenderült, és Miss Partle-lal találta magát szemben.

– Nahát, ön itt! – így Agatha. – Elragadó ez a piac, nem gondolja?

– Valóban az, már ha az ember meg tudja különböztetni a bővrit az eredetitől. Én inkább csak nézelődöm – mondta Miss Partle. – Meghívhatom egy kávéra?

– Kösz – mondta Agatha. – Hová menjünk? Idejét se tudom, mikor jártam erre utoljára.

– A közelben lakom. Épp hazafelé indultam.

Séta közben kedélyesen tereferáltak az oly sokat változott Londonról, s Agathának mindegyre az járt a fejében, hogy örültség volt ezt a kedves nőt gyanúsítania.

A Chepstow Villashoz érve Miss Partle kinyitotta az ajtót. Agatha követte a nőt a szűk kis előtérből nyíló, régiségekkel és ízléses festményekkel ékes nappaliba. Összenyitottak két helyiséget, így jött létre a mostani, elől-hátul hosszúkás ablakokkal ellátott, tágas nappali.

Miss Partle odalépett a falitermosztáthoz, és feltekerte a fűtést.

– Hagyja csak magán a kabátját. Hűvös van itt, de mindjárt melegebb lesz. Addig jöjjön le velem a konyhába, főzök kávé.

– Takaros ez a ház – mondta Agatha már odalént, amikor körülnézett a szupermodern konyhában. – Látszik, hogy sok munkája fekszik benne.

– A nagynénémtől rám szállt örökségből vettem akkoriban, amikor Notting Hill még meglehetősen ódivatúnak számított, és apránként újítgattam fel. Foglaljon helyet, és mesélje el, miért követett engem tegnap abban a mókás álöltözetben. Egy perc, és kész lesz a kávé.

– Úgyse fogja elhinni – nevetett fel Agatha. – Tisztára megkergültem. Nem is tudtam, hogy kiszúrt tegnap este.

– A gyűrűje eléggé árulkodó. Le kellett volna vennie. És csálén állt a parókája, biztosan a széltől. Már az étteremben is feltűnt, hogy kikandikál alóla egy barna hajtincs. Lopva figyeltem magát, és végül is sikerült azonosítanom, aztán láttam, hogy a házam előtt ácsorog. Mit csinált tulajdonképpen?

– Elmondom, de remélem, nem lesz nagyon dühös rám. A kacsafutamon kezdődött.

– Ez egyre mulatságosabb. Mi közöm van nekem holmi kacsafutamhoz? Á, már le is főtt a kávé. Hogy issza?

– Feketén. Rá szabad gyújtani?

– Nem, nem szabad.

– Majdcsak kibírom valahogy.

– Tessék, a kávéja. Most pedig ki vele, miért követett?

– Szóval, azon a bizonyos kacsafutamon összetalálkoztam a régi titkárnőmmel, Buntyval, aki közben hozzáment a főnökéhez. Elmerengtem azon, hogy a titkárnők gyakran zúgnak bele a főnökükbe, és úgy okoskodtam, hogy ha Tristan megfenyegette Mr. Binsert, ön esetleg közbelépett, hogy megvédelmezze a főnökét. Ez így elmesélve elég bizarnak tűnhet.

– Haragudnom kéne, de mivel összesen három gyilkosság történt a falujukban, illetve annak környékén, megértem, hogy minden lehetőségre ráugrik. A rendőrség ezek szerint tanácstalan?

– Meglehetősen, hacsak a tőlem kapott információ nem vezeti őket nyomra.

– Miféle információ?

– Mrs. Feathers, az idős hölgy, Tristan szállásadója azt mondta nekem, hogy egyszer látta a káplánt mobilon beszélni. Én ezt továbbadtam a rendőröknek. Tudja, elképzelhető, hogy Tristan a halála éjszakáján fenyegető telefonhívást kapott valakitől. Szerintem azért törte fel a lelkész ládikáját, mert meg akart lógni, és ehhez pénz kellett neki, mindegy, hogy mennyi. Szóval, ha tényleg felhívta valaki, akkor a hívót le is lehet nyomozni.

Felhő kúszott be a nap elé, árnyékba taszítva a kertet, ahol két seregély kukacot keresgélt a parányi fűszőnyegen.

– Ritka látvány – mondta Agatha.

– Micsoda? A mobiltelefon?

– Nem, a seregély. Valaha egész London tele volt velük. A seregélyeket nézem a kertjében.

– Meséljen még nekem erről a kacsafutamról – mondta Miss Partle. – Primitív szórakozás lehet. Csoda, hogy nem kezdték ki miatta az állatvédők vagy a Királyi Madárvédelmi Társaság.

– Műanyag kacsákat használtunk, olyan kis sárgákat. – Agatha mindent elmesélt a versenyről meg a lerészegedett morris táncosokról.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen tréfás is lehet a falusi élet – mondta Miss Partle. – De mégis hogy képzelte, hogy beleüti az orrát egy gyilkossági ügybe?

– Sajna javíthatatlanul kíváncsi vagyok. És nem fogom feladni, amíg meg nem lelem a tettest.

– Nos, ismeri a mondást: aki kíváncsi, hamar megöregszik. Körbevezessem a házban?

– Inkább hazamennék – mondta Agatha.

– Említette a halott nő hűgának borát. Nekem is tele a pincém. Semmi házi pancs, nálam csak minőségi nedűt talál.

– Van borospincéje, tényleg?

– Igen, erre – nyitott ki Miss Partle egy, a konyhából nyíló ajtót. – Jöjjön, és válasszon magának egy üveggel.

Agatha a pinceajtóhoz lépett, ahonnét kőlépcső ereszkedett alá a mélybe.

– Csak rajta – noszogatta a háta mögött álló Miss Partle. – Addig kikapcsolom a kávéfőzőt.

– Merre van a villanykapcsoló? – kérdezte Agatha bizonytalanul, mert rögtön feltolult benne az emlék, amikor bent rekedt Mrs. Tremp szenespincéjében.

– Jobbra, az ajtó mögött. – Agatha nagyban tapogatta a falat, amikor súlyos ütés érte a fejét, s ő előrezuhant a lépcsőn.

Amikor talajt ért, minden egyes porcikája fájt, s bár magánál volt, amikor meghallotta, hogy Miss Partle lefelé tart a lépcsőn, józan eszének maradéka azt súgta, hogy tegyen úgy, mintha el lenne ájulva.

Érezte, hogy megkötözik előbb a bokáját, majd a csuklóját. Száját beragasztották.

– Kotnyeles satrafa – sziszegte Miss Partle. – Azt hittem, nincs már mit tartanom attól a telefontól. A sarki fürkéből hívtam fel. Remélem, sose jönnek rá, hogy a fürke itt van a lakásom közelében. Most mit csináljak? Mindjárt visszajövök. Istenem, miért is kellett belekontárkodnia!

Agatha hallotta a lépcsőn felinaló lépteket, aztán becsapódott a pinceajtó. A kín és a félelem eleinte blokkolta az agyát. Aztán az a vigasztalan gondolata támadt, hogy mégiscsak szólnia kellett volna Billnek a gyanújáról. Amikor majd kiderül, hogy Agatha Raisin eltűnt, John értesíteni fogja Billt, az meg kihallgatja Miss Partle-t, de addigra őbelőle már csak egy tetem marad.

JOHN ARMITAGE ÉPP A MIRCESTERI főkapitányság előtti nyilvános parkolóban álló kocsijához vitte, amit vásárolt, amikor Bill Wong ráköszönt:

– Csak így, egyedül? Hát a menyasszonya?

John egy töredékmásodpercig nem is értette, miről beszél, aztán észbe kapott, és így felelt:

– Hja, Agatha. Bizonyára még Londonban. Kiderült már valami a mobilról?

– Volt egy fogadott hívása a halála éjszakáján. Egy Notting Hill-i fürkéből hívták.

– Ajjaj. Nézze csak, Bill, remélem, Agatha nem keveredik bajba.

– Jobban teszi, ha elmondja nekem, amit tud.

– Ugyanis az az örült ötlete támadt, hogy Miss Partle a gyilkos. Tudja, Binser titkárnője.

– Honnét vehette ezt?

– Onnét, hogy a kacsafutamon összetalálkozott a hajdani titkárnőjével, aki a főnökéhez ment feleségül. Agatha merengeni kezdett a főnökük után epedező titkárnőről, és arra a hibbant következtetésre jutott, hogy alighanem a tiszteletre méltó Miss Partle gyilkolászta sorra az embereket Binser védelmében. Őszintén remélem, hogy nem esik bántódása. Nyomozni indult a nő után, és Binsernek befolyásos barátai vannak.

Bill meg se moccan.

– Gyakran gondolok arra – mondta lassan –, hogy még ha Agatha néha szamárságokat művel is, szinte rejtélyes, ahogy mindig ráhibázik a megoldásra.

John hitetlen képet vágott.

– Az elgondolás akkor is kissé erőltetett, hacsak Miss Partle-nak nincs valami köze Notting Hillhez.

– Az irodán mindazoknak a címe fel van jegyezve, akiknek közük van a gyilkosságokhoz – mondta Bill. – Vetek egy pillantást a listára.

– Önnel tartok.

– Egye fene. – Bementek a kapitányság épületébe. Bill haladt elöl, leültette Johnt, és mondta, hogy várjon.

Várakozás közben John egyre feszültebb lett. Bill szokatlanul sokáig elmaradt.

Amikor végre előkerült, azt mondta:

– Miss Partle Notting Hillben lakik. Felhívtam a kensingtoniakat, hogy a biztonság kedvéért vigyék be kihallgatásra, és csak azt remélem, hogy Binser nem fog beperelni minket.

– Adja meg nekem a címet – mondta John.

– Nem, amatőrből egy is untig elég. Bízva ezt a rendőrségre.

John széleseben elhajtott a postához, és kikérte a londoni telefonkönyvet. Kikereste benne Miss Partle címét, aztán újra bepattant a kocsijába, és kilőtt London felé.

AGATHA HALÁLOSAN RETTEGETT. Sokáig gondolkodni is képtelen volt. Aztán eszébe jutott a piacon vásárolt papírvágó kés, ami a kabátzsebében lapult. Összekötözött kezét csavargatva nyújtogatta ujjait a zsebe felé.

Aztán újból kinyílt a pinceajtó. Vége a dalnak, gondolta Agatha. Miss Partle lejött a lépcsőn, és kalapács volt nála.

– Most végzek magával – mondta. – Hogy mit csinálok a hullájával, azt utána is ráérek kitalálni.

Meglendítette a kalapácsot, és Agatha behunyta a szemét. Ebben a lélektani pillanatban megszólalt az ajtócsengő.

Miss Partle leeresztette a kalapácsot. Mi legyen: nyisson ajtót, vagy várjon, amíg elmennek? Csakhogy Mr. Binser néha fontos iratokat küld a lakására áttanulmányozás céljából. Így aztán Miss Partle ledobta a kalapácsot a földre, Agatha mellé, és felbaktatott a lépcsőn.

Amikor kinyitotta a bejárati ajtót, két rendőrrel találta magát szembe.

– Miss Partle?

– Igen.

– Volna szíves befáradni velünk a kapitányságra? Lenne még néhány kérdésünk Tristan Delon meggyilkolásával kapcsolatban.

– Hisz már minden kérdésükre válaszoltam. Mr. Binser nem fog örülni.

– Nem tart sokáig.

Mivel mindenáron el kellett távolítania őket, Miss Partle így szólt:

– Magamhoz veszem a táskámat.

Agatha hallotta a hangokat, azt azonban nem, hogy mit mondanak. Hallotta, hogy Miss Partle besiet a konyhába, aztán újból kimegy a bejárati ajtóhoz. Nekiállt a padlóhoz verdesni a lábát. Az ajtó azonban bevágódott Miss Partle mögött, és csend telepedett a házra.

BILL ÉS WILKES FŐFELÜGYELŐ szirénázva repesztett London felé.

– A lelkükre kötöttem, hogy fogják ott Miss Partle-t, amíg oda nem érünk.

– Azon tűnődtem – mondta Bill –, mi van, ha Agatha az otthonában kereste fel a nőt.

– Állítólag egyedül volt a házban.

– Szerintem először menjünk oda, és kérdezzük ki a szomszédokat, nem láttak-e bemenni hozzá valakit, aki hasonlít Agathára. Egy perc az egész – unszolta társát Bill.

– Jól van – sóhajtotta Wilkes. – De van egy olyan sanda gyanúm, hogy Binser ügyvédei a nyakunkon lesznek, mielőtt lemegy a nap. Agatha Raisin. Bah! Miért is nem bír nyugton lenni az a nő?

- Nemegyszer megesett már, hogy a botladozásával nyomra vezetett minket.
- Ha hiába jöttünk ide, úgy éljek, hogy előveszem őt a rendőrség munkájának akadályozásáért!

EZALATT ODALENT, A PINCÉBEN Agatha nyöszörögve gördült újból a hátára. A való élet miért nem olyan, mint a mozifilmek? Egy filmben a hősnő elő tudná szedni a kést, hogy kiszabadítsa magát vele.

Pihent egy keveset, aztán újra próbálkozott. Jó mélyek voltak a zsebei, de ujjával pont sikerült elérnie a papír csücskét. Finoman megrántotta. A kés apránként kicsusszant a zsebéből. Agatha rántott rajta még egy utolsót, mire a becsomagolt kés kibukott a zsebéből, és a padlóra esett. Átgurult az oldalára, hogy felmarkolja. Csakhogy a csomagolás körbe volt tekerve ragasztószalaggal, amit Agatha képtelen volt letépni. Könnyei az arcára peregtek.

JOHN ARMITAGE DUGÓBA KERÜLT. Hallotta a szirénázást, és látta, hogy a sorban elöl álló kocsik szolgálai lehúzódnak. Rendőrök sűrűen el mellettük, és John egy pillanatra még Bill Wong arcát is látta. Az volt az érzése, hogy Agatha kapitálisat hibázott, amivel egy életre magára fogja haragítani a rendőrséget.

– EZ AZ A HÁZ – mondta Bill. – Csöngessünk be a szomszédba, és tudjuk meg, nem látták-e Agathát.

Az ajtót nyitó fiatalasszonynak két kisgyermek csimpaszkodott a szoknyájába. Bill megadta Agatha személyleírását, de a nő a fejét rázta.

– A gyerekekkel voltam elfoglalva. Kérdezzék inkább az öreg Mrs. Wirtle-t, ott lakik szemközt. Az mindent kifigyel.

Rengeteg időbe telt, mire Mrs. Wirtle kicsoszogott az ajtóhoz. Járókeretre támaszkodott, és fésületlen, ősz üstök alól nézett rájuk. Bill neki is leírta Agatha külsejét.

– Láttam egy ilyenforma nőt bemenni Miss Partle-hoz – mondta Mrs. Wirtle. – Aztán rendőrök jöttek Miss Partle-ért. Mi folyik itt?

– Vagyis a másik nő még odabent van? – szegezte neki a kérdést Bill.

– Ne kiabáljon, nem vagyok én süket. Nem, a másikat nem láttam kijönni.

Megköszönték, azután megálltak Miss Partle háza előtt.

– Időbe telne házkutatási engedélyt szerezni – mondta Wilkes.

– Lássuk, zárva van-e az ajtó – javasolta Bill.

Wilkes elfordította a kilincset.

– Nyitva.

– Akkor nyugodtan bemehetünk – mondta Bill. – Rendőrök volnánk, kötelességünk ellenőrizni a helyszínt.

Agatha hallotta a hangokat. Ezek szerint Miss Partle-nak bűntársai is vannak? Végző elkeseredésében fuldokolva nyögdécselt, és a padlóhoz verdeste a lábát.

– Maga nem hallja? – kérdezte Bill, amikor már a szűk kis előszobában álltak.

Hegyezték a fülüket, és megint hallották azt a halk dobogást, aztán a nyögdécselést.

A konyhába lépve Bill elordította magát:

– Agatha!

Újra ugyanaz a fojtott, gurgulázó nyöszörgés.

– Az az ajtó ott nyitva van – mondta Bill.

Némi matatás után a villanykapcsolót is megtalálta mögötte.

Odalent, a pince padlóján Agatha Raisin hevert könnyáztatta arccal.

A két férfi azonnal lerohant hozzá. Bill kiszedte a pecket a szájából, aztán a zsebkésével levágta róla a köteleket.

– Meg akart ölni – zihálta Agatha. – És vissza fog jönni.

Bill felsegítette, de Agatha majdnem összecsuklott a kezébe-lábába hasító fájdalomtól, merthogy a kötelek teljesen elszorították a vérkeringését.

– Vigye föl, és itassa meg teával – mondta Wilkes. – Én hívom a kensingtoniakat.

EZENKÖZBEN A KENSINGTONI rendőrök nyugtalansága nőttön-nőtt. Miss Partle ijesztően hivatalosan viselkedett. Befolyásos barátokkal rendelkezik, és egy iparmágnás a főnöke.

Miss Partle megérezte rajtuk, hogy kínban vannak, s ettől még magabiztosabb lett. Csak egy kicsikét kell kitartania, előbb-utóbb úgyis el fogják engedni, hiszen nincs letartóztatva. Nincs más teendője, mint válaszolni a fafejű mircesteri rendőrök kérdéseire, azután hazamegy, és kitalálja, mi legyen Agatha Raisin hullájával. Ha valaki netalán látta őket a piacon Agathával, akkor alighanem még további kérdések elé néz, ám amíg nincs hulla, addig a rendőrök sem tehetnek semmit. Lehet, hogy a kocsija csomagtartójába kellene tenni a hullát, aztán majd valahol Carselyban megszabadul tőle.

Először csak egy rendőrnő üldögélt vele, aztán nyílt a kihallgatószoza ajtaja, és besétált két nyomozó. Mindketten szigorúan néztek rá. Egyikük így szólt:

– A kihallgatást majd csak akkor kezdjük meg, amikor Wilkes főfelügyelő is ideért a mircesteri nyomozóhivatal képviselőjében.

Miss Partle ebben a minutában döbbsent rá, hogy mintha elfelejtette volna bezárni a háza ajtaját.

JOHN ARMITAGE ARRA ÉRT ODA, hogy Bill és Wilkes éppen besegíti Agathát a járőrautóba.

– Jöjjön maga is – mondta Bill –, és vigyázzon a menyasszonyára. Kis híján megölték.

A kapitányság felé menet Agatha előadta a sztoriját.

– Nem értem, miért támadott magára a nő – jegyezte meg John. – Végére is maga semmi olyat nem mondott neki, amiből azt gondolhatta volna, hogy bizonyítéka is van.

Agatha a fejét rázta.

– Ne feledje, hogy beszéltem neki a mobilról, és azt is mondtam, hogy nem fogom feladni, amíg meg nem találom az elkövetőt. – Kezdett magához térni. Felébredt benne a régi Agatha Raisin. S a régi Agatha Raisin azt gondolta: micsoda lehetetlen alak ez a John! Hiszen se meg nem ölelte, se meg nem csókolta örömeiben, de még csak annyit se mondott: „nem esett bajod, drágám?”. Pukkadjon meg!

A kapitányságon Johnnak várakoznia kellett, amíg egy nyomozó elvezette Agathát vallomástételre.

Bill és Wilkes bevonult a kihallgatószozában üldögélő Miss Partle-hoz.

Wilkes így szólt:

– Letartóztatom a Mrs. Agatha Raisin elleni gyilkossági kísérletért...

S akkor Miss Partle sikítani kezdett.

Tizenegy

BILL MÁR ÉPPEN KEZDTE azt hinni, hogy a nő megtébolyodott, és képtelenek lesznek kiszedni belőle egy épkézláb vallomást, aztán Miss Partle végül mégis lecsillapodott, és kitálalt.

– Rögeszmésen szeretem a főnökömet – mondta színtelen hangon. – Mindent megtettem érte, még többet is, mint a felesége. A legjobb kávéfőztem neki, mostam az ingeit, és azonkívül, hogy ápoltam az üzleti kapcsolatait, én vásároltam meg a gyermekeinek szánt karácsonyi és születésnap ajándékokat. Aztán egy nap jött az üzenet, hogy egy bizonyos Mr. Tristan Delon vár a recepción, és Mr. Binserral szeretne beszélni, méghozzá azért, mert egy ifjúsági klub megalapításához gyűjt adományokat. Megüzentem neki, hogy lesz szíves írásban beadni a kérését.

Wilkes időnként félbeszakította, hogy tisztázzák a dátumokat és az időpontokat.

– Biztosan kiszedte valamelyik recepcióból, hogy nézek ki, mert ott várt rám, amikor aznap este hazaindultam. Meghívott vacsorázni. Nagyon vonzó volt, és én pontosan tudtam, hogy Mr. Binsersoha nem fog viszonszeretni, s ez borzasztóan fájt. Tristan oldalán kívánatosnak éreztem magam. Észre se vettem, és már meg is ígértem neki egy találkozót a főnökömmel. Aztán Mr. Binsers és Tristan elválaszthatatlan lett, de Tristan azért arra is odafigyelt, hogy engem se hanyagoljon el.

Na és aztán Mr. Binsers elmondta, hogy megrövidítette őt tízezerrel. Áthívtam Tristant a lakásomba. Adtam neki egyet a krikettütőmmel, és megmondtam, hogy ez csak ízelítő abból, amit kapni fog, ha nem adja vissza a pénzt. Azt hittem, ezzel pontot tettünk a dolog végére. Beszéltem a lelkészével, és megtudtam, hogy Tristan vidékre költözött. De amikor én szinte már meg is feledkeztem róla, felhívott. Azt mondta, elmentek Mr. Binserral egy melegbárba, és egy ott dolgozó barátja lefotózta őket. Közölte, hogy adjam át Mr. Binsersnek: ha nem tejel kettőszázötvenezer fontot, akkor el fogja küldeni a fotókat a nejeének. Bármennyire tisztában voltam vele, hogy az a nő nem érdekli meg Mr. Binsers, azt is tudtam, hogy a főnök teljesen össze lenne omolva. Gyűlöltem Tristan Delont. Becsapott. Hagyta, hogy azt higgyem, fontos vagyok neki. Turistának álcázva magam átugrottam Carselyba. Kiszúrtam egy csapat turistát, hozzájuk csapódtam, s közben szépen feltérképeztem a falut. Ekkor még nem tudtam, mitévő legyek. Korábban azt hazudtam Tristánnek, hogy majd én fizetek neki a saját félretett pénzemből. Figyeltem és vártam. Láttam azt a Raisin nevű nőszemélyt éjfél tájban kijönni Tristantól. Aztán eltűnődtem, vajon rá tudnék-e ijeszteni annyira, hogy elhordja az irháját. Így hát felhívtam, és megmondtam neki, hogy másnap elmegyek hozzá, és lepuffantom. Ekkor már abban sem voltam biztos, léteznek-e egyáltalán azok a fényképek. Ugyanis időközben megkérdeztem a főnökömet, hogy járt-e valaha melegbárban, és ő nemet mondott, márpedig Mr. Binsers – folytatta Miss Partle halálosan büszkén – *soha* nem hazudik. Tristan hallhatóan megijedt. De én csak vártam. Láttam, mikor kisurrant és átsietett a paplakba. A szárnyas ajtón ment be, én meg utána. Láttam, hogy kiveszi a pénzt a ládikából, és ugyanebben a pillanatban észrevettem a holdfényben csillogó papírvágó kést. Felkaptam, leszúrtam vele Tristant, és eljöttem. Előtte a hegyen tettem le a kocsimat, a fák között, úgyhogy a földeken átvágva arrafelé indultam.

Elhallgatott.

– És Miss Jellopot miért? – nógatta Wilkes.

– Mert Tristan elmondta neki. Miss Jellop azt állította, hogy Tristan egy bizonyos Mrs. Slithernél hagyta a fotókat, de ő, mármint Miss Jellop is tud mindent, mióta Tristan egyszer ittas állapotban kikotyogta neki. Meg azt is mondta, hogy a rendőrséghez fog fordulni. Egy londoni telefonfülkéből hívott fel. Nem engedhettem, hogy megtegye, ezért azt mondtam neki, hogy meglátogatom, és mindent elmagyarázok. Mázlim volt, hogy én voltam agyorsabb. De hát sose lesz már ennek vége? Aztán Mrs. Slither meg azt mondta, hogy annak alapján, amit Tristan elmondott neki, a káplánnak bőven elegendő bizonyíték van a kezében ahhoz, hogy tönkretegy Mr. Binsers. Reméltem, hogy már vége van, de aggasztani kezdett Peggy Slither. Ha megszabadulok tőle, azzal garantáltan véget vetek

ennek az egésznek. Miután megöltem, tűvé tettem a házat a fotókért, de nem találtam semmit. Azután csak vártam és imádkoztam, de világossá vált, hogy a rendőrök sem találták meg őket. Ugye, Mr. Binserek nem szólnak minderről? Nem szeretném elveszíteni a megbecsülését.

– Sajnos muszáj lesz – mondta Wilkes, mire Miss Partle sírva fakadt.

A KÖVETKEZŐ HETEK BEN Agatha valóságos háziasszonnyá avanzsált. Doris Simpson, a bejárónője spanyolországi vakációra utazott, és Agathára bízta Scrabble névre hallgató macskáját. A cicát még Agatha szerezte az egyik ügye során, gyakorlatilag megmentette Scrabble életét, ám a hálátlan jószág egyre csak Doris után sóvárgott, és úgy tűnt, egyáltalán nem emlékszik már Agathára. Agatha nemcsak kitakarított, de még a befőzéssel is megpróbálkozott, ugyanis kapott Brent gazdától egy kosárnyi hullott almát, hanem a kulimász csak nem akart besűrűsödni, így végül is lepasszolta az üvegeket Mrs. Bloxbynak, aki a varázskezével aranyló zselévé változtatta azok tartalmát.

A lelkész, Alf Bloxby személyesen jött el Agathához, hogy kifejezze a köszönetét. Oly udvariasra és távolságtartóra sikeredett a mondókája, hogy Agathának az a sanda gondolata támadt, alighanem a neje tanította be rá.

John Armitage sokat időzött Londonban, Agatha alig látta.

Aztán Bill Wong kereste fel, hogy elújságolja, Miss Partle elméje tökéletesen elborult, így igencsak kétséges, hogy bíróság elé tud-e majd állni.

– Binserek látogatása taszította bele végképp az örületbe – mondta Bill. – A pasas megszerezte neki a legjobb ügyvédet, de Miss Partle folyton csak őt akarta látni. Nem tudom, mi hangzott el kettejük között, mindenesetre Binserek vizitje után kényszerzubbonyt kellett tenni a nőre. Pedig a romantikus lelkületet az ember általában nem hétköznapi, középkorú titkárnőkkel azonosítja.

– Binserek tudott a fotókról, amiket Wilkes említett?

– Nem, Binserek csak Miss Partle-nak arra a kérdésére emlékszik, hogy járt-e már melegbárban, amire azt a döbbsent választ adta, hogy nem, és megkérdezte, ugyan miért. Miss Partle valami semmitmondó választ adott. Ami Jellopot és Slithert illeti, ők részben magának köszönhetik a halálukat, Agatha.

– Hogyhogy?

– Szerintem mindketten féltékenyek voltak önre, és meg akarták mutatni, hogy ők is legalább olyan jó nyomozók. Veszélyes dolog ám titkolózni a rendőrség előtt. Beszélnie kellett volna velem a gyanújáról, de maga önálló akcióba kezdett. Mégis hogy képzelte, hogy csak úgy besétál a nő házába?

– A piacon rohantunk egymásba – mondta Agatha. – Annyira normálisnak tűnt, hogy meg voltam róla győződve, csak a fantáziám játszott velem.

– Vad ötlet volt éppen őt gyanúsítani.

– Miss Partle is csak egy titkárnő – mondta Agatha. – Egykor jómagam is az voltam. A női egyenjogúsági mozgalom miatt az emberek hajlamosak azt hinni, hogy a titkárnők manapság már nem főznek kávé, meg ilyenek. Pedig bizonyos értelemben még egy feleségen is túltesznek. Előfordul, hogy a főnök porontyainak beiskolázásáról is a titkárnő gondoskodik. S ez összeköti őket. A főnök gyakorta későig együtt dolgozik a titkárnőjével. A férfiak szeretnek a munkájukról beszélni, és a titkárnő remek hallgatóság, miközben odahaza a feleségük halálosan unja a témát. Binserek feltehetően részben az anyát, részben a támaszát látta Miss Partle-ban. Ő meg romantikus álmokat dédelgetett a főnök úrról. Tristan igazi fellélegzés lehetett neki, amíg rá nem jött, hogy a káplán csak kihasználja. És akkor újból elborította a Binserek iránti régi szenvedélye.

Bill értő szemmel figyelte.

– Úgy beszél, mintha a személyes élményeit ecsetelné.

– Én csak spekulálok. Hogy van Alice?

– Jól.

– Azt hittem, a kacsafutamon törtétek után szakítani fognak.

– Akkor be volt rúgva. Nagyon sírt, és olyan őszintén kérte a bocsánatomat, hogy egészen ellágyultam tőle.

– Az agya van ellágyulva – jegyezte meg Agatha epésen.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Bill, higgyen nekem, Alice-nek kőből van a szíve. Ő csak férjet akar fogni magának, és kötve hiszem, hogy az éles nyelvével bárki más igényt tartana rá.

Bill felállt, és magára kapta a kabátját.

– Maga csak azért látja ilyen sötéten mások szerelmi életét, mert pofára ejtették. Szégyellhetné magát, Agatha. Hogy kivel randizom, és mit teszek, az nem tartozik önre.

– Na de Bill...

– Elmentem.

Bill kirohanása után Agatha rettentően pocskul érezte magát. Ha továbbra is Bill barátja akar maradni, muszáj lesz elnézést kérnie tőle. De hát mi a francot lát Bill abban a kiállhatatlan leányzóban?

Nyughatatlanul hordozta körbe tekintetét a ragyogóan tiszta házon. Legjobb lesz, ha szervezkedni kezd a nyugdíjasklub ügyében, az majd eltereli a gondolatait.

Átsétált a paplakba. Mrs. Bloxby éppen télálló árvácskákat ültetett a kertben.

– Feldúlnak látszol, Mrs. Raisin – mondta a munkálkodásból fölegyenesedve. – Ma nincs olyan hideg. Hozok ki kávé, gyújts rá bátran, aztán majd elmeséled, mi történt.

Amint a bögre kávéjukkal letelepedtek a kerti asztalnál, Mrs. Bloxby megkérdezte:

– Na, mi van?

– Csak Bill – mondta Agatha. – Nem fogod elhinni. Még mindig odáig van Alice-ért.

– És neked mi közöd van ehhez?

– Bill a barátom, és hatalmas hibát készül elkövetni. Meg is mondtam neki, hogy Alice egy kőszívű lotyó.

– Jaj, Mrs. Raisin, nem szabad beleavatkozni mások szerelmi életébe.

– Igazán? Hisz épp te mondtad azt nekem, hogy katasztrofális lesz a házasságom Jamesszel.

A lelkészné savanyú képet vágott.

– Igazad van. De úgy aggódtam érted!

– Akárcsak én Billért.

– Tiszta sor. De akkor is bocsánatot kell kérned tőle. Ne veszíts el egy ilyen barátot.

Agatha sóhajtott.

– Elegem van már abból, hogy belemászom mások életébe. Arra gondoltam, a változatosság kedvéért megjavíttatnám a közösségi ház tetőzetét.

– De örülök, hogy nem adtad fel a terved! A fogadós John Fletcher kész átvenni és likőrként árusítani a bort. Azt mondja, minden üveg után a bevétel felét a nyugdíjasklubra fordíthatjuk.

– Rendes tőle. Majd megpróbálom megsürgetni a dolgot, hogy már karácsonyra kész legyen. Valami kis ünnepséget is tarthatnánk.

– Mikor lesz a tárgyalás? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– A helyzet az, hogy talán soha. Miss Partle-nak elborult az elméje, így nem állhat bíróság elé. Tudod, mi jutott eszembe ott a pince mélyén fekve? Hogy nem készítettem végrendeletet. Lehet, hogy mindenemet az egyházra hagyom, akkor íziben a mennyországba jutok.

– Nem inkább a férjed lesz az örökösöd?

– Miféle férj?

– Nem tudom elképzelni, hogy egész életedben egyedül leszel.

Agatha erre elvigyorodott.

– A végén még hozzámegeyek John Armitage-hez.

- És hol marad a tűz?
- Az én koromban?
- A kor nem számít.
- Majd még megfontolom. Most pedig hazamegyek, és kerítek egy tetőfedőt.

AGATHA MEGETETTE A CICÁKAT , mert üres volt a tálkájuk, és mert nem emlékezett rá, hogy adott-e nekik enni. Ez már kényszeres etetés, gondolta, miközben kisütötte nekik a halat, majd félretette hűlni. Amikor meglátta John kulcsait a konyhapulton, elhatározta, hogy átmegy a szomszédba, felszedi a férfi postáját a lábtörlőről, és beviszi az íróasztalra.

Odaát Johnnál összeszedte a leveleket, és elgondolkodva nézett a rögzítőre. Mit mászkál ez az ember folyton Londonba? Letette a postát az íróasztalra, s némi büntudattal odalépett a rögzítőhöz. Több üzenet is volt rajta, mind Charlotte Bellinge-től. John bizonyára elmentette őket, gondolta Agatha csalódottan. Az elsőben Charlotte sűrű elnézést kért, amiért odavitt valami Giles nevű pasast a vacsorára. „Bocsásson meg nekem, drága John”, búgta. „Kárpótlásképpen hadd hívjam meg valamikor vacsorázni.” A második így szólt: „Csodásan éreztem magam. Ígérje meg nekem, hogy ott lesz Pippa holnap esti buliján.” S a harmadik: „Kifutottam az időből. Nyolc óra helyett inkább kilenckor jöjjön értem, rendben? Alig várom, hogy újra lássam!”

Erről ennyit, gondolta Agatha. Mégsem John Armitage oldalán fogok tisztességben megöregedni.

Hazament, és elrendezgette a kihűlt halat a macskák tálkáiban. Nyomasztónak találta a ház csöndjét. Agatha a telefonhoz lépett, és tárcsázta az öreg Mr. Crinsted számát.

- Nincs kedve velem vacsorázni? – kérdezte tőle.
- Boldogan – felelte az öregember.
- Fél órán belül ott vagyok önért – mondta Agatha.

AGATHA AZON KAPTA MAGÁT , hogy élvezi Mr. Crinsted társaságát. A tervezett nyugdíjasklubról beszélgettek, és Mr. Crinsted megígérte, hogy megtanítja majd Agathát sakkozni.

– Nagyon örülök, hogy felhívott, Mrs. Raisin – mondta. – A gyilkosságok bizony felpiszkálták a kíváncsiságomat.

– Már akartam keresni – füllentette Agatha, aki egészen a közös estéjükig Mr. Crinsted pusztán létééről is megfélelkezett –, csak nekem is magamhoz kellett térnem a döbbenetből.

– Beszéljen róla, Mrs. Raisin.

– Agatha.

– Én meg Ralph vagyok.

Így hát Agatha mesélt, az öreg pedig feszülten figyelt, s a végén azt mondta:

– Azért ez mégiscsak furcsa.

– Micsoda?

– Hát, hogy Miss Partle így a kezébe vette a dolgokat, holott előtte mindig mindenben egyeztetett a főnökével.

– Módom volt találkozni Binserral. Egyenes ember. Valószínűleg nem sok figyelmet szentelt a nőnek, akit egész egyszerűen az iroda tartozékának tekintett.

– Szerintem azt egy főnök észreveszi, ha a titkárnője ennyire lángol érte.

– Talán így is volt, és ő ezt természetesnek vette. A férfiak már csak ilyenek.

– Nem mindegyik.

– Megkönnyebbülés, hogy már vége van, és Alf Bloxby neve újra tiszta. Nem mintha lett volna ellene bárminemű bizonyíték, de az emberek pletykáltak, és egy ilyen kis faluban veszedelmes tud ám lenni a pletyka.

– Milyen igaz! Sakkozott már életében?

- Nem, soha.
- Szeretne megtanulni?
- Nem zárkózom el előle.
- Akkor majd adok önnek órákat.

MIUTÁN AGATHA HAZAFUVAROZTA Mr. Crinstedet, megállapította magában, hogy rég volt része ilyen gondtalan esti időtöltésben.

Azzal az ígérettel vált el Ralph Crinstedtől, hogy néhány napon belül jelentkezik, és megkezdik a sakkleckéket. Másnap kiderül, milyen árat mond az ács a tetőjavításra. Felszikkasztott ujján a gyűrű.

– A maszkabálnak ezennel vége – mondta Agatha búskomoran, a macskákhoz intézve szavait. Lehúzta és a kredenciókba tette a gyűrűt. Eltűnődött azon, hogyan boldogul vajon John Charlotte-tal, és örömmel konstataálta, hogy hangyányit sem izgatja a férfi kis kalandja. Legalábbis ezt hitette el magával. Szinte lehetetlennek tűnt, hogy John szenvedélyt tanúsítson valaki iránt. Pont mint Miss Partle. Szegény pára! De miért épp ez jutott most az eszébe? Az a nő hidegvérű gyilkos, alighanem az örületet is csak tettei.

JOHN ARMITAGE EZALATT újabb nagyszabású buliban volt Chelsea-ben, ahol Charlotte mindenféle idegen fickóval flörtölt a szoba átellenes végében. De ezt is ki lehet bírni, mert ma este végre megtörténik majd a dolog. Hát nem azt mondta Charlotte, hogy csak egy órácskára ugranak be, azután hazamennek? John tisztán emlékezett a nő csábos pillantására, amikor kimondta ezeket a szavakat, meg arra a simogató hangjára.

Csalódott volt, mert Charlotte a leghalványabb érdeklődést sem mutatta a gyilkosságok iránt, ellenkezőleg, csak nevetett a rettentő Agatha Raisinen.

John most az órájára nézett, s csak fél füllel hallgatta a mellette álló nőt, aki épp arról hadovált, hogy véleménye szerint ő is tudna könyvet írni, ha lenne ráérő ideje. Két órája voltak a buliban, és nem úgy tűnt, mintha Charlotte menni akarna. Ideje a tettek mezejére lépni. John átvágott a szobán, és birtokló mozdulattal karon ragadta a nőt.

– Indulunk.

– Jaj, drágám – biggyesztette csinos kis száját Charlotte. – Innét még mindannyian átmegyünk Jilly bulijába.

Johnnak fogalma sem volt, ki az a Jilly, de nem is érdekelte a téma.

Kimérten mondta:

– Vagy most azonnal távozzunk, vagy én hazamentem.

– Menjen csak. De nincs kedve mégis velünk tartani? Klassz lesz!

– Jó éjszakát – reccsent rá John.

Az ajtóhoz csörtetve jól hallotta, amint a Charlotte társaságában levő férfiak egyike felnevet és megjegyzi:

– Ott megy Charlotte legújabb gardedámja.

Rögtön elöntötte az arcát a vér. Szóval csak erre kellett a nőnek, hogy kísérgesse a soha véget nem érő társasági eseményekre.

A hazaúton már Agatha felé szálltak a gondolatai. Egy ideje elhanyagolja Agathát, akárcsak az írói munkáját. Most pár napig csak a könyvének fog élni, aztán elviszi a nőt vacsorázni. Az isten verje meg Charlotte Bellinge-et, hogy így fel tudta ültetni!

MÁSNAP AGATHA az ácsokkal meg a közösségi ház alapos szemügyre vételével volt elfoglalva. Az idősek megérdemlik a kényelmet és a méltóságot. Szőnyeg is kell majd a padlóra, és kényelmes székekről-asztalokról is gondoskodni kell. Az egyik falnál könyvespolcok lesznek a könyveknek,

társasjátékoknak, kirakósoknak. Mi kellhet még? A falakat természetesen kifestjük, de szó sem lehet rózsaszínről meg halványkék pasztellről, amit a jótét lelkek előszeretettel tukmálnak rá az idősekre, mintha bizony az öregség egyet jelentene valamiféle második csecsemőkorral. A fehér is megteszi, képekkel persze. Figyelembe véve azt a rengeteg munkát és pénzt, amit beleölt, a hely neve Agatha Raisin Klub kéne hogy legyen. De Mrs. Bloxby azt mondaná, hogy ez önimádat. Szó volt róla, hogy kiötölnek valamit, amivel pénzt gyűjthetnének, hogy ne neki kelljen vállalnia az összes költséget. Agathának most is bőszen dolgozott az agya. Rendezhetnének például árverést. Azzal egyszer már szép pénzt összeszedett, amikor házról házra járva gyűjtötte a hozzájárulásokat. Vagy felkérhetnének egy ismert popegyüttest, hogy tartsanak náluk koncertet. Nem, ezt el kell felejtetni. Túl zűrös lenne, és a kábítószereket se lehetne kizárni. Valami mást kell kitalálni.

Hazasétált a szakadó esőben, a lehullott levelek között összegyűlt pocsolyákat kerülgetve.

Odahaza üzenet várta a konyhaasztalon Doris Simpsonsától, azon kevés carselyi asszony egyikétől, akik a keresztnévén szólították Agathát. „Kedves Agatha”, állt az üzenetben. „Hazavittem megetetni szegény Scrabble-t. Ki van éhezve ez a macska. A jövő héten a szokott időben jövök takarítani. Doris”

– Az a nyomorult macska annyit zabált, mint egy ló – dűnnyögte Agatha.

Valaki csöngetett. Agatha ajtót nyitott, és Johnt pillantotta meg, akinek leküzdhetetlen vágya támadt Agatha látására.

– Igen? – kérdezte Agatha hűvösen.

– Beenged? Szakad, mintha dézsából öntenék.

A konyhába mentek.

– Szóval, mi dolga volt Londonban? – kérdezte Agatha.

– Ez meg az. Könyvesboltok, az ügynököm, a kiadóm, csak a szokásos. Ráér este? Elvinném vacsorázni.

– Azt hiszem, mára már van programom – hazudta Agatha. – Mindjárt kiderül.

Tárcsázta Mr. Crinsted számát.

– Ma estére beszéltünk meg randevút, Ralph kedves? – kérdezte rekedtes hangon.

– Azt hittem, abban maradtunk, hogy csak holnap lesz az első sakkóra – érkezett az öreg meghökkent hangja a vonal túlsó végéről. – De nekem ma este is jó, vagy bármikor.

– Alig várom – mondta Agatha. – Akkor a viszontlátásra. – Letette a kagylót, és Johnhoz fordult.

– Bocs, randim van.

– Akkor mit szólna a holnaphoz?

– Sajnálom, de most egy ideig biztosan elfoglalt leszek. – És nem tartok igényt Charlotte Bellinge levetett holmijára. Mert nyilván erről van szó.

– Nem is zavarom tovább – masírozott ki John, aki kétszeresen is visszautasítva érezte magát. Ömlött az eső. Mit keresek én ebben a faluban?, gondolta John dühödten. Londonban még az írás is flottabbul ment.

A férfi távozása után Agatha elővette a tőle kapott gyűrűt a fiókból, és borítékba zárta. Amikor aznap este elindult hazulról, becsúsztatta a borítékot a szomszéd úr levélnyílásán. Nem mintha féltékeny lett volna Charlotte Bellinge-re.

RALPH CRINSTED KEDVÉÉRT Agatha minden igyekezetével a sakkra próbált koncentrálni, miközben titkon kétségbe vonta egy efféle monoton játék értelmét. Annyi mindent kell hozzá észben tartani.

– Nem hiszem, hogy önnek találták ki ezt a játékot – mondta végül Ralph. – Hiszen egy kicsit sem élvezi.

– Majd fogom – mondta Agatha, aztán csak úgy kibukott belőle: – Tudja, én inkább az emberekre szoktam koncentrálni. Hogy mi motiválja őket, miért követnek el gyilkosságot, meg ilyesmi. Legközelebb talán ügyesebb leszek. Majd veszek valami egyszerűbb sakk-kézikönyvet, hogy a

következő alkalommal felkészülten érkezzem.

- Ahogy tetszik. Kártyázni szokott-e?
- Nem vagyok nagy kártyás. De egyszer már pókereztem.
- Játsszunk egy partit?
- Hogyne.

Az első kört Agatha nyerte, s ettől mindjárt kezdte jól érezni magát. Éjfélre járt már, amikor végül letette a kezéből a kártyákat, és kedvetlenül így szólt:

- Nem szeretném feltartani.
- Nem érdekes. Én már kevés alvással is beérem, mint az öregek általában.

Mialatt Agatha hazafelé hajtott, az elkerülhetetlen öregség és magány előérzetébe beleremegve azon töprengett, vajon el bírja-e majd viselni az álmatlan éjszakákat és a végtelen nappalokat. S hogy vajon ő is köszvényes lesz-e.

Holnap megírom a végrendeletemet, gondolta borúsan. Én sem fogok örökké élni.

HA MEGJAVULT VOLNA AZ IDŐ, Agatha talán felhagy a végrendelezés ötletével, de ismét eső csíkozta az ablaktáblákat, és kíméletlenül zuhogott a már amúgy is csatakos kertre.

Így aztán a cigarettájával meg a bögre kávéjával Agatha bevonult a nappaliba, és íróasztalhoz ült. Elővett a fiókból egy kis diktafont, és odáig jutott, hogy „Mrs. Agatha Raisin érvényes végrendelete”, amikor csöngettek.

– Francba – mormogta Agatha, és indult ajtót nyitni.

Mr. Binsler állt a küszöbön.

– Jóságos ég – mondta Agatha. – Jöjjön be, mert ronggyá ázik. Mi szél hozta?

– Azért jöttem, hogy hálámat fejezzem ki önnek, amiért felgöngyöltette ezt a rémséges ügyet – mondta az iparmágus. – Kíváncsi lennék, mi vezette rá az igazságra.

Agatha elvette tőle a kabátját, és bekísérte a nappaliba.

– Kávét?

– Nem kérek – mondta a férfi a szófára telepedve. – Nincs sok időm. Szóval, miből jött rá, hogy Miss Partle az?

Agatha örült, hogy elhenceghet, és pontosan megmondta, hogyan következtette ki, hogy Miss Partle a tettes.

– Érdekes – mondta a férfi. – Látom, ön nagyon biztos magában. Soha nem szokott tévedni?

– Büszkén állíthatom, hogy soha.

– Annyiban igaza van, hogy Miss Partle rajongásig szeret engem.

Agatha érezte, hogy összerándul a gyomra.

– Arra céloz, hogy másvalamiben viszont tévedtem?

– Ha valamit utálok, hát a kotnyeles asszonyokat biztosan.

Az eső az ablaküveget verte, és egyfolytában csepegett a nádtetőről. Kezdett besötétedni. Agatha meggyújtott egy kislámpát.

– Így mindjárt jobb – mondta művi könnyedséggel. – De maga legalább nem öldösi őket.

A hosszúra nyúló csendben Binsler le se vette a tekintetét Agatháról. Végül a nő törte meg a hallgatást:

– Az az érzésem, hogy mondani szeretne nekem valamit.

– Igen. Maga kis önelégült. Tudja meg, hogy nem Miss Partle követte el a gyilkosságokat, én voltam.

Agatha kikerekedett szemmel bámult rá.

– De hát miért?

– Egész életemben – kezdte a férfi nyugodt hangon – ember nem volt, aki fel tudott volna ültetni az

egy Tristan Delon kivételével. Azt hiszem, a magam módján éppúgy belehabarodtam a fiatalemberbe, mint Miss Partle énbélém. A házasságom érdekében köttetett, egy tehetős vállalatigazgató lányát vettem el. Sose voltak igazi barátaim. Úgy éreztem, hogy Tristannel őszinte lehetek, hogy vele önmagam lehetek. De rászédett. Csak a pénzemet akarta. És én gyűlöltem őt ezért. Vannak bizonyos alvilági kapcsolataim, amelyeknek időről időre jó hasznukat veszem. Megszerveztem, hogy verjék össze. Miss Partle-t pedig arra kértem, mondja el neki, miért kapta a verést. Tristan visszaadta a pénzt, és azt hittem, ezzel vége. De csak nem szállt le rólam! Felhívta Miss Partle-t azzal, hogy ha nem fizetek, akkor mindent elmond a feleségemnek. Kiderítettem, hogy leköltözött vidékre. A helyrajzi térkép gondos tanulmányozása után idejöttem Carselyba. Turistának álcáztam magam, a kocsimat elrejtettem a falu határában, és keresztülvágtam a földeken, hogy észrevétlenül jussak oda Tristan lakóhelyére. Úgy döntöttem, adok neki még egy utolsó esélyt. Tudtam a mobilja számát, és telefonon utasítottam Miss Partle-t, hogy az első fülkéből hívja fel, és mondja meg neki, hogy ki fogom nyírni. Hadd kapjon egy esélyt, hogy elhúzzon a búsba. A templomkertben rejtőztem el az egyik sírkő mögött, onnét szemmel tarthattam a háza ajtaját. Az egyetlen utcalámpa éppen odavilágít. Láttam, mikor kilopózkodt, és átsietett a paplakba. A szárnyas ajtón ment be, én meg követtem. Olyannak tűnt a holdfényben, akár egy bukott angyal, ahogy a pénzesládikában kotorászott. Megláttam a papírvágó kést. A düh megfosztott a józan eszemtől. Nem gondoltam volna, hogy annyira éles. Tarkón szúrtam vele. Aztán elszaladtam. Elmondtam Miss Partle-nak, mit műveltem, de ő megnyugtatóan, hogy engem senki nem fog gyanúsítani. Aztán jött maga. Azt hittem, sikerült befognom a száját a rendőrségnek tett vallomással, ám ekkor meg egy Jellop nevű falusi vénkisasszony talált meg, akinek Tristan mindent elmondott rólam. Azt mondta, úgy érzi, hogy a rendőrséghez kell fordulnia azzal, amit tud. Azt is mondta, hogy Tristannél voltak bizonyos fotók, amelyek kettőnkéről készültek egy melegbárban. Megint Tristan kapta a pontot. Mondtam a nőnek, hogy fel fogom keresni, és amíg nem beszéltünk, addig nem szabad elmennie a rendőrségre. Meg kellett halnia. Amikor Peggy Slithertől megtudtam, hogy nála vannak a fotók, az volt az érzésem, hogy végeérhetetlen rémálomba csöppentem. Kétszázézer fontot ígértem neki a fényképekért cserébe, és ő belement. Persze nem bíztam benne. Egyre csak azt szajkózta, hogy egy nyomozó vészelt el benne. Volt egy olyan érzésem, hogy zsebre vágja a pénzemet, és mégis köpni fog a rendőröknek. Miután átadta nekem a fotókat, én meg odaadtam neki a pénzt, hirtelen kikapta a kezemből a fotókat. „Nincs ez így rendjén”, mondta. „Már szóltam valakinek, hogy megyek a rendőrségre, és el is megyek.” Annyit még kiszedtem belőle, hogy a nevemet nem említette. Kedvesen megkérdeztem tőle: „jól van, de nem iszunk előbb egy csésze teát?”. Ej, de büszke volt magára a vén bestia! Utánasettenkedtem a konyhába, és kivettem egy nagykest a fiókból. Ő pont akkor fordult felém, amikor a magasba emeltem a kést, sikított. – Binsér megvonta a vállát. – De elkésett vele.

Agatha érezte, hogy hideg veríték csurog le a tarkóján.

– Megegyeztünk Miss Partle-lal, hogy ha esetleg kipattan valami, akkor neki kell elvinnie a balhét.

– De miért? – szegezte neki a torokhangú kérdést Agatha, miközben rémült tekintete elkeseredetten keresett valami fegyverfélét.

– Azt mondtam neki, hogy ha magára vállalja, jó magaviselettel akár már tíz éven belül kint lehet, és akkor feleségül veszem. Tudtam, hogy a poklot is megjárná, csak elvegyem végre.

– Most meg fog ölni? – kérdezte Agatha.

– Eszemben sincs, ostoba tyúk! Hiszen nincs bizonyítéka. Miss Partle-nak, szegénykémnek meg elborult az elméje. Belőle már semmit sem tud kiszedni. Ha maga nincs, most ő se lenne börtönben. Elviselhetetlen számomra a gondolat, hogy itt pöffeszkedik, és baromi nagy detektívnek képzelet magát.

– Mindent el fogok mondani a rendőröknek! – fújtatott Agatha.

– És mi a bizonyíték? Semmi. A rendőrök nem fognak örülni neki, hogy megbolygatja az ügyet,

hiszen Miss Partle már mindent bevallott. Tudja, nekem befolyásos barátaim vannak. Agyó, Mrs. Raisin.

Agatha moccanatlanul ült, aztán hallotta, hogy becsapódik a bejárati ajtó, és a férfi elhajt. Megpróbált felállni, de úgy remegett a lába, hogy visszarojgyott a székébe.

Ekkor vette észre az íróasztalon hagyott diktafont.

Elfelejtette kikapcsolni.

A harag erőt öntött belé. Az íróasztalhoz lépve visszacsévélte a szalagot, és lejátszotta. Minden rajta volt.

Agatha azonnal hívta a mircesteri rendőrkapitányságot, és tájékoztatta őket, hogy leleplezte az igazi gyilkost. Bekapcsolták Wilkeshoz, aki döbbsen csöndben hallgatta végig, majd olyan kérdésekkel sorozta meg, mint hogy mikor és milyen kocsival távozott tőle a férfi.

Amikor Agatha lerakta a kagylót, egy pillanatra felvetődött benne, hogy fel kellene telefonálni John, aztán mégsem tette. Jóllehet magának sem ismerte volna be, személyes sértésként értékelte a tényt, hogy John Charlotte Bellinge után koslat. Inkább odatelefonált a paplakba, de Mrs. Bloxby épp házon kívül volt. Ekkor csöngettek. A rendőrség nem érhetett ide ilyen hamar. Agatha konyhakéssel felszerelve közelítette meg a bejárati ajtót. A kémlelőnyíláson kilesve óriási megkönnyebbülés töltötte el, amikor megpillantotta Ralph Crinsted esőnedves sapkája alól kikandikáló, ráncos ábrázatát.

– Sose találná ki, mi történt! – sikkantotta nagy izgalomban a konyhakéssel hadonászva.

– Óvatosan azzal a késsel, Agatha – idegeskedett az öreg.

– Hogyan? Hja, ezt csak ijedtemben kaptam fel. Már úton van ide a rendőrség.

– Bemehetek? Mindjárt bőrig ázom.

– Persze, jöjjön csak.

– Remélem, nem zavarok. Lenne pár ötletem a nyugdíjasklubbal kapcsolatban. De úgy látom, egy dráma közepébe csöppentem.

Agatha bekísérte a nappaliba.

– Nem tudom, ön hogy van vele, de én a magam részéről meginnék egy nagy pohár konyakot. Megkínálhatom?

– Miért is ne!

Agatha félig se jutott a sztorijával, miután kitöltötte az italokat, amikor egy másik nyomozó társaságában megérkezett Bill Wong.

A magnófelvétellel volt kíváncsi. Agatha lejátszotta neki, s eleinte fintorognia kellett, amikor a végrendeletéről volt szó, meg amikor saját magát hallotta, amint hosszasan kérkedik. Aztán következett Binser száraz pontossággal előadott szövege a gyilkosságokról.

– Elkapjuk – mondta Bill. – Megvan a kocsija rendszáma. Megállítjuk, mielőtt elérné Londont. Le kell majd ásnunk a múltjába. Tudja, hogy a lovagi cím várományosáról van szó? Legjobb lesz, ha ön is visszajön velünk Mircesterbe, Agatha, és vallomást tesz.

AGATHÁVAL ÚJRA MEG ÚJRA elmondatták a vallomását, mire végre aláírhatta. Aztán hosszú és nyomasztó beszélgetést folytatott Bill-lel. Egyáltalán nem tűnt biztosnak, hogy önmagában a magnófelvétel elegendő lesz Binser vád alá helyezéséhez.

Szegény Miss Partle. Vajon Binser mondott neki valamit már a letartóztatása után, amivel megfosztotta őt az ép eszétől? Vagy a férfi nem is tehet az egészeztől?

Aznap este John Armitage tanúja volt, amikor Agatha kikászálódott a járorkocsiból. Átsietett a nőhöz, és elképedve hallgatta meg ugyanazt a történetet, amelyet Agatha akkor már vagy századjára mesélt el.

– Na és elkapták Binsert? – kérdezte John, amikor Agatha befejezte.

– Megállították úton London felé. Tagad, és egy egész csapat ügyvéd sorakozott föl mellette. Bill azt

mondja, most néznek utána a múltjának. Annyi azonban máris világos, hogy Binser világéletében kegyetlen ember volt.

– És maga még azt hitte róla, hogy egyenes és tisztességes.

– Az még az elején volt – förmedt fel Agatha. – Megkapta a gyűrűjét?

– Köszönöm, igen. Azon morfondírozom, hogy visszaköltözöm Londonba.

– Most akarja eladni a házát, mikor pang az ingatlanpiac?

– Beérem annyival, amennyit kapok érte, aztán – tette hozzá John árnyalatnyi rosszmájúsággal – majd gondolkodom magára meg a nyugdíjasklubjára. Szóval, Miss Partle mégis csak ártatlan?

– Ha valaha is visszanyeri az ép elméjét, azonnal vádat fognak emelni ellene gyilkosságban való bűnrészességért, valamint az ellenem irányuló gyilkossági kísérletért. Jó túl lenni rajta. Most már a rendőrségen a sor, hogy bebizonyítsák, Binser volt az.

– De hiszen ott van a kezükben a magnófelvétel.

– Miután vallomást tettem, Bill elmondta, hogy a pasas attól még simán megúszhatja. Állítása szerint csak hantázott, hogy letörje a szarvamat. Ráadásul azt sem tudom, megállná-e a felvétel a helyét a bíróságon. Hiszen nem hivatalos személy jelenlétében, és nem is eskü alatt hangzott el a szöveg.

– Én a maga helyében nem lennék túl nyugodt. Ha Binser megússza, biztosan megtalálja magát.

– Ugyan már – így Agatha. – Én nem jelentek veszélyt a számára. Elég magabiztosnak látszott, amikor azt mondta, hogy úgyse tudok kideríteni semmit. S ha most nem csípi nyakon, kétszer nem vádolhatják meg ugyanazzal.

– Nos, én nem osztozom az optimizmusában. Ideje indulnom. Van elég pénzem a takaréokban, hogy fizessem a londoni albérletet, amíg túl nem adok a házon.

Agatha meg akarta volna kérdezni: „na és hiányozni fogok? Egyáltalán jelentek magának valamit?“, ám az elutasítástól való félelme miatt inkább hallgatott.

Helyette azt mondta:

– Gondolom, gyakran látja majd Charlotte Bellinge-et.

– Azt az ostoba némbert?! – vágta rá John dühödten. – Még mit nem! Kiderült, hogy rettentően sóltan. Jó lesz visszatérni a londoni pezsgésbe. Sanyarú kilátás lett volna egész télre eltemetkezni itt. Nem is értem, maga hogy bírja.

– Az ember azt gondolná, három gyilkosság még sok is az izgalomból.

– Bárhogy is, majd valamikor látjuk egymást.

John visszament a házába, és körülnézett. Össze kéne csomagolni. De jó is lesz elmenni innét! És akárki is az, akivel Agatha randizgat, hát csak legyen vele boldog. Őt aztán egy cseppet sem érdekli a nő. Agatha nem jelent neki a világon semmit. Hülye némbér. S mintegy az Agatha Raisint illető érdektelenségének alátámasztására jókorát rúgott a papírkosárba.

Epilógus

ANNAK ELLENÉRE, amit John Armitage-nek mondott, hogy nincs miért tartania Binsertől, Agatha nagyon is ideges volt.

Többször is próbálta hívni Billt, de nem sikerült elérnie, és ettől egyre levertebb lett. Már rég bocsánatot kellett volna kérnie a nyomozótól az Alice-ről mondottak miatt.

Így amikor egy héttel Binser őrizetbe vétele után Agatha ajtót nyitott Billnek, könnyek között repült a férfi karjába:

– Jaj, Bill, úgy sajnálom, hogy csúnyákat mondtam Alice-ről.

– Semmi baj – mondta Bill. – Menjünk be. Jó hírekkel jövök. Ne fáradjon a kávéval – folytatta a konyhába menet, ahol Agatha macskái kitörő lelkesedéssel fogadták. – Hadd mondjam el most azonnal.

– Micsodát?

– Binsernek annyi.

– Hogyhogy? Történt valami?

– Felhívtam a vezető pszichiátert abban az intézetben, ahol őrizetben tartják Miss Partle-t, hogy a hogyléte felől érdeklődjem. Az orvos azt mondta, ő egyre inkább úgy véli, hogy a nő csak színleli a tébolyt. Talán belefáradt a színjátékba, az orvos mindenesetre azt mondja, kétszer is olvasás közben nyitott rá, és a nőnek mind a kétszer intelligens érdeklődés tükröződött az arcán. Egyeztettem a feletteseimmel, és bementünk hozzá elbeszélgetni. Csak ült ott a nyálát csorgatva, üveges tekintettel. Megmondtam neki, hogy Binser vallomást tett, arról azonban mélyen hallgattam, hogy így is megúszhatja. Elképedve nézett rám, aztán sírva fakadt. Egy pillanat alatt kilépett az örült nő szerepéből. Azt mondta, hogy amikor Binser meglátogatta a börtönben, ő megkérdezte a férfit, szölte már a feleségének, hogy össze fognak házasodni. Azt a választ kapta, hogy még nem, mert Binser előbb megvárja, míg a nő szabadul, aztán majd együtt elszöknek. Miss Partle ekkor értette meg, hogy hazudik, ugyanis pontosan tudta, hogy Binser semmilyen körülmények között nem hagyná ott a munkáját. Élvezte a pozícióját és az azzal járó hatalmat. De a nő nem tudott mit tenni. Ő mindennek ellenére szerette Binsert, s még mindig reménykedett. Saját bevallása szerint odáig sülyedt, hogy már csakis érte élt. A pasas javasolta neki azt, hogy tettesse magát örültnek, mert akkor nem kell majd bíróság elé állnia. Muszáj volt kiszednem belőle valami konkrétumot Binser bűnösségéről, így arra hivatkoztam, hogy mivel halálbüntetés úgyszincs, idekint várhatna a férfira, hiszen a gyilkosságban való bűnrészességért meg a gyilkossági kísérletért együttesen kiszabható büntetés valamivel enyhébb. Azt állította, hogy ő nem ölte volna meg önt. Felhívta Binsert, aki arra utasította, hogy ijesszen magára, amennyire csak lehetséges, ő meg addig kitalálja, hogy mi legyen. Miss Partle állította, hogy igazából nem akarta fejbe vágni azzal a kalapáccsal.

– Na és végül is hogy sikerült ráhúzni a vizes lepedőt a pasasra? – kérdezte Agatha.

– Azt mondtam, hogy Binser bevallotta önnek: sosem szerette Miss Partle-t, csak felhasználta, és esze ágában sem volt elválni a feleségétől. Akkor újból elsírta magát, aztán hirtelen kirobbant belőle a düh. Azt mondta, Binser írt egy beismerő nyilatkozatot azzal a céllal, hogy az ő halála után Miss Partle felmentést kapjon. Nem értem, hogyan dőlhetett be egy ilyen trükknek, elvégre a férfi könnyen túlélhette volna. Megkérdeztem, hol van ez a beismerő nyilatkozat. Miss Partle azt felelte, hogy a docklandsi leányvállalatuk széfjében. Csak úgy dőlt belőle a szó. Mindent kifecsegett a mutyizástól kezdve egészen odáig, hogy Binser a megfélemlítés eszközével kebelezte be a konkurens cégeket. El se akartam hinni, hogy ekkora mázlim van. Felhívtam Wilkes főfelügyelőt, aki azt mondta, hogy két nyomozóval meg egy diktafonnal azonnal ott lesz. Attól féltem, hogy a nő addigra megbánja majd a dolgot, és ott folytatja az örülési jelenetet, ahol abbahagyta. Razziát tartottunk a Hyten Electronics vállalatnál, és meg is találtuk a széfben a beismerő vallomást olyan könyvelési adatokkal egyetemben,

amiket Mr. Binser nem véletlenül rejtegetett az adóhatóság elől. Így történt, hogy letartóztattuk a pasast.

– Hál’ istennek – mondta Agatha. – Johnnak azt mondtam, nem félek Binsertől, de a legapróbb neszre is összerezzenem.

– Hol van John? Kint van a házán az eladó tábla.

– Londonban fog lakást bérelni. A holmija nagy részét már el is vitette.

– Ez gyors volt.

– Ó, akinek van pénze, az játszva talál magának albérletet Londonban.

– Akkor tehát felbontották az eljegyzést?

– Fel. Mindketten tévedtünk. Már vissza is adtam neki a gyűrűt.

– És most szomorú? – nézett rá Bill fürkész tekintettel.

– Nem igazán. Olyan sötét ember – mondta Agatha öntudatlanul is Johnnak azzal a kifejezésével élve, amellyel a férfi Charlotte Bellinge-ről nyilatkozott. – Remélem, maguk jól megvannak Alice-szel.

– Hát, nem igazán.

– Sajnálom, Bill. Nem lett volna szabad hagynom, hogy Alice igyon abból az életveszélyes borból.

– Azon már rég túl vagyunk. Részegen sok olyasmit mond az ember, amit nem gondol komolyan.

Viszont megsértette anyámat.

Agathának máris szimpatikus lett a lány.

– Miért, mit mondott neki?

– Nos, anyám néha kissé elébe szalad a dolgoknak. Megjegyezte, hogy egy csomó pénzt spórolhatnánk Alice-szel, ha a házasságkötésünk után hozzájuk költözünk, mármint anyámékhoz. Mire Alice azt vágta oda anyámnak, hogy ne legyen nevetséges, meg hogy ő már kinézett nekünk egy édes kis házikót. Közbevettem, hogy én most hallok erről először. Alice meg, hogy ő nem bírna a szüleimmel lakni, mert az örületbe kergetnék. Nagyon megmérgekedtem, de arra gondoltam, biztosan csak rossz napja van vagy valami. Alice ragaszkodott hozzá, hogy hajtsunk ki Mircesterből a körgyűrű túlsó oldalára, merthogy ott van a kiszemelt házikó. Házikónak mindenesetre jó nagy. Pont ott volt az ingatlanos egy fiatal párral, én meg rögtön megkérdeztem tőle, mennyit kérnek érte, és száznolcvanezret mondott. Mondtam Alice-nek, hogy én a szerény fizetésemből ezt igazán nem engedhetem meg magamnak. Mire ő számon kérte rajtam, hogy miért nem tettem félre, ha egyszer úgyis otthon lakom. Mondtam neki, hogy rendesen beszállok anyáméknál a költségekbe. Erre teljesen begőzölt, és mindennek elhordott. Én pedig megmondtam neki, hogy látni se akarom többé.

– Nem akarna kirepülni a fészekből? – kérdezte Agatha kíváncsian. – Itt az ideje, hogy függetlenítse magát.

– Én így is független vagyok – mondta Bill zavartan. – Kapok enni, és van saját szobám.

Agatha inkább ejtette a témát.

– Ostoba számárnak érzem magam. Binser jól átejtett.

– Ő a számár – mondta Bill. – Mázlija van, hogy nem érték tetten. Mrs. Bloxby látta magát éjfélkor kijönni Tristantól. Milyen kár, hogy később már nem nézett ki az ablakon. Miss Jellop szomszédai történetesen távol voltak, vagy épp más dolguk volt. Peggy Slither gyakran bőgette a zenét, és tőle egyébként is távolabb vannak a szomszédok. Lehet, hogy egy amatőrt csak egy másik amatőr képes lefülelni.

– Csakhogy rossz amatőrt pécéztem ki. Binser nem mondta, mi volt a terve velem? Úgy értem, Johnnak előre szóltam, hogy Miss Partle-hoz készülök.

– Binsernek így is épp elég van a rovásán, ezért aztán tartja magát a sztorijához, hogy csak megijeszteni akarta magát Miss Partle közreműködésével.

– Nem értem, hogyan hihetett neki a nő.

– A szerelemtől meg a pániktól képtelen volt világosan gondolkodni.

– A pánik legkisebb jelét se láttam rajta.

– Lehet, hogy Binser előbb megszabadult volna valahol az ön hullájától, aztán meg úgy rendezte volna el a dolgokat, mintha ön elhagyta volna az országot. Nem tudom. De mostantól lazítson, Agatha.

– Úgy lesz.

A KARÁCSONYIG HÁTRALÉVŐ hetekben Agatha belevetette magát a nyugdíjasklubbal kapcsolatos teendőkhöz. Végül úgy sikerült pénzt gyűjtenie, hogy egy aukciót, illetve egy egész sor bingóestét szervezett a közösségi házban, kivívva ezzel a lelkes nemtetszését, aki úgy vélte, hogy így csak a hazárdjátékokat népszerűsítik.

A szenteste megrendezett nyitóünnepség óriási sikerrel zárult. A nőegylet megszervezte, hogy a gépkocsival bírók fuvarozzák a helyszínre az elesett, idős embereket.

Az újévben Ralph Crinsted sakkórái is kezdetüket vették. Agatha érzett némi büntudatot, amiért azóta sem vett több sakkleckét, jóllehet az öregnek nem egy lelkes diákja akadt.

A január is a végét járta már, amikor Agatha észrevette, hogy eltűnt az eladó tábla John háza előtt.

Már szaladt is a paplakba, hogy megkérdezze Mrs. Bloxbytól:

– Ki az új szomszédom?

– Tudtommal Mr. Paul Chatterton, valami számítógépes szakember.

– Szóval kockafejű. De mindegy, engem nem érdekelnek többé a férfiak. John egyetlenegyszer se hívott fel.

– Én nem aggódnék emiatt. Szerintem ő nem a te súlycsoportod.

Agatha meglepetten nézett rá. Rendkívül szokatlan volt a lelkesnétől, hogy kritikával illet valakit.

Mrs. Bloxby még bele is pirult.

– Nem tetszett nekem, ahogy viselkedett veled. Kívánom, hogy találj meg végre a párod.

– Megmondtam, én befejeztem. Az én koromban már amúgy sem szoktak párra találni.

– Isten rólad is gondoskodni fog – jelentette ki Mrs. Bloxby szentenciózusan.

Agatha elvigyorodott, ahogy lelki szemei előtt megformálódott egy csinos agglegény képe, amint masnival átkötte alászáll a mennyekből.

Arra ért haza, hogy egy költöztető furgon áll a szomszéd ház előtt. A kirakodást felügyelő ürge csakis az új lakó lehetett. Középkorú, de magas és fitt férfiember. Meglepően hófehér volt a haja, arca keskeny és ravasz, fekete szeme elbűvölő.

Agatha besietett a házába, és azonnal felhívta a fodrászát, majd a kozmetikusát.

Ez persze nem azt jelenti, hogy érdekelnék a férfiak.

Mindazonáltal az ember ne hagyja el magát.

Eddig megjelent könyvek:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite
Agatha Raisin és a parázna lódoktor
Agatha Raisin és az elültetett kertész
Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó
Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő
Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista
Agatha Raisin és a vizes vizsály
Agatha Raisin és a boszorkányos borbély
Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka
Agatha Raisin és a tünékeny tündérek
Agatha Raisin és a sziszifuszi szerelem
Agatha Raisin és az áradás napja
Agatha Raisin és a kívánatos káplán
Agatha Raisin és a kísértetház